LINDA DAVID

Demon deghizat

Traducerea şi adaptarea în limba română de
ADINA CĂLIN

Capitolul 1

Clare auzi telefonul din hol sunând în timp ce ea era sus, făcând paturile. Ştia că nu putea fi pentru ea, dar ar fi trebuit să se ducă sa răspundă în cazul în care Bruce, unul dintre cei doi fraţi ai săi, era afară şi nu l-ar fi auzit. Ajunsese la capătul palierului când telefonul s-a oprit din sunat, şi aplecându-se să ridice pământuful ce îi căzuse, fără să vrea să tragă cu urechea, îl auzi pe Bruce, foarte încântat, spunând:

— Hei, dar asta e o idee minunată. Zece zile spui? Bineînţeles că o să vin!

Clare zâmbi. Îşi iubea foarte mult părinţii şi fraţii, pe Kit şi Bruce şi ce îi făcea pe ei fericiţi o făcea şi pe ea. Fiind pe punctul de a se întoarce la treaba ei, se opri brusc auzind cum piere entuziasmul din glasul fratelui ei.

— Oh, tocmai mi-am amintit, spuse, nu pot.

Apoi îl auzi spunând:

— Părinţii mei sunt plecaţi în vacanţă şi... i-am cam promis tatii că voi rezolva ceva pentru el cât timp este plecat.

Ce avea de rezolvat? E adevărat că erau în vacanţă. Plecaseră cu o zi în urmă după multe deliberări într-un tur al Franţei cu maşina. Dar Clare era sigură că tata nu îi ceruse lui Bruce să facă nimic.

— Mulţumesc, totuşi, Rob, îl auzi ea spunând, m-aş bucura să te gândeşti la mine şi altă dată.

Clare rămase în tăcere o clipă. Rob Edmonds era un speolog convins la fel ca şi Bruce. Oare îl rugase pe Bruce să meargă într-o expediţie? Dar lui Bruce i-ar fi plăcut la nebunie să meargă. Şi el era în vacanţă – toţi cei trei bărbaţi Harper erau-şi nu avea niciun motiv pentru care să refuze, absolut nici unul cu excepţia ei. Se încruntă gândindu-se, nu pentru prima oară, că motivul pentru care

tatăl ei închisese firma de arhitecţi pentru două săptămâni fusese doar pentru ca ea să aibă permanent aproape pe unul din fraţi cât timp părinţii ei erau plecaţi. Sentimentul care o cuprinsese în ultima vreme de a fi uşor sufocată de atitudinea mult prea protectoare a familiei ei se ivi din nou şi, odată cu senzaţia de sufocare, apăru şi una de vinovăţie. Avea o familie minunată şi este adevărat, avea nevoie de ajutorul lor. Acum însă trecuse, în mare parte, peste şocul acelei zile îngrozitoare de acum cinci ani care îi răpise pentru o perioadă puterea de a vorbi. Nu era corect ca ei să continue să se sacrifice pentru ea. Bruce avea acum 26 de ani, Kit avea 24 şi, deşi amândoi aveau prieteni şi ieşeau des, lăsau baltă totul în aşa fel încât Clare să nu rămână singură noaptea, dacă se întâmpla ca părinţii lor să plece pe neaşteptate. Era pentru prima dată când părinţii ei plecaseră în vacanţă fără ea. Şi acum, după cum se părea, Bruce renunţa la ideea unei vacanţe cu Rob Edmonds pentru a-l înlocui pe Kit şi a nu o lăsa pe ea singură când cobora întunericul. Uitându-şi complet treaba, Clare coborî scările. Îl găsi pe Bruce în bucătărie, pe punctul de a izbucni, şi îşi dădu seama că ar fi trimis-o la plimbare dacă l-ar fi întrebat despre ce fusese telefonul.

— Tocmai voiam să fac nişte cafea, spuse Bruce văzând-o acolo, vrei?

— Te rog, spuse ea, adunându-şi curajul pentru a-l aborda pe fratele ei înalt şi slab care nu se îngrăşa oricât mânca.

Era destul de neliniştită gândindu-se la ce trebuia să facă, pentru că nu luase nicio decizie singură de-a lungul vieţii ei; deciseseră alţii pentru ea. Se aşeză la masă şi aşteptă în timp ce Bruce umplea două căni.

— Te-a rugat Rob Edmonds să mergi cu el într-o expediţie prin munţi? întrebă ea înainte ca el să apuce să se aşeze, şi în timp ce Bruce o privea surprins, trăsăturile

feţei demonstrând că despre asta fusese legat telefonul, Clare continuă cu îndrăzneală:

— Ştii, Bruce, nu trebuie să faci nimic pentru tata. L-am auzit ieri când v-a spus şi ţie şi lui Kit că puteţi să uitaţi de birou pentru două săptămâni şi că nu e nimic ce nu poate să aştepte până vă întoarceţi toţi.

— Ce e asta? exclamă Bruce după primele momente de uimire la auzul primelor semne de agresivitate ale surorii lui.

— Oh, Bruce, suspină Clare, în timp ce semnele de agresivitate dispăreau, vă stric tuturor planurile, aşa-i? Din cauza mea nu te duci, nu?

Bruce negă imediat, dar ea nu se lăsă păcălită.

— Nu fi fraieră, Clare, spuse el, vorbindu-i ca unui copil în timp ce o trăgea în joacă de o buclă din păru-i argintiu. Nu strici nimic.

Am inventat scuza aia pentru că pe moment nu mi-a trecut altceva prin cap.

Dacă nu l-ar fi auzit cât a fost de entuziasmat la început, Clare realiză că l-ar fi crezut, şi asta o făcu să se întrebe câte alte plăceri fuseseră uitate din cauza ei. Scutură din cap cu tristeţe:

— Nu o să treacă Bruce, spuse ea.

Tu vrei să te duci, ştiu asta.

Apoi cu o hotărâre care o uimi atât pe ea cât şi pe fratele ei, continuă:

— Când pleacă? Azi?

— Pe la douăsprezece, răspunse Bruce fără să aibă timp să se gândească.

— În cazul ăsta te duci cu el, spuse Clare hotărât.

Şi până să aibă el timp să protesteze se uită la ceasul din bucătărie.

— E zece şi cinci acum, nu o să dureze mai mult de o jumătate de oră făcutul bagajului. Poţi să te duci să-l suni

pe Rob şi eu încep să împachetez.

— Stai puţin, nu aşa repede! o opri Bruce când ea se ridică.

— Oh, Bruce te rog du-te, insistă Clare văzându-l că nu se mişcă şi nici nu avea intenţia să o facă.

— Mă simt mai bine acum, ştii asta. Şi oricum, de vreme ce Kit va fi aici, nu ai de ce să-ţi faci probleme.

— Da, dar Kit poate să vrea să iasă, sublinie Bruce oprindu-se brusc, realizând că fără să vrea dezvăluise faptul că avuseseră grijă să nu o lase de una singură serile.

— Dacă o să vrea, poate să mă lase pe drum la mătuşa Katy, şi să mă ia când se întoarce, zise Clare încercând să-l convingă, spunându-şi că nu e acum momentul să discute situaţia ei de a nu fi lăsată niciodată singură seara.

— Şi-apoi, plănuieşte să meşterească la maşină vacanţa asta. Chiar acum e în oraş să caute nişte piese, aşa că nu sunt sigură că va pleca prea departe cu degetele unse de ulei de motor.

Cu o dârzenie străină de fata care fusese până atunci, Clare a mai avut nevoie de alte cincisprezece minute pentru a-şi susţine punctul de vedere. Dar abia după ce a văzut că asta era ceva ce ea chiar îşi dorea, după ce îşi dădu seama cât de cumplit s-ar fi simţit dacă el nu ar fi plecat, Bruce se hotărî să dea telefonul pentru care insistase ea atât. La douăsprezece fără un sfert el era gata de ceva vreme, dar privea ţintă prin fereastra salonului, încercând să zărească vreun semn de-al fratelui lor Kit.

— Probabil că a avut probleme cu găsitul cutiei de control, spuse Clare.

O să întârzii dacă nu pleci. Rob nu o să vrea să aştepte dacă e şi el gata.

Bruce privi în ochii căprui şi gravi ai lui Clare.

— Aş fi preferat să vorbesc mai întâi cu Kit. Mergem în nordul provinciei Yorkshire, dar habar n-am unde vom sta,

sau când voi putea folosi un telefon.

— Bruce Harper, spuse Clare încercând să pară supărată, am mai trecut prin asta şi cu mama şi tata, când am insistat să uite de noi şi de Halesbridge pentru două săptămâni cât vor fi plecaţi. Şi tu şi Kit aţi fost la fel de fermi ca ei să nu ne sune. Clare zâmbi, lucru pe care îl făcea rar, neştiind cât de frumoasă devenea când figura ei solemnă se lumina.

— Nu o să mă ciorovăiesc şi cu tine pe aceeaşi temă!

— Devii sigură pe tine odată cu vârsta, îşi tachină Bruce sora de nouăsprezece ani.

Dar după alte bătăi la cap, îi promise că va sta departe de orice telefon ar găsi în cale, dacă asta o mulţumeşte.

— Kit o să apară probabil imediat ce tu pleci, îi spuse ea ştiind că încă e îngrijorat de faptul că nu-l vede. Te rog, pleacă, Bruce.

Ea ieşi în lumina caldă a soarelui de august ca să-l conducă, simţind o adevărată satisfacţie atunci când intră înapoi în casă. Kit avea să se întoarcă în curând, şi spera că va fi la fel de încântat ca şi ea de faptul că reuşise să-l convingă pe Bruce să facă ceva cu vacanţa lui.

Cu trei bărbaţi în casă era totdeauna de spălat, aşa că aşteptându-l pe Kit porni maşina de spălat, bucuroasă de zgomotul pe care îl făcea în casa tăcută în timp ce îşi făcea de lucru. O ajutase pe mama ei în casă de când abandonase şcoala. Era o casă destul de mare şi deşi afacerea mergea foarte bine şi şi-ar fi permis o menajeră, Ruth Harper spusese că preferă să-şi facă singură treaba în casă, iar cu ajutorul lui Clare ar fi făcut faţă. Fuseseră unele discuţii ca ea să fie instruită să facă ceva, se gândea Clare în timp ce scotea gunoiul afară, dar nu se ajunsese la niciun rezultat. Deşi în ultima vreme începuse să creadă că decizia de a o ţine acasă fusese luată mai mult pentru că le era frică de momentul când ar fi ieşit din nou în lume, se gândi

încă o dată cât de mult trebuia să le mulţumească. Şi totuşi, era ceva ce nu-şi putea explica şi care o tulbura. Ce era, nu ar fi putut spune. Vină că fusese totdeauna primul lor gând? Vină că fiecare pe rând se simţea responsabil pentru ea? Chiar şi fraţii ei, se gândea, aveau acest ciudat simţ al responsabilităţii pentru ea. Nu trebuia să privească mai departe de lupta pe care o dusese cu Bruce înainte ca el să plece. Ora două. Kit întârzia. Se duse la fereastra din salon să privească şoseaua, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Kit întorcând într-un nor de fum emanat de ţeava de eşapament a maşinii sale sport. Se grăbea, se gândi ea alarmându-se. Ţinea prea mult la maşina lui pentru a lua curba în felul ăsta. Se grăbi să-i iasă înainte. Era la fel de înalt şi de slab ca şi Bruce dar, în timp ce Bruce avea un păr bogat negru, Kit era blond.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Clare, imediat ce opri motorul.

— Ţi-ar plăcea... întrebă el făcând o pauză în mod intenţionat, se gândi ea, să petreci două minunate, glorioase săptămâni, apărute o dată în viaţă, în superba, magnifica Atenă?

— Atena? Grecia? strigă ea.

Prea entuziasmat, Kit nu se mai putu abţine şi-i povesti foarte încântat că în timp ce aştepta să primească piesele de maşină, Peter Nolan, unul din prietenii săi, s-a aşezat la coadă arătând foarte rău şi-i spuse că şi el era în vacanţă. El şi logodnica lui, Lynn, plănuiseră să plece către Atena în decursul acelei seri pentru o vacanţă de două săptămâni. Doar că în dimineaţa aceea lui Lynn îi apăruseră nişte pete, iar doctorul o diagnosticase cu pojar.

— Şi pentru că am renunţat la onorariul meu atunci când i-am făcut planurile casei pe care şi-a construit-o, pentru că îmi era prieten, şi astfel şi-a permis vacanţa asta, mi-a oferit biletele de avion şi a spus că pot să folosesc

apartamentul pe care l-a închiriat. Deci, ce crezi Clare? Mergem? întrebă cu chipul luminat de idee.

Entuziasmul o cuprinse şi pe Clare.

Citise multe ghiduri turistice, şi Grecia era foarte atrăgătoare. I-ar fi plăcut să vadă Atena.

— Ai paşaportul din excursia pe care ai făcut-o anul trecut cu mama şi cu tata, nu? continuă Kit. Şi cum eu îl am pe al meu, nu avem probleme.

Uitase, până îi reamintise Kit, că abia aşteptase să ajungă în Grecia anul trecut, doar că răcise cu o săptămână înainte şi de atunci nu şi-a mai permis să plece pentru că îşi făcuse cadou maşina sport care îl secase de bani. Coborând din maşină, Kit puse un braţ leneş peste umerii ei şi intrară în casă, vorbind foarte emoţionat despre ce vor face odată ajunşi în Atena, fără să-şi dea seama că ea nu spusese încă dacă merge.

— Unde e Bruce? întrebă în timp ce intrau în bucătărie vrând să spună ca Bruce să li se alăture a doua zi sau chiar mai devreme dacă se putea aranja cu zborul. Emoţia pe care o simţise Clare, de a vedea Atena cu ochii ei, o părăsi. Deodată, realiză că nu ar fi fost corect să meargă, nu acum după ce îl convinsese pe Bruce să plece în vacanţă de unul singur. I se părea normal ca şi Kit să aibă ocazia unei vacanţe pe cont propriu. Era prea ocupată să se gândească la cum va rezolva totul pentru a se mai gândi cum o să se simtă în momentul în care va fi lăsată de una singură în casă.

— Te superi dacă nu vin cu tine? îl întrebă ea pe Kit, care rămase surprins. Problema e că... aş vrea să fac nişte draperii noi pentru salon pentru când se vor întoarce mama şi tata. Eu şi mama am văzut un material care ne-a plăcut când eram în Guildford, săptămâna trecută. Şi aşa şi era, cu asta nu-l minţea.

— Adică ai prefera să stai acasă să faci nişte draperii

decât să mergi cu mine în Grecia? întrebă Kit cu uimire.

— Vreau să-i fac surpriza asta mamei, spuse Clare ştiind că va trebui să-l facă să o creadă. Totodată, Kit nu trebuia să afle că Bruce plecase, pentru că nu l-ar mai fi putut convinge să o părăsească dacă ar fi aflat. Şi sigur nu l-ar fi putut convinge aşa cum făcuse cu Bruce, că s-ar simţi îngrozitor dacă el nu ar pleca de unul singur.

— Poţi să faci draperii oricând, continuă răspicat Kit, care nu observa nimic în neregulă cu cele care erau deja la fereastră.

— De ce nu te duci singur? propuse ea gândindu-se cum să justifice absenţa lui Bruce. Erai gata să o faci anul trecut, şi-apoi eu voi fi cu Bruce dacă asta te îngrijorează.

El nu spuse nimic despre ce îl îngrijora dar mai întrebă o dată:

— Unde e Bruce?

— S-a dus să o vadă pe Angela Micklewright în Guildford. Tocmai a plecat, nu ai trecut pe lângă el?

— Probabil că s-a dus pe partea cealaltă, spuse Kit distrat.

— Nu cred că Bruce va vrea să plece, spuse Clare, cu mintea preocupată şi bucuroasă că Angela nu avea telefon. S-a întâlnit des cu Angela în ultima vreme.

— Da? întrebă Kit ca şi cum nu observase.

Clare spera că Bruce va ierta minciuna.

— Şi la cât a spus că se întoarce?

— Pe la şase cred, răspunse ea. Şi văzându-l că se încruntă, zise mai departe, riscând. Sigur nu mai târziu de atât.

— Aşa ar fi prea târziu. Trebuie să fiu la aeroport până atunci.

Faptul că spusese „să fiu” în loc de „să fim”, o făcu pe Clare să creadă că totul merge după cum vrea ea. Dar, ca şi la Bruce, a trebuit să ducă ceva luptă de convingere. Unul

dintre tricourile pe care el voia să le ia, era la spălat, dar după ce Clare i-a doborât toate argumentele de a rămâne, a găsit altul la fel de bun.

— Poţi să-ţi mai cumperi din Atena, dacă rămâi fără, spuse ea, şi văzând sclipirea din ochi la cuvântul Atena îşi dădu seama că făcuse ce trebuie trimiţându-l singur.

Nu era aşa de rău în casă după plecarea lui Kit, dar odată ce se întunecă, în timp ce trăgea draperiile şi verifica de două ori încuietorile la ambele uşi, Clare începu să se îndoiască de înţelepciunea deciziilor pe care le luase. Casa era atât de tăcută şi fiecare sunet era amplificat. Faptul că îşi spunea că e o laşă, nu o ajută cu nimic şi nu o făcu să se simtă mai bine. Deschise televizorul şi găsi ceva alinare în zgomotul cu care umplea camera deşi nu o interesa deloc programul. Dar când se urcă în pat o lăsară nervii şi la un moment dat se gândi chiar să meargă să doarmă jos, la etaj având o stare şi mai mare de izolare. Măcar dacă ar fi avut nişte somnifere. Dar renunţase la ele de mult. Dacă revenea coşmarul acela îngrozitor?! Nu se gândise la asta când i-a făcut pe fraţii ei să plece. Se întinse pe pat, dar lăsă lumina aprinsă, încercând să-şi amintească de faptul că acel coşmar înfricoşător nu mai apărea atât de des acum. Trebuie să fi trecut şase săptămâni de când se trezise în miezul nopţii înconjurată fiind de părinţii săi, de Bruce şi de Kit scoşi din pat de ţipetele ei. Încercă să citească ceva, dar casa care scârţâia o făcea să se uite speriată tot timpul la uşă. De obicei dormea cu uşa deschisă, dar în seara asta, pentru că avea nevoie să se simtă în siguranţă, o închisese. Suparată pe ea însăşi de faptul că era o fiinţă aşa slabă, azvârli cartea şi îşi ascunse capul sub cearceaf, luând serios în calcul varianta de a merge a doua zi la mătuşa Katy să o întrebe dacă poate să rămână la ea până se întoarce Bruce. După o noapte groaznică de-a lungul căreia verifica ceasul din oră în oră,

Clare se afundă într-un somn adânc odată cu apariţia primelor raze de lumină. Se trezi la ora opt şi odată terminată toaleta de dimineaţă, Clare fu extraordinar de mândră că reuşise. Chiar petrecuse o noapte de una singură! Era atât de încântată de reuşită, încât gândul de a pleca la mătuşa Katy fu complet uitat. Cu toate astea, duminică noaptea a urmat acelaşi tipar cu cel din noaptea precedentă şi se simţi uşurată la apariţia zorilor. Luni seară, dacă nu ar fi fost prea târziu să meargă la mătuşa Katy şi dacă nu ar fi fost întuneric afară, era sigură că s-ar fi aruncat în Mini-ul parcat afară şi ar fi zburat până la ea, rugând-o să o găzduiască. Era trecut de miezul nopţii când auzi o maşină pe stradă şi se ridică brusc cu inima bătându-i puternic. Auzi zgomotul unei portiere trântindu-se şi pentru o clipă nu putu să se gândească unde era telefonul. Deşi îşi simţea picioarele paralizate de frică, mintea i se limpezi suficient suficient pentru a-şi aminti că telefonul era jos, în hol. Nu ar fi putut să coboare scările acelea. Nu, nu ar fi putut! Zgomotul soneriei o făcu să tresară. Se gândi că poate dacă nu răspunde vor pleca. Apoi soneria se auzi din nou. Dumnezeule, din faţa casei ar fi putut să vadă lumina din dormitorul ei! Soneria încetă, doar pentru a fi înlocuită de sunetul a ceea ce, în starea de agitaţie în care se găsea, semăna cu pumni de uriaş lovind în uşa de lemn. Muşcându-şi buza de jos, luptă împotriva laşităţii ce o dovedea. Într-un final, găsind ceva putere, se întinse după halatul de vară ce se afla la marginea patului. Coborî tiptil scările, cu inima bubuind, tresărind, din nou, la auzul unei noi lovituri în uşa de stejar.

— Cine. Cine e? întrebă Clare cu o voce subţire, ajungând la uşă. Realiză apoi că încercarea ei jalnică de a vorbi, nu ar fi putut fi auzită. Cine-i acolo? întrebă ea mai tare, neputând înţelege, în starea în care se afla, răspunsul primit. Liniştea se lăsă de ambele părţi, apoi o voce

bărbătească se auzi spunând ceva despre Kit, ceva despre Kit şi un accident. Teama pentru propria-i persoană dispăru instantaneu. Cu degetele tremurânde, ştiind că era poliţia de partea cealaltă, bâjbâi după întrerupător, luminând holul, apoi aprinse lumina de pe verandă şi era pe punctul de a lua piedica, moment în care, precauţia ce o urmărise în ultimii cinci ani, o făcu doar să întredeschidă uşa. Cel ce stătea acolo nu era poliţist, nici măcar nu avea uniformă. Îşi dădu seama că acest bărbat nu semăna deloc a poliţist, pe măsură ce teama pentru Kit începea să se amestece cu teama pentru propria-i siguranţă. Bărbatul avea părul negru şi o piele bronzată, din câte îşi dădu seama, şi avea peste un metru nouăzeci.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse într-o engleză ireproşabilă; deşi confuză, Clare nu era sigură că nu exista şi o urmă de accent străin în vocea lui.

Îngrijorarea îi crescu ştiind că îi observase agitaţia, însă el îi zâmbi liniştit înainte de a redeveni sobru şi îi spuse:

— Dar trebuie să vorbesc cu domnul Edward Harper.

Acel zâmbet ar fi trebuit să o liniştească, dar învăţase să nu se încreadă. Deşi aproape îi răspunse că nu este, realiză că nu ar fi trebuit. Cu toate că acest bărbat era fermecător şi nu părea să-i vrea răul...

— De ce? întrebă ea, şi amintindu-şi că îi deschisese uşa pentru că îi spusese ceva despre Kit, continuă.

Fratele meu. Aţi spus ceva despre el.

— Sunteţi Clare, spuse bărbatul cu acel uşor accent străin. Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunţ că a avut loc un accident.

— Accident?! Kit?!, mintea i se înceţoşă.

— Am primit un telefon la hotelul unde stau în Londra, acum aproape o oră, de la fratele meu din Grecia, continuă străinul calm. M-am gândit că, din moment ce accidentul s-a petrecut pe proprietatea mea, ar trebui să anunţ personal

familia. Clare simţi cum îi piere culoarea din obraji.

— Este. Kit. Nu este mort?! întrebă în şoaptă.

— Nu, nu. Starea lui e gravă, dar nu critică. Poate aş putea intra să discut cu tatăl dumneavoastră. Sugeră el, făcând o pauză pentru a o privi încurajator.

Îngrijorarea pentru Kit făcea ca precauţia ei înnăscută să dispară.

Da, da, trebuia să intre. Trebuia să afle tot, trebuia să ştie dacă putea ajuta cumva.

— Numai o clipă, spuse încet închizând uşa pentru a scoate piedica şi uitând cu desăvârşire că era îmbrăcată doar în halat, nepăsându-i că părul argintiu, despletit, îi cădea ciufulit pe umeri. Chiar şi timiditatea ei în faţa străinilor păli când redeschise uşa pentru a-i permite străinului să intre. Zveltă, la un metru şaizeci şi cinci, se simţi mică lângă bărbatul ce îi stătea alături. Şi el era slab, totuşi lat în umeri, trădând muşchi bine dezvoltaţi. Pe moment înspăimântată, nu se gândi la nimic, în timp ce era martoră la felul cum ochii lui la fel de negri ca noaptea priveau părul ei, ca şi cum nu putea crede că nuanţa era reală, după care îşi reveni, aducându-şi aminte de scopul vizitei lui aici. Lui Clare i se părea că, deşi era la ea acasă, bărbatul prelua conducerea din acel moment.

— Să aştept până îl chemaţi pe tatăl dumneavoastră? întrebă el politicos, fără să se mişte din locul unde rămăsese în hol.

Trecându-şi distrată degetele prin păr, atrăgând din nou atenţia străinului, Clare bâlbâi o invitaţie de a o urma în salon, dar picioarele o lăsară brusc, aşa că trebui să se aşeze, bucuroasă că şi străinul se hotărî să ia loc, pentru că era prea mult pentru ea să poarte orice fel de conversaţie care i-ar fi cerut să ridice privirea atât de mult.

— Numele meu este Lazar Vardakas, îi spuse când văzu că ea nu-l cheamă pe tatăl ei. Dacă i-aţi spune tatălui

dumneavoastră.

— Tata e plecat în concediu, se auzi ea spunând. Şi mama la fel.

— Oh. Spuse Lazar Vardakas, părând surprins şi gânditor. Apoi, ca şi cum încerca să-şi aducă aminte ce i se spusese la telefon:

— Dar aveţi încă un frate, cred. Bruce, nu? Poate aş putea vorbi cu el, atunci.

Lăsa impresia că doar bărbaţii din familia ei ar putea să se descurce cu această criză.

Dar ceea ce o intriga era faptul că deşi era o familie necunoscută pentru el, Lazar Vardakas părea să ştie extrem de multe detalii despre ei. Bineînţeles, menţionase că şi el avea un frate. Kit, probabil, se împrietenise cu fratele lui înainte de accident; probabil că i-a spus câte ceva despre ei. Dar nu era momentul să se gândească la asta. Spusese că starea lui Kit era gravă, dar nu critică, şi trebuia să afle mai multe. Distrată, îi spuse:

— Şi Bruce e plecat.

Asta păru să-l surprindă şi mai mult decât faptul că părinţii ei erau plecaţi, dar avea altele pe cap, aşa că insistă.

— Aţi spus că starea lui Kit e gravă.

— Sunteţi singură în casa asta? întrebă el cu o voce calmă.

Dacă s-ar fi gândit acum o jumătate de oră că va purta o discuţie cu o persoană complet străină, s-ar fi îngrozit la simpla idee. Însă Clare se trezi spunând, perfect liniştită:

— Da. Kit nu ştia că Bruce este plecat. Mi-e teamă că nu i-am spus. Ciudat, în acel moment roşi. Nu putea să-i ascundă străinului faptul că îşi înşelase familia. Totuşi, nu-şi putea explica nici ea această dorinţă de independenţă. Şi totuşi, cât şi-ar fi dorit ca ei să fie cu ea acum. Lazar Vardakas nu păru însă să observe fâstâceala ei şi pe cât de

delicat putu, spuse:

— Aş fi preferat să vorbesc cu stăpânul casei. Într-adevăr, speram… Se opri, ştiind că asta nu mai conta acum, şi începu a-i povesti cum se petrecuse accidentul lui Kit.

— Am o mică insulă, numită Niakos, unde stătea fratele meu Aeneas, care îşi luase câteva zile libere. Nu sunt sigur dacă Aeneas l-a întâlnit pe fratele dumneavoastră în Atena, sau dacă fratele dumneavoastră a ajuns de unul singur în Niakos. Dar Aeneas trebuie să-l fi plăcut pentru că de obicei nu încurajăm turiştii să vină pe insulă. Totuşi, fratele dumneavoastră a admirat în mod special unul din caii de la Niakos, iar Aeneas, crezându-l un călăreţ bun, i-a permis să facă o plimbare. Mi-e teamă că fratele dumneavoastră a avut o căzătură puternică, adăugă el serios.

— Oh! spuse Clare, muşcându-şi buza de jos. Kit călărea ocazional, dar interesul principal îl reprezenta maşina lui. Bietul Kit! De obicei nu era încăpăţânat, dar probabil făcuse pe grozavul urcând pe un cal nărăvaş pe care nu a fost în stare să-l controleze. Ai spus că e grav. Ce anume.

— A suferit multiple contuzii. Bineînţeles, un doctor din Atena l-a consultat imediat şi a spus că îşi va reveni. Singura problemă e că Păru că ezită, gândindu-se dacă să o îngrijoreze şi mai mult.

— Care e problema?! întrebă ea repede.

Privind în jos, Lazar Vardakas adăugă şovăielnic:

— Ca să fiu sincer, Kit pare a fi foarte îngrijorat pentru dumneavoastră.

Clare şi-l şi imagină pe Kit delirând, îngrijorat pentru soarta ei.

— A vorbit despre toată familia lui în timpul somnului, dar teama pentru dumneavoastră, în mod special, nu-l lasă să se odihnească, îi spuse, cu o voce plină de regret.

— Oh, bietul Kit!

Fusese smuls de lângă ea. Abia putea să-şi stăpânească

lacrimile. Ştia că Lazar Vardakas nu-i spunea intenţionat ceea ce era mai rău, şi după cât de îngrijorat părea, probabil că nu-i spunea multe altele.

— Normal că mă simt vinovat, pentru că accidentul s-a petrecut pe proprietatea mea, cu unul din animalele mele. Imediat după ce voi pleca de aici, plec spre Grecia să văd dacă pot să fac ceva.

Ridicol cum ar părea, având atâtea pe cap, Clare se gândi: „Poţi să găseşti un bilet la ora asta?”

— Am un avion particular care mă aşteaptă, spuse el, adăugând mai mult pentru sine: Speram să-l pot lua pe tatăl dumneavoastră sau poate pe fratele dumneavoastră, dar. Un gând păru că îi trece prin minte, nu aveţi cumva adresa de contact a părinţilor dumneavoastră?

Clare dădu din cap. O idee îi încolţea în minte şi se întreba dacă are suficient curaj pentru a o urma.

— Părinţii mei fac turul Franţei. Habar n-am unde sunt.

— Poate adresa celuilalt frate, Bruce?

— Nu, spuse ea, simţindu-se din nou vinovată. Ştiu că trebuie să sune groaznic pentru dumneavoastră, amintindu-şi că citise undeva că grecii ţin foarte mult la familie, şi încercând să şi-o apere pe a ei, dar familia mea nu ştie că am rămas singură. I-am păcălit pe Bruce şi pe Kit.

El se ridică să plece, dar nu putea să-l lase să o facă. Nu încă. Trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să-l întrebe dacă nu o poate lua cu el. Şi-apoi, se gândi, stătuse aici, singură cu el, sumar îmbrăcată, văzându-şi cu coada ochiului halatul, şi nu i se întâmplase nimic. El ajunse la uşa salonului şi imaginea lui Kit zvârcolindu-se îi dădu puţin curaj.

— Domnule Vark. Vardakas, spuse ea stâlcindu-i numele. El se opri politicos. Aş putea să vă ofer o cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse şi deschise uşa.

— Pot să vin cu dumneavoastră? izbucni ea. Văzu cum ridică din sprâncene, ca şi cum i-ar fi propus ceva

nepotrivit. Clare bâigui în continuare:

— Dacă este atât de bolnav, sunt sigură că nu şi-ar reveni până nu m-ar vedea. Vă rog mult, vă rog, luaţi-mă cu dumneavoastră!

Câteva clipe lungi şi dureroase el a privit-o şi în final, spre uşurarea ei, luă mâna de pe clanţă. O privi încruntat şi spuse:

— Fratele dumneavoastră spune că aveţi nouăsprezece ani. Aşa e?

Clare nu înţelegea ce legătură avea asta, deşi poate, dacă îl convingea că aşa era, o lua cu el.

— Da, spuse încercând să fie calmă şi simţindu-se pe punctul de a participa la cea mai mare aventură a vieţii ei, dacă el ar fi fost de acord.

— Nu păreţi a avea mai mult de cincisprezece, spuse el liniştit. Aveţi paşaport?

O întrebase pentru a-i verifica vârsta, sau pentru a o lua cu el?

— Da, da. Să mă duc să-l iau?

Pentru o clipă îi studie faţa palidă, observându-i sprâncenele frumos conturate şi ochii mari căprui, apoi nasul mic şi buzele generoase, acum tremurânde.

— O să aveţi nevoie de el, spuse scurt.

Capitolul 2

Totul se petrecuse atât de repede, încât Clare se trezi zburând alături de Lazar Vardakas, cu avionul lui personal, înainte să se poată gândi dacă face ceea ce trebuie. Nu greşea în ceea ce privea însănătoşirea lui Kit. Şi era mai mult decât mulţumitor să descopere că nu era atât de laşă cum se credea. Nu-i luase mult să împacheteze câte ceva. Toate hainele ei erau largi şi erau tocmai potrivite pentru a-l îngriji pe Kit. Totuşi, o vor lăsa să îl îngrijească? Până atunci nu mai avusese de-a face cu oameni bogaţi, dar un avion particular, o insulă proprie, arăta că familia Vardakas era înstărită. Cum ea şi Kit nu-şi permiteau o asistentă medicală, ar fi trebuit să-i spună lui Lazar Vardakas, şi atunci poate că ar fi lăsat-o pe ea să aibă grijă de Kit. Îl privi cum stătea cu capul adâncit în nişte hârtii, în timp ce zburau în noapte. Se gândi că trebuie să fie un om foarte ocupat. Oboseala de a fi gata într-un timp foarte scurt era uitată acum. Trebuie să fi fost cam ora două dimineaţa; nu voia să atragă atenţia uitându-se din nou la ceas, dar el lucra în continuare ca şi cum, fie noapte, fie zi, trebuia să-şi termine munca înainte de a-şi permite să se culce. Era clar un bărbat ce nu uita nici cel mai mic detaliu. Când coborâse scările, cu servieta într-o mână, el o aştepta în hol. Îi luase servieta şi oprind-o în drumul spre uşă, îi sugerase să lase un bilet lăptarului. În acel moment, cu toate câte se petrecuseră, mintea îi era blocată chiar şi pentru un banal bilet pentru lăptar. Schiţând un zâmbet, Lazar Vardakas îi oferise stiloul lui şi o îndemnă să scrie „Nu aduceţi lapte până la o viitoare înştiinţare”.

Vibraţiile avionului erau mai slabe acum, sau poate doar se obişnuise cu ele. Lazar Vardakas stătea pe partea opusă, iar între ei se afla o masă pe care se găsea servieta lui. El avea capul aplecat peste hârtii, dându-i astfel şansa de a-l

putea studia. Ceea ce deja ştia fu confirmat: Lazar Vardakas era un bărbat atrăgător. Gândul o supără, mai ales pentru că nu era obişnuită să vadă la bărbaţi altceva decât faptul că erau bărbaţi. Avea ochii la fel de negri ca noaptea, îşi aminti, neputând să-i vadă acum pentru că erau umbriţi de pleoape, dar avea un nas delicat, drept şi arogant, deşi nu fusese arogant cu ea. Aspru, poate, dar în general fusese curtenitor, fermecător. Poate că fusese puţin aspru când ea îndrăznise să-l întrebe dacă o poate lua cu el. El făcuse tot ce era posibil pentru a alina durerea a ceea ce avea să-i spună. Privirea i se îndreptă spre buzele lui. Erau nişte buze calde, hotărî ea, cea de jos avea o senzualitate cu care nu se mai întâlnise. Ruşinată că se putea uita la un bărbat şi să se gândească la senzualitatea lui fără a fi scârbită de ceea ce făcea, când abia cu o seară înainte doar cuvântul în sine o tulbura, încercă să-i ghicească vârsta. Toate astea le făcea pentru a-şi lua gândul de la Kit şi de la întrebările pe care şi le punea – oare avea să se simtă mai bine până vor ajunge ei sau avea să-l găsească într-o stare şi mai proastă? Lazar Vardakas are probabil treizeci şi ceva de ani, se gândi ea, deşi nu vedea niciun fir de păr cărunt. Fără să vrea, privirea îi alunecă spre coapsele lui, văzând cum se reliefează muşchii prin costumul subţire. Când realiză unde privea, se uită repede în altă parte, înroşindu-se când privi drept în ochii celui care îi permisese să-l însoţească, pe deplin conştient de faptul că ea îi studiase coapsele. O privea fix, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ce făcea ea, ca şi cum şi-aşa nu o prea plăcea.

— Domnule Vad., of Doamne, iar îi stâlcise numele, şi nici măcar nu ştia ce a vrut să-i spună, poate să-şi ceară iertare. El îi zâmbi.

— Se pare că vă este greu să-mi rostiţi numele. Poate ar trebui să-mi spuneţi Lazar.

— Mulţumesc, Lazar, se supuse ea, dorindu-şi să fi fost o

fire mai mondenă, când văzu cât era el de drăguţ, iar ea probabil că-i părea complet nesofisticată.

— Şi eu aş putea să-ţi spun Clare? continuă el la fel de fermecător.

— Chiar te rog, spuse ea repede, bucuroasă să vadă că era gata să uite că-i făcuse o examinare amănunţită.

— Va trebui să mă scuzi că îmi continuu treaba, spuse el, dar o să-mi iau câteva zile libere.

Nu-şi termină fraza, şi ea se simţi din nou vinovată, acum pentru că, având un profund respect pentru familie, avea să-şi ia liber pentru a o duce pe insula unde zăcea fratele ei bolnav.

— De ce nu încerci să dormi puţin? îi sugeră el. Îţi promit că o să te trezesc atunci când ajungem, adăugă, tachinând-o pentru prima dată.

Neobişnuită să zâmbească, Clare surâse chinuit, şi văzându-l că se încruntă, se întrebă dacă nu cumva greşise să facă asta când e tachinată. Apoi, el îşi reveni şi o întrebă calm:

— Sau poate ai vrea ceva de băut?

„S-a săturat de mine”, se gândi ea văzându-l că revine la hârtiile lui. Se hotărî atunci ca el nici să nu-i simtă prezenţa în avion până nu vor ateriza pe aeroportul din Atena.

— Cred că voi dormi puţin, zise ea şi închise ochii.

Trecuseră vreo două ore când, un ciudat sentiment că s-ar afla în pericol o făcu să deschidă ochii. Având ochii deschişi, rămase încremenită. Lazar Vardakas era aplecat deasupra ei, cu faţa foarte aproape, şi nimic din bărbatul acesta sever, cu ochii întunecaţi nu amintea de bărbatul fermecător care o adusese la bord. Acest bărbat arăta mai mult a... demon! Se retrase înspăimântată cât îi permise scaunul, cu inima bubuind de frică. Prea târziu a văzut că bărbatul acesta îi vrea răul!

— Nu! strigă ea sfâşietor.

Lazar Vardakas păru oarecum surprins de reacţia ei, apoi zâmbi şi redeveni bărbatul fermecător care venise să o anunţe despre Kit. Clare îşi dădu seama că probabil din cauza luminii i s-a părut că vede ceva. Se simţi ruşinată de faptul că se speria atât de repede, mai ales când el îi spuse pe un ton mângâietor:

— Ţi-am promis că o să te trezesc. O să aterizăm.

Clare era foarte stânjenită, gândindu-se ce părere avea Lazar despre ea, când el îi puse centura de siguranţă înainte de a se aşeza la locul lui.

Părea să fie foarte cunoscut la aeroport şi o trecu fără agitaţie de punctul de control, conducând-o cu o mână fermă spre un Mercedes decapotabil. Ridică uşor din sprâncene. Se aştepta ca aeroportul din Atena să fie mai mare. Dar fu invitată pe scaunul pasagerului, bagajele aranjate, iar Lazar porni maşina şi deja se îndepărta înainte ca ea să apuce să zică ceva.

— Aeroportul e mai mic decât mi l-am imaginat, spuse ea încet, încercând să scape de sentimentul de a se fi făcut de râs chiar înainte de a ateriza şi întrebându-se, în timp ce vorbea, dacă era genul de şofer care prefera pasageri tăcuţi. El nu răspunse imediat şi se hotărî să nu mai vorbească dacă el nu o va mai face. Apoi Lazar spuse, în timp ce vira pe un drum de ţară:

— Probabil că eşti puţin dezorientată. Acum trăiai liniştită într-o lume a viselor şi în clipa următoare te-ai trezit într-o ţară necunoscută. Nu ai mai fost în Grecia, nu? se gândi el să întrebe.

— Nu, mărturisi ea, şi vru să adauge că totdeauna îşi dorise să o viziteze, dar se opri pentru ca el să nu creadă că exagera. Apoi, gândindu-se că răspunsese prea scurt, adăugă:

— Mă aşteptam să fie mai multe clădiri în Atena.

Afirmaţia ei nevinovată fu urmată de o pauză şi pe

neaşteptate simţi că o străpunse un fior de teamă. Hotărâtă să nu cedeze şi să nu repete scena din avion, se întoarse uşor spre el. O cuprinse din nou panica la vederea severităţii şi răcelii pe care o afişa. Şi apoi, fiorul de teamă se transformă într-un sentiment de groază. Pentru că figura lui frumoasă arăta la fel de întunecată, de ostilă şi de ameninţătoare ca în avion, şi tot ce-şi dorea era să coboare din maşină şi să se îndepărteze cât mai mult de el. Lazar observă, probabil, că este privit, pentru că masca de răceală dispăru.

Întoarse capul şi-i zâmbi, iar ea se linişti din nou, realizând că probabil nu dormise deloc şi lucrase tot drumul spre Atena. Bineînţeles că avea o figură serioasă când nu o privea, trebuia să îşi alunge oboseala, trebuia să se concentreze la condus. Fiind atent la drum, îi spuse ca din întâmplare:

— Nu am aterizat la Hellinikon, Atena.

— Oh, spuse ea surprinsă, fiind, încă o dată, asigurată de tonul calm pe care îl folosise, că era acelaşi fermecător Lazar Vardakas care venise să vorbească personal cu tatăl ei.

— Am aterizat la aeroportul Micra din Thessaloniki, o lămuri el. „Salonic” traduse el în engleză.

Clare tăcu o clipă, încercând să îşi amintească, din ceea ce citise, în ce parte a Greciei se afla Salonic.

— Atunci… suntem în nord?

— Aşa e, răspunse scurt.

Probabil că se ajungea mai uşor pe insulă dinspre Salonic, decât dinspre Atena, se gândi ea. Apoi se gândi că era într-adevăr dezorientată, cum îi spusese Lazar, deoarece Kit ajunsese pe insulă dinspre Atena. Deşi Lazar spusese că nu ştia sigur cum ajunsese Kit pe insulă, aşa că era posibil ca fratele ei să fi făcut pe expertul în navigaţie, închiriase o barcă şi a mers tot mai departe în apele de

nord. Se mai gândi la asta o perioadă apoi, într-un final, renunţă. Se încredea pe deplin în Lazar Vardakas – nu mulţi bărbaţi ar fi fost în stare să facă ce făcuse el. Pur şi simplu ştia că o va duce la Kit pe drumul cel mai scurt. Totuşi, cum mergeau de mai mult de o oră şi după cum arătau împrejurimile, mergeau pe un drum de coastă, dar nu vedea niciun fel de port de unde ar fi putut să ia o barcă.

— Va trebui să închiriem o barcă pentru a ajunge pe insula ta, Lazar? spuse ea menţionându-i numele la sfârşit pentru a-i arăta că se simţea bine alături de el.

— Am o barcă la vilă, spuse el aruncându-i o scurtă privire înainte de a fixa din nou drumul.

Clare se simţi jenată că-l tot bătea la cap cu întrebările.

— Deci, mergem la vila ta?

— Da, spuse el

— Înţeleg.

Ce înţelegea? Mergeau la vila lui. Avea o barcă acolo cu care puteau ajunge pe insula Niakos… Asta era bine, deşi fiind atât de obosit, şi cum călătoria cu barca ar fi putut dura mai multe ore, se simţi vinovată că îl extenuează.

— O să te odihneşti puţin înainte să continuăm spre insulă.

— Cred că da, dacă vei putea răbda. O să-l sun pe Aeneas imediat ce ajungem, ca să aflu starea fratelui tău.

— Mulţumesc, spuse ea politicos, gândindu-se cât era de generos din partea lui să telefoneze, intuind probabil cât era de nerăbdătoare.

— Am pregătit o cameră pentru tine.

Cred că şi tu ar trebui să dormi câteva ore înainte să ne continuăm călătoria.

Clare rămase tăcută, dar admiraţia pentru bărbatul de lângă ea crescu. Oare toţi grecii erau la fel de atenţi? Probabil că telefonase la vilă să facă aranjamentele, sau îl rugase pe Aeneas să o facă. Sau poate camerele erau

pregătite în cazul în care Lazar se întorcea cu Bruce sau cu tatăl ei. Se întrebă dacă lui i-ar fi plăcut să fie ţinut de vorbă aşa cum făcea cu tatăl ei atunci când conducea.

— Lucrezi foarte mult, nu-i aşa? spuse ea bâlbâindu-se, pentru că întrebarea sunase puţin prea directă. Vreau să spun. Lucrai în avion. Îşi dorea să nu fi început discuţia şi simţi cum se aprinde la faţă. Deja îi spusese că din cauza accidentului lui Kit urma să-şi ia câteva zile libere şi de aceea lucra. Familia ei nu-l va putea răsplăti niciodată. Se chinui să continue:

— P. Pot să te întreb ce anume faci?

Pentru o clipă, se temu că depăşise limitele politeţii, deşi ei îi părea o întrebare normală.

— Transport, spuse.

Apoi adăugă:

— Am ajuns.

Şi în timp ce Clare privea afară, Lazar coti pe o alee deluroasă. De-a lungul aleii, Clare văzu diferite specii de copaci printre care recunoscu măslini. Admira tufele de un roşu aprins, când Lazar întoarse în faţa unei vile cum nu-şi imaginase vreodată. Avea doar un etaj, dar era uriaşă. Lazar o ajută să coboare din maşină, în timp ce schimba câteva cuvinte în greceşte cu un angajat ce le ieşise imediat înainte. Apoi o invită înăuntru unde i-o prezentă pe Phoebe, soţia lui Rasmus, cel care le ieşise înainte.

— Vrei ceva de băut sau poate să mănânci ceva? o întrebă Lazar, gata să-i dea indicaţii lui Phoebe pentru orice ar fi dorit. Dar Clare se gândi că îl deranjase destul; era totuşi nerăbdătoare ca el să sune pentru a verifica starea lui Kit.

— Nu vreau nimic, mulţumesc, spuse ea, zâmbind timid către Phoebe, care era îmbrăcată toată în negru. Lazar o lăsă pe Phoebe să plece şi-i făcu semn lui Rasmus să ia valiza lui Clare, apoi o luă de braţ.

— Să te conduc în camera ta, spuse el cu un zâmbet care o încălzi încât era gata să se piardă cu firea. Pot să-ţi sugerez că o să te odihneşti mai bine dacă te urci în pat?

Era o idee foarte bună şi ea îi zâmbi cu recunoştinţă. Pe drum se întâlniră cu Rasmus, care se întorcea, apoi Lazar deschise o uşă şi o pofti într-o cameră de oaspeţi spaţioasă.

— Sper că te vei simţi bine aici, spuse el.

Clare îi răspunse că aşa va fi, cu siguranţă; deşi ar fi vrut să-i reamintească de telefonul pe care îi promisese că îl va da.

— Mă duc acum să sun la Niakos, spuse el ca şi cum i-ar fi citit gândurile, şi o lăsă singură. Nu voia să se dezbrace, gândindu-se că în orice clipă Lazar se putea întoarce cu veşti despre Kit. Se plimba prin cameră, admirând mobila şi fereastra uriaşă ce dezvăluia o privelişte extraordinară a plajei şi a Mării Egee. Când se întoarse în cameră, observă alte două uşi. Curioasă, deschise prima uşă şi văzu că era o baie luxoasă, complet utilată. Închise uşa şi o deschise uşor pe cealaltă. Era un alt dormitor – camere ce comunicau! Uşa avea încuietoare, dar nu era nicio cheie în ea. Inima începu să-i bată când văzu că acolo se afla un pat dublu, care fusese făcut. Cine dormea acolo? Agitată, se hotărî că nu se va urca în patul ei până nu afla cine. Sunetul uşii de la propria ei cameră, o făcu să se întoarcă. Lazar stătea acolo, şi nu i se putea citi pe faţă nimic altceva decât respectul pe care îl afişa tuturor oaspeţilor. Bătăile inimii îi încetară. Pe măsură ce panica i se risipea răspunsul îi veni, ca unul perfect logic, şi arboră unul din rarele ei zâmbete. Bineînţeles, Lazar îi aştepta atât pe tatăl ei, cât şi pe Bruce, şi era normal să pună tatăl alături de fiu. Închise uşa celui de-al doilea dormitor, sperând că Lazar nu va crede că a cotrobăit, apoi uită complet de asta realizând că el probabil venise pentru a-i da veşti despre Kit.

— ... cum este Kit?

— Mult mai bine. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Fratele tău şi-a recăpătat cunoştinţa, acum vreo oră, şi a cerut un mic dejun cu ouă şi şuncă, o anunţă el zâmbind.

Pe deplin liniştită, pentru că mâncarea era mai presus de orice pentru Kit, Clare îi oferi lui Lazar un zâmbet ce-i lumină chipul, făcând-o cu adevărat frumoasă.

— Oh! Mulţumesc! exclamă ea şi simţi că se îneacă încercând să nu izbucnească în plâns şi să se facă de râs. Expresia de pe faţa lui o opri. Lazar se uita la ea şi părea că se gândeşte cum ar fi fost să o sărute. Clopoţei de alarmă îi răsunară în minte şi crezu că o să leşine. Se prinse de marginea patului, îndepărtându-se de el, iar imaginea lui se clătina în faţa ei. Vocea lui, ce se auzea venind de departe, dar totuşi clar, o făcu să-şi revină.

— Eşti mai obosită decât crezi, spuse el liniştit. De fapt, aproape te prăbuşeşti de oboseală. Vrei să o chem pe Phoebe să te ajute să te culci?

Clare se uita la el şi nu putea să creadă că oboseala o făcuse să vadă expresia aceea pe faţa lui. Acum îl vedea surâzând; nici urmă de vreo altă intenţie. Şi se ruşină din nou din cauza imaginaţiei pe care o avea.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc singură.

— Bine, dacă eşti sigură, spuse el amabil şi părăsi încăperea.

În timp ce îşi scotea cămaşa de noapte din geamantan, Clare surâse şi se gândi că era lucrul cel mai bun pe care-l putea face – să se urce în acel pat minunat şi să doarmă puţin, departe de imaginaţia ei. Era zi, iar în casa lui Lazar era în siguranţă. Surâsul i se transformă într-un rânjet. Ce proastă era! Era în siguranţă cu Lazar, aşa cum ar fi fost în braţele familiei sale. Cu acest gând în minte, se cuibări în pat şi la scurt timp adormi. Era miezul zilei când se trezi şi se simţi mai bine în urma celor cinci ore de somn. Apoi îşi aminti că ar fi trebuit să pună ceasul să sune după două

ore, dar uitase. Se uită repede la ceas, apoi se ridică şi se îmbrăcă într-una din rochiile largi în stil victorian pe care le luase cu ea. Nu ştia cât le va lua să ajungă pe insulă, totuşi bănuia că o să dureze câteva ore, neexistând multe insule în nordul Greciei. Lazar nu avea să fie prea mulţumit că fusese ţinut pe loc din cauză că ea fusese o leneşă, se gândi ea în timp ce ieşea în grabă din cameră şi dorindu-şi ca el să o fi trimis pe Phoebe pentru a o trezi. Dădu peste Phoebe în hol, care văzând-o că se rătăcise, îi zâmbi timid şi o conduse în sufragerie. Aşa cum se aşteptase, Lazar nu era prea încântat de faptul că dormise atât de mult. Îl văzu imediat ce intră. Stătea la masă şi probabil că abia îşi luase prânzul. Expresia lui, în momentul în care o zări, i se păru lui Clare dezaprobatoare. Făcându-şi curaj încercă să se scuze:

— Îmi pare atât de rău că te-am făcut să aştepţi atâta. Nu am crezut că voi dormi aşa mult. Cuvântul „mult” se pierdu într-o şoaptă, văzând expresia cinică a ochilor lui. Seriozitatea ei, aerul ei proaspăt şi inocent nu aveau niciun efect asupra lui, care o examina morocănos. „Of Doamne! E nervos pentru că l-am lăsat să aştepte”, se gândi ea. După ce că lăsase totul baltă pentru a-i ajuta familia, ea nici măcar nu demonstrase buna creştere de a face doar un pui de somn. Dar nu s-a putut abţine. Nu ştia că fusese atât de obosită. Fără să se ridice şi fără să-i adreseze un cuvânt, Lazar trase un scaun de la masă pentru ca ea să ia loc. Se aşeză politicos cu mâinile pe genunchi.

— Îmi pare atât de rău, începu ea din nou, şi-şi muşcă buzele văzând că el nu părea a-i accepta scuzele. Ai fost aşa de amabil, încercă ea să continue, când putea pur şi simplu să nu-ţi pese de mine. Nu voia să fie lipsită de tact, sau să-l jignească, dar dorinţa de a-l vedea cât mai curând pe Kit era prea mare, aşa că încercă:

— După ce termini prânzul... când eşti gata, ai putea să

mă duci să îmi văd fratele? Trebuie să fie.

Nu apucă să termine, fiind întreruptă sălbatic de către Lazar Vardakas:

— Ce maniere încântătoare ai, rânji el dispreţuitor; nicio asemănare între acest bărbat ce se afla lângă ea şi arăta ca un sălbatic şi cel deosebit de amabil de noapte precedentă. Minunate maniere, continuă cu aceeaşi expresie neîmblânzită, pentru sora unui profitor de fecioare.

Clare rămase nemişcată cu privirea ţintă la el. Pentru câteva clipe, încercă să refuze să creadă că auzise asta. Apoi ochii i se măriră, pe măsură ce şocul celor auzite se instala; culoarea îi pieri din obraji şi se prinse strâns cu mâinile de marginea mesei.

— Cum adică? Ce vrei să spui? icni ea. Înnebunise? Avea dublă identitate – se folosea de una noaptea şi de alta ziua?!

— Fratele tău a spus că eşti atât de inocentă, spuse el cu dispreţ. Dar nu ştia că-l păcălisei şi pe el şi pe celălalt pentru a avea casa la dispoziţia ta, ca să te bucuri de libertatea de care cei „nu atât de inocenţi” se bucură când nu e nimeni prin preajmă să vadă ce pun la cale.

Despre ce vorbea?

Încercă disperată să-şi adune gândurile împrăştiate, amintindu-şi vag că îi spusese ceva despre cum îşi păcălise fraţii să plece şi să o lase de una singură.

— Dar am făcut asta doar pentru ca ei să aibă o vacanţă fără mine. Ei. Ezită, pentru că nu voia să îi spună prea multe, dar simţind că trebuie să se apere. Ei şi-aşa au prea multă grijă de mine, adăugă.

— Atunci, e mare păcat că niciunul din fraţii tăi nu poate avea grijă de tine acum, nu-i aşa? izbucni el, cu o figură ce nu mai era sălbatică, dar la fel de rece şi de înspăimântătoare.

O cuprinse frica şi şi-ar fi dorit să se ridice şi să fugă.

Dar îşi simţea picioarele moi, ştia că nu ar fi ajuns mai departe de uşă.

— Eu. Tu. Spuse ea înecându-se şi negăsindu-şi cuvintele, conştientă în acelaşi timp că ceva nu era în regulă.

Lazar Vardakas îi cercetă indiferent faţa palidă, lăsându-şi privirea să alunece peste rochia ce nu dezvăluia nicio formă, înainte de a reveni la faţă.

— Pari nevinovată. Poate chiar eşti. Făcu, intenţionat, o pauză care îi întinse nervii la maximum lui Clare şi o făcu, aproape, să clacheze când el adăugă încet:

— Vom vedea.

— Ce vrei să spui?! întrebă ea cu glas răguşit. Acum mai mult ca niciodată trebuia să găsească un strop de curaj, deşi aproape îi venea să cadă, văzând că bărbatul pe care îl considerase atât de minunat cu câteva clipe înainte, era de fapt un demon deghizat. Şi în timp ce el stătea acolo fără să zică nimic, ea avu o sclipire de curaj şi se folosi repede de ea înainte să dispară:

— La ce te refereai când ai spus despre Kit că e. Şi nu putu să termine.

— Unul care profită de fecioare? El nu avu nicio reţinere în a-i termina propoziţia, şi ea aproape că îşi dori să nu fi întrebat, când îi văzu privirea din nou sălbatică.

— Spre deosebire de ţara voastră, în Grecia virginitatea unei femei nemăritate e sfântă. Un bărbat grec, adăugă el mândru, nu trebuie să spere că nevasta lui e neatinsă. Ştie sigur că aşa va fi.

— Dar… încercă ea să spună, dar fu întreruptă de un gest al lui.

— Mulţumită fratelui tău, şansele surorii mele de a face o căsătorie potrivită, sunt ruinate.

— Oh!

Lui Clare i se tăie respiraţia. Nu se mai gândise la asta

până atunci, dar presupunea că fratele ei era un bărbat normal. Oare să fi făcut ceea ce spunea Lazar Vardakas? Kit nu ar fi făcut asta dacă fata nu ar fi vrut. Prinse din nou curaj.

— Kit nu s-ar fi atins de sora ta dacă nu ar fi fost încurajat, spuse sigură pe ea.

Curajul îi dispăru într-o clipă când Lazar se aplecă, gata să o lovească.

— Cum îndrăzneşti? tună el, apoi îşi recăpătă controlul. Fratele tău a dus-o pe Sophronia în apartamentul lui, unde a îmbătat-o pentru ca ea să nu mai ştie ce face. Şi acolo a profitat de ea.

— Nu ar fi făcut asta, îl contrazise ea doar din instinct. Kit nu e aşa. El e bun. E atent şi tandru. Are şi câteva defecte, recunosc, dar niciodată nu ar trata o fată aşa cum spui că a făcut cu sora ta, spuse sigură pe ea. Clare se îndoia că hotărârea cu care negase îl impresionase în vreun fel, dar Lazar arăta mai puţin furios, însă nu mai puţin periculos.

— Fratele tău îţi apără puritatea cu aceeaşi ardoare, spuse el încet, privirea lui dându-i încă o dată fiori. După ce şi-a revenit din isteria ce o apucase când şi-a dat seama ce făcuse, Sophronia i-a povestit tatii că acel bărbat vorbise destul de mult despre sora lui, Clare.

— Aşa a făcut? întrebă ea cu precauţie.

— Oh, stai liniştită, nu a spus nimic de care să-ţi fie ruşine, spuse el interpretând greşit precauţia ei. A avut doar cuvinte de laudă. De fapt Sophronia a rămas cu impresia că eşti protejată de către familia ta cu aceeaşi înverşunare cu care sunt protejate fetele din Grecia.

Când Aeneas mi-a povestit tot ce se întâmplase şi tot ce aflase de la Sophronia despre tine, l-am instruit să-i pună întrebări fratelui tău despre subiectul „Clare”.

— Asta s-a întâmplat înainte să aibă loc accidentul lui Kit? întrebă Clare, nedumerită de cum îl mai tratau cu

ospitalitate pe Kit dacă îl credeau aşa de rău.

— Fratele tău nu a avut niciun accident.

Clare tresări când el adăugă:

— Încă!

— Vrei să spui… nu-i venea să creadă.

Dar nu avu timp să înţeleagă prea multe pentru că el îi arătă că era stăpân pe situaţie şi adăugă:

— Ca să revin la ceea ce spuneam. Aeneas m-a sunat şi mi-a spus că fratele tău credea că eşti pură ca zăpada. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-ţi fac o vizită.

— Deci. Nu veniseşi să-l iei pe tatăl meu să-l duci la Kit?

— Ştiam că părinţii tăi sunt plecaţi, spuse el calm, în timp ce ea rămase tăcută şi cu mintea înceţoşată, încerca să înregistreze ceea ce auzea.

— Nu aveai de unde să ştii că Bruce nu era acasă, spuse ea poticnindu-se.

— A fost pur şi simplu noroc. Dar cum nu păreai să fii căsătorită, eram pregătit să vă aduc pe amândoi. Şi adăugă apoi cu un aer superior:

— Nu ar fi fost absolut nicio problemă să-l expediez la Niakos să aştepte cu celălalt frate al tău.

— Să aştepte? repetă ea simţind că, fie va leşina din cauza a ceea ce se petrecea, fie avea să-şi piardă complet minţile. De ce să aştepte, pentru ce? întrebă ea încet.

— De ce? Ca să pot să o răzbun pe Sophronia netulburat, spuse el savurând fiecare cuvânt, ţintuindu-i privirea.

— Să o răzbuni? şi i se tăie respiraţia, refuzând să se gândească mai departe.

— Să am grijă ca tu, care ai fost protejată de către familia ta la fel de bine ca şi sora mea, să ai parte de aceeaşi soartă ca ea.

Incapabilă să mai spună ceva, Clare rămase încremenită ca o stană de piatră.

Apoi, ea îşi aminti că Lazar menţionase cuvântul

„căsătorie”, deşi nu ştia exact ce anume.

— Vrei. Vrei să mă ceri în căsătorie? întrebă ea cu o voce pe care nu şi-o recunoscu.

Drept răspuns, el izbucni într-un râs zgomotos şi dispreţuitor. Nimic altceva nu ar fi trezit-o mai bine la realitate pe Clare decât această reacţie.

— Poţi să-ţi scoţi ideea asta din cap, continuă pe un ton la fel de batjocoritor. Deşi intenţionez să te am în pat.

Mersese prea departe. Clare nu putea să asculte mai departe. Ţâşni în picioare şi alergă spre uşă, fără să se gândească unde fugea, singura ei idee fiind să scape de acolo. Lazar o prinse cu mâini ferme, chiar înainte ca ea să ajungă la uşă. Prea afectată de ceea ce-i spusese şi fără să se mai gândească la nimic, Clare se repezi la el fără să-i pese unde îl loveşte. Dar loviturile ei nu aveau niciun efect, fiind ţinută cu o mână fermă la distanţă. Se linişti când văzu că el nu plănuieşte să o atingă în alt mod. Cu respiraţia agitată, rămase tăcută, nefiind capabilă de a mai face ceva. Lazar spuse ceva în greceşte, o înjurătură probabil, apoi adăugă acru:

— Ce naiba credeai că o să-ţi fac?!

— Viol, murmură ea şi o greaţă o cuprinse.

Fără alte formalităţi, o aduse din nou pe scaun şi o făcu să stea din nou jos, asigurându-se că nu mai avea de gând să fugă, înainte de a se aşeza pe scaunul lui.

— Am spus că vei avea aceeaşi soartă pe care a avut-o şi Sophronia. Sora mea nu a fost violată.

Lui Clare nu-i venea să creadă că se afla în Grecia, că purta această discuţie cu adevărat, când în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore era în siguranţă în mica ei lume unde cel mai important lucru la care se gândea erau draperiile pe care intenţiona să le cumpere azi.

— Vrei să spui că o să mă seduci?

— Asta fusese intenţia mea, spuse el, iar inima lui Clare

tresări auzindu-l că foloseşte timpul trecut, numai pentru a se prăbuşi când îl auzi adăugând:

— Încă am de gând să-ţi iau virginitatea, dar nu părea să-l încânte prea mult ideea. Totuşi, după ceea ce s-a întâmplat, am să te las pe tine să-ţi alegi singură momentul.

— Să mi-l aleg singură? repetă ea, neînţelegând cum avea de gând să o seducă şi cum avea de gând să-şi îndeplinească planul. Cum.

— Nu o să te aduc în patul meu cu forţa, îi spuse liniştit. Dar dacă nu vii de bunăvoie, să spunem. Până la sfârşitul săptămânii, accidentul despre care ţi-am spus că l-a avut fratele tău, se va întâmpla cu adevărat. Numai că, atunci nu va suferi doar o contuzie. Mă voi asigura personal că nu va mai fi în stare să seducă nicio femeie.

Realizând cu groază ce i se spunea, răsuflarea lui Clare se opri.

— Kit este bine? Tu. Nu.

— Aeneas m-a asigurat că este foarte sănătos, momentan. Este prizonier la Niakos, până când eu voi da telefonul ce-l va elibera.

Şi Clare ştiu că asta se va întâmpla când ea va face ceea ce acest bărbat dur şi nemilos îi cerea. Ştiind că trebuie să-şi revină, să-şi recapete calmul şi să continue să pună acea întrebare care o înfricoşa de moarte, spuse:

— Adică pentru a-l salva pe Kit, eu trebuie să vin în dormitorul tău şi să… simţi că nu mai poate continua, mă culc cu tine?

— Cred că ştii care e dormitorul meu, spuse el cinic, te-am văzut cum ai aruncat o privire chiar înainte să te culci.

Oh, Doamne! Ce om minunat crezuse că era, atunci când venise să-i anunţe personal părinţii despre accidentul lui Kit! Dar nu mai trebuia să se gândească în felul ăsta. Acela nu fusese adevăratul Lazar Vardakas. Adevăratul Lazar

Vardakas era acest diavol de om care stătea în faţa ei. Totuşi, înainte să plece, trebuia să se asigure de un lucru. Nici nu apucă să deschidă gura, când el spuse, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Ai cuvântul meu că n-o să deschid acea uşă dintre dormitoare, şi o privi cu înţeles. Totuşi, dacă nu-ţi doreşti ca fratele tău să regrete amarnic chiar şi faptul că a respirat acelaşi aer cu un Vardakas, te sfătuiesc să nu întârzii prea mult în a prelua iniţiativa.

Clare simţi în privirea lui mândră că o dată mânjită onoarea familiei Vardakas, preţul plătit de cel care o făcuse va fi foarte mare.

— Domnule Var. Vardakas, încercă ea să spună ştiind că de acum nu-i mai era permis să-i spună pe nume, dar încercând să ajungă cumva la el. Trebuia, cumva, să-l facă să înţeleagă faptul că fratele ei nu ar fi făcut ce spunea el, şi să-l facă să uite de această răzbunare. Eu. Nu. Nu era însă în stare să vorbească, să adune cuvintele într-o propoziţie.

— Ce anume vrei să-mi spui domnişoară Harper? o întrebă Lazar ridicându-se. Poate că vrei să rezolvăm acum totul? Poate vrei să mergi acum cu mine, să mă dezbraci şi să te foloseşti de mine aşa cum a făcut-o fratele tău cu sora mea?

Pentru prima dată Clare descoperi că nu era chiar acea fiinţă plângăcioasă şi demnă de milă care crezuse că e. Timp de câteva secunde glorioase, o cuprinse o furie fără margini care o făcu să strige:

— Du-te la naiba! şi plecă trântind scaunul.

Capitolul 3

Furia ei a fost însă de scurtă durată. Tremura din tot trupul până ajunse în cameră şi tresări, câteva minute mai târziu, când după o uşoară bătaie, uşa se deschise. Dar nu era răzbunătorul Lazar Vardakas, ci Phoebe care zâmbea şi aducea o tavă cu mâncare. Simpla vedere a mâncării îi făcea greaţă lui Clare, dar îi luă câteva minute până când reuşi, prin semne, să o facă pe Phoebe să înţeleagă, că nu vrea să mănânce nimic. Cu o privire destul de îngrijorată, Phoebe luă tava, lăsând totuşi, ca şi cum nu ar fi înţeles-o pe deplin, cafeaua.

Prinsă de gânduri ce i se învălmăşeau în minte, Clare ignoră cafeaua, reuşind abia după câteva minute să-şi pună cât de cât ordine în idei. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se calmeze şi să-şi alunge impulsul de a o lua la sănătoasa, de a ieşi din casă şi de a fugi fără să se oprească. Şi atunci realiză că, oricum, nu putea să fugă. Cum ar fi putut? Siguranţa lui Kit era pusă în pericol. Lazar Vardakas vorbise serios despre accidentul ce i s-ar fi putut întâmpla lui Kit; şi chiar dacă ar fi reuşit să scape, să ajungă la drumul principal şi de acolo să roage pe cineva – presupunând că se făcea înţeleasă să o ducă la cea mai apropiată secţie de poliţie, familia Vardakas era binecunoscută în zonă. Erau bogaţi şi puternici, bănuia. Şi dacă toţi grecii gândeau exact ca Lazar Vardakas în ceea ce privea onoarea fetelor nemăritate, se putea aştepta la ceva simpatie? Ar fi trebuit să-şi facă datoria, dar nu cumva l-ar fi contactat pe Lazar, mai întâi, să vadă ce are el de spus? oftă şi se prăbuşi pe marginea patului. Odată ce ar fi ştiut că ea contactase poliţia, nu l-ar fi sunat pe Aeneas să-i spună să-l ciopârţească pe Kit, înainte ca poliţia să ajungă în Niakos? îşi înăbuşi un suspin. Kit, care fusese totdeauna atât de bun cu ea, se afla într-un pericol mai mare decât cel

în care se afla ea. I se făcu rău gândindu-se că salvarea lui depindea de alegerea ei de a deschide acea uşă. Doar la acest gând, că trebuia să se ofere, i se făcu greaţă şi ieşi din cameră. Se îndepărtă de vilă şi de drumul principal, simţind că nu s-ar fi putut stăpâni să nu fugă în cazul în care vedea vreo maşină. Îi datora lui Kit să încerce să fie curajoasă şi să încerce să găsească altă modalitate de a-l salva de crunta suferinţă fizică fără ca ea să ajungă în patul lui Lazar. Preocupată cu aceste gânduri, realiză deodată că ajunsese pe plaja privată ce aparţinea vilei. Privi fascinată valurile Mării Egee, ca şi cum aştepta o sursă de inspiraţie. Un zgomot în spatele ei o făcu să se întoarcă repede. La mai puţin de douăzeci de metri era el. Ea încercă să fugă înapoi, dar Lazar o ajunse din urmă şi o prinse de braţ, oprind-o. Speriată, se smulse din strânsoarea lui şi, dându-se câţiva paşi înapoi, strigă:

— Lasă-mă-n pace! Nu te vreau!

El nu încercă să se apropie.

Se uita cinic la figura ei înspăimântată şi-i reaminti cu răceală:

— Nu am venit să te seduc. Am crezut că m-am făcut înţeles când am spus că depinde de tine să faci primul pas.

Clare ştiu atunci că era serios în absolut tot ce spunea.

— Venisem doar să aflu de ce nu mănânci. Nu ai mâncat nimic de aseară, iar Phoebe mi-a spus că nu ai vrut nimic la prânz.

Dacă avea de gând să se prefacă a fi îngrijorat pentru ea, pentru ca în felul ăsta să o facă să vină mai repede la el, se înşela amarnic! Bucuroasă că simţea furie, zise:

— Nu vreau nimic de la tine! Prefer să mor de foame decât să mănânc la masa ta!

Lazar se încruntă furios şi pentru un moment privirea îi deveni atât de cruntă, încât Clare crezu că o va târî cu forţa la masă. Apoi, deodată, păru sătul de ea:

— Atunci, n-ai decât! îi aruncă el şi se întoarse spre vilă.

Pentru încă zece minute Clare nu se mişcă, mândră că pentru prima oară în viaţa ei ţinuse piept cuiva şi chiar câştigase.

Însă nu dură mult. Se întreba acum ce să facă, neavând nici cea mai mică intenţie de a-l urma. Totuşi, o încânta să descopere că nu era atât de slabă; de când îl cunoscuse pe Lazar Vardakas aflase că avea personalitate, putea să se înfurie, cu toate că erau de scurtă durată aceste momente; descoperise în ea ceva curaj. Treptat, deveni conştientă de frumuseţea împrejurimilor. Şi o perioadă se lăsă învăluită de minunăţia creată de natură. În dreapta se întindea la nesfârşit marea, în faţă, plaja scăldată de soarele puternic, cu nisip fin, auriu. La stânga, pământul se ridica tot mai mult, până la dealuri acoperite de păduri de pini. Pădurea forma un semicerc în jurul vilei, în timp ce marea se întindea în faţa ei. Era o privelişte ce îţi tăia respiraţia. Încercând să-l uite complet pe Lazar Vardakas, se îndreptă spre pădure, simţind că vrea să facă parte, măcar un moment, din acel petec de pace şi linişte. Totuşi, nu putea să uite. Refuza să accepte ce avea să i se întâmple, dacă voia să-l scape pe Kit. Într-un final, se îndreptă către vilă. Aproape ajunsese la uşa de pe terasa ce dădea în camera ei, când îl observă pe Lazar stând acolo. După figura nemulţumită pe care o avea, Clare ghici că o aştepta. Lazar o văzu, dar nu se mişcă, iar ea ştiu că trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă în cameră. Merse încet, admiţând că era destul de îngrijorată din cauza lui. Nici nu ajunse bine în dreptul lui, că Lazar tună:

— Unde naiba ai fost?

— Unde aş fi putut să plec? întrebă ea acru. Şi el ştia la fel de bine ca şi ea că starea fizică a lui Kit depindea de prezenţa ei acolo.

— Văd că eşti conştientă că un simplu telefon l-ar face pe

Aeneas să acţioneze în locul meu, dacă ai încerca să fugi, mormăi el. Vom cina într-o oră. Să fii acolo.

Clare intră în cameră, spunându-şi că va ignora crampele de foame pe care le simţise pe deal. Era bucuroasă acum că Phoebe lăsase cafeaua, pe care o bău, deşi era rece. Făcu o baie şi se împrospătă, apoi îmbrăcă o altă rochie largă. Totuşi, trebuia să recunoască: îi era foame. Îşi spuse că se duce jos doar din acest motiv, nicidecum pentru că era îngrozită că Lazar Vardakas ar fi putut să vină să o ducă la masă cu forţa. El era deja în sufragerie. Purta pantaloni negri şi un pulover negru, pe gât, şi arăta mai ameninţător ca niciodată.

— Nu ai decât rochii din astea în garderobă? întrebă el cu o voce neplăcută

— Îmi cer scuze că nu port o rochie de seară, îi răspunse, o nouă premieră pentru ea, această capacitate de a fi sarcastică. Nu mi-am dat seama că am venit aici să... dar vocea i se stinse când îşi aduse aminte de ce era acolo, totuşi încercă să continue. Mi-am împachetat doar haine potrivite pentru îngrijirea unui frate bolnav.

— Deci nu te-ai gândit să-ţi iei nici costumul de baie, nu?

— Nu, spuse ea scurt, evitând să-i spună că oricum nici nu avea unul; şi chiar dacă ar fi avut unul, nimic nu ar fi făcut-o să şi-l pună.

Lazar îi oferi ceva de băut înainte de masă, dar ea refuză politicos. Nu avea de gând să discute inutil cu el, voia doar să mănânce şi să se ducă înapoi în camera ei. Avea de gând să răspundă cu „da” sau „nu”. Dar, spre surprinderea ei, se trezi folosind propoziţii complete. Poate pentru că Lazar începuse să-i povestească despre familia lui, despre sora şi părinţii lui care locuiau la Atena, despre Aeneas şi soţia lui care locuiau în apropiere.

Cert e că uitase complet de răspunsurile monosilabice. Cu toate astea, când ajunse să fie ea subiectul discuţiei,

motivele de a nu vorbi cu el prea mult se schimbară; ştia că orice i-ar fi spus despre ea, l-ar fi plictisit, obişnuit să ia masa cu alt gen de femei.

— Şi ce lucrezi? întrebă el spre sfârşitul mesei, convins că făcea ceva ca toţi ceilalţi tineri din Anglia.

— Eu… nu lucrez. Mama preferă să se ocupe singură de casă, iar eu o ajut, spuse ea apărându-se.

— Şi în timpul zilei nu te întâlneşti cu persoane de vârsta ta? o întrebă el, privind-o prea intens, din punctul ei de vedere.

— Nu, răspunse ea scurt, şi ş-ar fi dorit să adauge ceva, dar nu mai era nimic de spus.

— Dar seara?

— Cum adică seara? Nu ar fi vrut să îi spună că seara ieşea foarte rar şi în niciun caz nu singură.

— Ai un prieten, bineînţeles. Cu această nuanţă de păr aparte, pe lângă faptul că eşti frumoasă, trebuie să îţi bată mulţi tineri la uşă, adăugă el.

Dacă i-ar fi spus că nu avusese niciodată un prieten, nu ar fi crezut-o, bineînţeles, şi se îmbujoră gândindu-se că-i spusese că era frumoasă. „Oare sunt frumoasă?” se întrebă ea, îndoindu-se de asta.

— Nu ies prea des, spuse ea, şi spera ca răspunsul ei să încheie subiectul.

— Oh, spuse el, şi o privi din nou cu înţeles, făcând-o să se întrebe ce însemna asta. Ai un prieten special, care vine să te viziteze acasă? Ai o relaţie apropiată cu un bărbat, în mod deosebit?

— Nu!

Şi adăugă repede:

— Nu e niciun prieten special. Dacă vreau să ies seara, ies cu fraţii sau cu părinţii mei.

Şi-a dat seama că spusese prea mult, dar era prea târziu. Spera doar ca el să nu o creadă. Nu o credea. Se putea

observa asta după răceala ce i se citea pe faţă.

— Nu-mi insulta inteligenţa. Am locuit o perioadă în Anglia, atunci când îmi făceam studiile şi ştiu foarte bine cum diferă comportamentul tinerelor de acolo faţă de cel al fetelor din Grecia. Nu trebuie să mă faci să cred că nu ai avut niciun prieten. Chiar nu trebuie să mă minţi.

Clare îi spusese din întâmplare adevărul, dar nu o crezuse. Ei bine, nu o interesa. Tot ce voia acum era să ajungă în camera ei şi să scape de acea privire îngheţată. Se ridică.

— De ce nu te-aş minţi? Ţie nu ţi-a păsat de câte minciuni mi-ai spus ca să mă aduci aici, se trezi ea spunând. Dar tu? Ai o prietenă specială? Eşti căsătorit?, continuă ea pe nerăsuflate.

— Nu, nu sunt căsătorit, spuse el, în timp ce în ochi i se citea o privire diavolească. Cum aş putea fi? Adulterul se pedepseşte în Grecia.

De parcă l-ar fi deranjat! Şi abia apoi înţelese ce-i spunea. Pentru că nu era căsătorit, nu avea să încalce nicio lege atunci când.

— Lazar, spuse ea repede, uitând că nu intenţionase să-i mai spună pe nume, şi bâlbâindu-se pentru că voia să afle răspunsul fără întârziere. Tu nu. Tot de mine depinde să fac primul pas, nu?

Aşteptă să-i răspundă, dar după privirea pe care o avea nu părea să considere că merită să-i răspundă. Dar trebuia să afle şi mai întrebă o dată:

— Te rog, spuse ea, spune-mi că… spune-mi că n-o să…

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la culcare! izbucni el ridicându-se şi înfricoşând-o şi mai mult. Şi scapă de expresia asta de inocentă înspăimântată.

Clare simţi totuşi că nu se poate mişca până nu afla. Privirea lui coborî de la ochii ei rugători la gura ei tremurând’.

Apoi, privind-o drept în ochi, spuse foarte încet:

— Alegerea de a prelua iniţiativa îţi aparţine, draga mea, şi era ceva senzual în aerul ce-l înconjura, încât simţi că i se opreşte răsuflarea când el adăugă:

— Te voi aştepta să mă chemi când doreşti.

Clare dormi puţin în noaptea aceea, crezând doar pe jumătate ceea ce-i spusese. Dar spre apariţia zorilor căzu într-un somn adânc şi se trezi odată cu venirea dimineţii. O dimineaţă splendidă. Făcu un duş, şi o jumătate de oră mai târziu se întâlni cu Phoebe care o întâmpină cu un timid „Kalimera, thespinis” şi o conduse pe terasa unde masa era deja aşezată. Din fericire, Lazar nu era pe nicăieri, iar Clare se bucură să mănânce singură, reuşind s-o facă pe Phoebe să înţeleagă că nu voia decât fructe, suc, pâine prăjită şi cafea. Cumva astăzi, se gândi ea, trebuia să-l facă pe Lazar să înţeleagă că ceea ce-i propusese el nu era posibil. Ieri fusese atât de tulburată şi de speriată de ceea ce-i spusese, încât nu fusese în stare să-l facă să se răzgândească. Ideea de a-l înfrunta o speria, dar trebuia să o facă. Îi dăduse ca termen sfârşitul săptămânii, dar putea la fel de bine să aleagă sfârşitul anului, pentru că oricum n-ar fi putut să o facă. Hotărându-se că trebuie să aibă discuţia cu el cât mai repede, reuşi să o întrebe pe Phoebe, cu ajutorul semnelor, unde e. Când află că plecase, o cuprinse panica pentru Kit. Se temea că Lazar nu mai aşteptase până la sfârşitul săptămânii, mai ales după discuţia din seara precedentă, când oricum nu o crezuse, şi plecase spre Niakos, cu o barcă, să se ocupe personal de Kit. Totuşi, reuşi să înţeleagă de la Phoebe că Lazar plecase cu maşina, nu cu o barcă. Iar peste cinci minute, când văzu Mercedesul apărând după măslini, cu Lazar la volan, îmbrăcat doar în cămaşă, se ridică şi se îndreptă către camera ei, deşi nu intenţionase să facă asta. Poate că ar fi fost mai bine să repete ceea ce avea de gând să-i spună, se gândi ea, ştiind

că trebuia să-şi ia inima-n dinţi şi să-i vorbească. Dar nu avu timp de repetiţii, pentru că el nu se oprise decât pentru a-şi parca maşina şi fără să se deranjeze să-i bată la uşă, o deschise. Nici cumpărăturile nu se oprise să le lase, se gândi ea, văzând că ţinea o sacoşă în mână. Nu-l voia la ea în cameră, şi un acces de panică o făcu să vorbească fără noimă:

— Nu poţi să faci asta, spuse ea temându-se că vizita lui însemna că nu mai aştepta să-i treacă ea pragul.

— Ce să fac? întrebă el senin, observând că ea purta iar una din rochiile „cort”, cum le numea el.

— Ştii tu, spuse Clare văzând că lăsase uşa deschisă şi nu părea să vrea să o închidă.

Numai dacă nu s-ar fi grăbit şi ar fi aşteptat să afle scopul vizitei lui! Totuşi, cum el nu făcea nicio mişcare, se înţelegea că o aştepta pe ea să preia iniţiativa. Lazar se sprijini neglijent de peretele de lângă uşă, fără să spună nimic, lăsând-o pe ea să continue. „Să-l ia naiba!” se gândi ea.

— Uite ce e, domnule Lazar, trebuie să înţelegi că totul e greşit.

Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Nimic nu o încuraja să meargă mai departe, dar ştia că trebuie s-o facă.

— Nu pot să fac ceea ce îmi ceri. Pur şi simplu nu pot, te rog, nu mă obliga!

Pentru o clipă i se păru că vede ceva compasiune la el. Ochii aceia negri, nu mai erau atât de severi. Şi pentru că el nu spunea nimic, continuă:

— Kit nu ar fi putut să facă ce ai spus. Sunt sigură că nu ar fi putut. În timp ce spunea asta, realiză că făcuse o mare greşeală menţionându-l pe fratele ei, pentru că-i reamintea lui Lazar exact de ce trebuia ea să plătească în acel mod.

— O faci pe Sophronia mincinoasă, spuse el în timp ce se întuneca din nou.

Nu putea să spună „da”, era prea intimidată de privirea lui.

— Îmi cunosc fratele, începu ea.

— Evident, nu atât de bine pe cât credeai, o repezi el. Sunt absolut sigur că Sophronia îmi spune adevărul. Poate fi încăpăţânată uneori când nu se face după cum vrea ea, dar nicio grecoaică nu şi-ar bate joc în felul acesta de onoarea ei, inventând aşa o poveste.

Clare ştia că nu putea lăsa lucrurile aşa, mai ales acum după ce îşi făcuse curaj să deschidă subiectul, şi mai încercă:

— Dar.

— Destul! Ţi-am spus ce trebuie să faci. Nu vom mai discuta despre asta. Poţi să te gândeşti până sâmbătă dacă ai de gând să accepţi sau dacă ai de gând să-l laşi pe fratele tău să plătească pentru distrugerea viitorului surorii mele.

Palidă, nu putea decât să se uite la acest bărbat dominator. Şi totuşi, trebuia să se facă auzită.

— Lazar, te rog! îl imploră ea.

El se apropie şi lăsă punga pe pat:

— Ţi-am cumpărat ce îţi trebuie, dacă vrei să înoţi, şi atitudinea lui demonstra că din punctul lui de vedere discuţia era încheiată.

Ea nu-i mulţumi pentru costumul de baie şi ştiind că nu-l va îmbrăca, nu era curioasă deloc să se uite în pungă.

— Ai împachetat atât de repede, încât ai uitat să-ţi iei şi cosmetice, continuă el fără a aştepta să-i mulţumească. Am luat un ruj protector. Şi dacă nu ţi se potriveşte culoarea, măcar o să-ţi protejeze buzele de arşiţa soarelui.

Aspru, o mai privi o dată, apoi ieşi. Clare împinse punga jos şi se aruncă în pat. Nici măcar un moment nu se gândi că Lazar făcuse un gest frumos, cumpărându-i toate acele lucruri. Nu se putea gândi decât că, atunci când, într-un

final s-ar fi dus la el, Lazar nu ar fi vrut să-i simtă buzele crăpate, sau uscate.

Ce să facă?! Chiar presupunând că s-ar fi îndurat să-şi îngrijoreze părinţii, nu avea cum să ia legătura cu ei pentru a-i veni în ajutor. Stătu în cameră încă o oră, analizând situaţia din toate părţile până simţi că o ia razna. Trebuia să iasă. Ridicându-se din pat, dădu peste punga pe care o aruncase mai devreme şi o izbucnire de moment o făcu s-o arunce în celălalt capăt al camerei. Totuşi, obsesia ei pentru curăţenie o făcu să o ridice. Când puse mâna pe ea, îşi dădu seama că este curioasă asupra conţinutului, pe care îl răsturnă pe pat. Lazar îi cumpărase două costume de baie. Bucăţica aia de material cu greu putea fi numit bikini, cu atât mai puţin costum de baie. Cu toate astea, celălalt era ceva mai adecvat, fiind un costum întreg, într-o nuanţă închisă de maro. Îl aruncă, gândindu-se că nu avea să-l poarte şi examină rujul, care avea o culoare trandafirie ce s-ar fi potrivit tenului ei, în cazul în care l-ar fi folosit. Îndreptându-se spre terasă, îşi văzu imaginea reflectată de oglinda din dressing. Era înaltă şi subţire în ciuda hainelor largi cu care era îmbrăcată, şi descoperi o curiozitate pentru corpul ei pe care nu o avusese până acum. Dădu să plece, dar ceva o reţinu. Privirea îi căzu asupra costumului de baie de pe pat. Poate că nu ar fi rău să-l încerce. Îşi puse costumul, temătoare la început, lăsând apoi îndoiala la o parte, pentru că realiza că-l încercase doar pentru a vedea cum îi stă. Privindu-se în oglindă, rămase uimită de cât de bine îi venea. Uşor ruşinată, văzu că-i punea în evidenţă bustul, lăsând chiar să se întrezărească un mic decolteu. Coborî privirea şi se bucură că avea un abdomen plat. Nu observase până atunci că avea picioare atât de lungi şi de frumoase. Îşi privi faţa, părul argintiu, sprâncenele ceva mai închise la culoare şi ochii căprui şi îşi dori să încerce şi rujul. Alte fete se machiau înainte de paisprezece ani, dar

ea avusese alte probleme cu care se lupta la vârsta aceea; nu mai dorea să-şi amintească de noaptea aceea de iarnă îngrozitoare, când se întorcea spre casă, pe aleea întunecată, gândindu-se doar la cât de încântată avea să fie mama ei de noua carte pe care reuşise s-o ia. Îşi dăduse cu prea mult ruj aşa că îndepărtă surplusul cu un şerveţel. Se duse în baie să se schimbe în hainele ei obişnuite. Cu rochia în mână, simţi că o altă persoană îi luase locul; aceeaşi persoană o făcu acum să-şi tragă rochia peste costumul de baie. Apoi ieşi repede, înainte ca vechea Clare Harper s-o convingă să se schimbe. Se uită ca Lazar să nu fie prin preajmă. Încercase să discute cu el, dar eşuase lamentabil, aşa că nu-şi mai dorea o altă conversaţie cu el. Pe plajă era foarte cald dar era încântată s-o aibă doar pentru ea. Atrasă de apa mării, înaintă cam o sută de metri, îmbătată de frumuseţea locurilor. Soarele bătea puternic, iar nisipul îi ardea sub picioare şi, se îndreptă instinctiv spre apă. Era o adevărată încântare să-şi simtă picioarele mângâiate de apa mării. „Dacă aş fi ştiut să înot!” se gândi ea. Ar fi fost minunat să te scufunzi în acea apă răcoritoare. Nu o oprea nimic să intre mai mult în apă, aşa că noua Clare Harper o făcu să se întoarcă pe mal, să verifice că era singură şi apoi să-şi scoată rochia repede înainte să se răzgândească. Alergă din nou spre mare şi, intrând în apă, se bucură de senzaţia de libertate ce i-o oferea. Se pierdu în noua plăcere descoperită, uitând pentru moment orice alt fel de probleme. Dar îşi reveni din reveria ce o cuprinsese şi tot ce-şi dorea era să iasă din apă şi să se îmbrace. Apa o acoperea până la talie şi în timp ce căuta din priviri locul unde îşi lăsase rochia, un fior o străbătu căci îl observă pe Lazar Vardakas care o urmărea. Nervii o lăsară şi un sentiment neplăcut o cuprinse la ideea că trebuie să iasă din apă. Şi totuşi, se simţea mult mai vulnerabilă acolo unde se afla, pentru că se părea că el nu intenţiona să

plece. Cu gândul de a se întoarce cât mai repede pe plajă şi a se îmbrăca, îşi dădu seama, că va trebui să treacă pe lângă el, rochia aflându-se la câţiva metri în spatele lui. Şi ar fi reuşit să facă asta cu oarecare demnitate, dacă el nu ar fi privit-o cu atâta neruşinare, făcând-o să se înroşească până în vârful urechilor. Începând cu umerii ei goi şi terminând cu picioarele lungi, absolut niciun detaliu nu scăpă privirii lui admirative.

— Nu te mai uita aşa la mine! strigă ea şi nemaiputând rezista examinării lui se repezi spre rochie.

Dar Lazar i-o luă înainte şi-i ridică rochia:

— De ce îţi este atât de ruşine de corpul tău? întrebă el privind-o din nou cu mult interes, ca şi cum i-ar fi putut scăpa ceva prima oară.

— Nu-mi este ruşine, spuse ea, încordată.

— Ba da, îţi este.

Nu te-am văzut decât în rochii în care ar mai fi încăput trei persoane.

— Îmi plac hainele largi, se apără ea. Oricum, pot să port ce vreau şi nu are nicio legătură cu tine.

— Ştiam că nu vei purta acei bikini pe care i-am luat, dar eram sigur că sub toate hainele alea se ascundea ceva ce merita să fie văzut.

Clare ar fi vrut să schimbe subiectul, nedorindu-şi o discuţie atât de personală. Dar el continuă:

— Ai un corp minunat. Ar trebui să fii mândră că ai atâta frumuseţe.

Dar Clare auzise suficient. Nerăbdătoare să se îmbrace, se întinse după rochie şi îşi pierdu echilibrul când el se feri şi o prinse în braţe. Simţindu-i mâinile pe spatele gol, se alarmă gândindu-se la ce se putea întâmpla şi se zbătu să se elibereze. Dar el refuză să-i dea drumul. Tremurând de frică, reuşi să-şi elibereze mâinile şi să-l lovească unde nimerea. Când îl lovi peste faţă, Lazar o prinse de mâini şi

strigă furios:

— Sălbatico! izbucni el şi, în timp ce ochii ei se măreau de teamă o trase spre el.

— Nu! strigă ea.

Dar nu o auzea nimeni altcineva în afară de el. Deodată, nu se mai afla pe plaja izolată din Grecia la mii de kilometri distanţă de ţara ei şi cel care o ţinea nu mai era Lazar. Se zbătea să scape de bestia care încerca s-o violeze. Era pe o alee întunecată, sufocată de coşmarurile amintirilor trecute. Soarele dispăruse; lumea era cenuşie.

— Nu! încercă ea să strige, dar totul se întunecă şi leşină.

Capitolul 4

Încet, încet, începu să-şi revină şi deschizând ochii, descoperi că era încă pe plajă, cu Lazar alături. Numai că acum nu o mai bătea soarele, pentru că era aşezată la umbră. Probabil că o mutase el acolo, se gândi ea, şi îşi aminti tot ce se întâmplase. Dorindu-şi să se îndepărteze de el cât mai repede se chinui să se ridice, şi îşi dădu seama că încerca să o ajute:

— Nu mă atinge! murmură ea scurt, alarmându-se din nou.

Îi dădu drumul, dar Clare se simţea încă slăbită după leşin şi nu era stăpână pe picioarele ei, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se prăbuşească din nou în braţele lui. Aşteptă câteva minute să se liniştească. Lazar îi dăduse drumul când îi ceruse, aşa că poate nu era genul care să profite de starea de slăbiciune în care se afla. Au rămas tăcuţi pe plajă şi Lazar nu spuse nimic până când văzu că şi-a revenit. Apoi Clare, pe punctul de a se ridica, fu oprită brusc:

— Poţi să-mi spui ce dracu' a fost asta?!

— Am leşinat, replică fără să se mai uite la el.

Nimic nu ar fi făcut-o să-i spună care fusese motivul pentru care leşinase în braţele lui.

— Ştiu foarte bine că ai leşinat, eram acolo!

Clare se ridică, uitându-se impacientată după rochie, dar el o făcu să se aşeze din nou.

— Nu pleci nicăieri domnişoară Clare Harper, până nu îmi spui exact ce te-a făcut să leşini în felul acesta.

Clare încerca să găsească o scuză plauzibilă, şi se gândea că era mai isteţ decât îl crezuse. Lazar îşi dăduse seama că gândul de a se afla în braţele unui bărbat o speriase de moarte. Oricât şi-ar fi dorit să-l roage să-i dea rochia, era mult mai important ca el să nu ia acest gest

drept un semn că îi este teamă de bărbaţi. Lazar nu se grăbea şi părea că ar fi fost gata să aştepte toată ziua ca ea să-i dea răspunsul. Clare ştiu că trebuia să-l convingă cu o explicaţie satisfăcătoare.

— Leşinul meu nu a avut nicio legătură cu faptul că mă aflam în braţele tale.

— Nu? întrebă el. Nefiind convins.

— Nu.

— Vrei să spui că mai devreme nu ai fost îngrozită? Că nu te-ai luptat de parcă ai fi crezut că nu o să aştept până sâmbătă?

— Eu nu-mi doresc să se întâmple asta, dar tu ştii acest lucru deja. Totuşi, pentru Dumnezeu, fetele nu mai leşină când le ia un bărbat în braţe, spuse ea descoperindu-şi şi talente de actriţă.

El o privi aspru, făcând-o să se simtă mai bine văzând că asta semăna mai mult cu părerea lui despre englezoaice.

— A fost din cauza căldurii, continuă ea. Nu sunt obişnuită cu ea. Cred că am stat prea mult la soare şi în plus lupta cu tine m-a epuizat.

O privea neîncrezător şi Clare şi-ar fi dorit să afle la ce se gândeşte. Apoi Lazar o întrebă insinuant:

— Deci, vrei să îmi spui că nu ţi-e teamă să ai de-a face cu un bărbat?

— Sigur că nu, spuse hotărât, iar Lazar adăugă nepăsător:

— Bine atunci. În cazul ăsta nu trebuie să mă mustre conştiinţa. Nu mai sta prea mult pe aici, nu pare să-ţi facă bine, adăugă el cu un zâmbet înşelător.

După ce plecă el, Clare mai rămase un timp, simţindu-se mai bine, acum că era de una singură, preocupată de cele întâmplate. Se încruntă pe măsură ce încerca să găsească înţelesuri ascunse în ceea ce discutaseră. Seara precedentă Lazar nu o crezuse că nu avusese niciodată un prieten.

Credea că nu era virgină, acum când îi spusese că nu îi era teamă de bărbaţi? Ştia că nu voia să se culce cu el. Oare înţelesese că nu-i place să i se impună relaţiile, ci să şi le aleagă singură? Odată ajunsă în cameră, uită de Lazar pe moment, când descoperi că Phoebe îi spălase şi călcase hainele pe care le purtase până ieri. Fusese amabil din partea ei, se gândi Clare. Şi-ar fi oferit ajutorul, dar ştia că Phoebe nu ar fi acceptat şi cu atât mai puţin stăpânul casei. Se dezbrăcă nepăsătoare de costumul de baie, ştiind că nu-l va mai purta altă dată. Rămase în cameră tot restul zilei. Nu putea să dea, din nou, cu ochii de gazda ei, iar când Phoebe veni să o anunţe că e gata prânzul, îi dădu de înţeles că nu se simte bine şi nu vrea să mănânce nimic. Spre seară începu să i se facă foame. Dar nu şi-ar fi dorit nici cina, la gândul că trebuia să-l întâlnească la masă pe Lazar Vardakas. Era puţin după ora şapte, şi ea era în pat, încercând să-şi ignore stomacul înfometat, când, din nou fără să bată la uşă, apăru Lazar Vardakas. Ridicându-se, Clare îl privi mirată când îl văzu că se aşază pe marginea patului.

— Cum te mai simţi? întrebă el blând, ca şi cum chiar ar fi fost îngrijorat de starea ei.

— Mai bine, spuse ea, uitând că plănuise să facă pe bolnava.

— Bine. Având în vedere că ai lipsit la masa de prânz, am cerut ca cina să fie mai devreme. Vom mânca în jumătate de oră.

— Nu mi-e foame, replică ea şi văzu cum dispare orice urmă de blândeţe de pe faţa lui.

— Vei mânca, spuse pe un ton impunător şi, uitându-se dispreţuitor la rochia ei şifonată, adăugă:

— Du-te să te schimbi, şi te vei simţi şi mai bine odată împrospătată.

— Eu nu... începu ea, dar fu oprită de o nouă privire

arogantă.

— Pot să fac eu pe camerista domnişoarei dacă e nevoie, spuse el cu subînţeles.

Clare ştiu că dacă nu o să fie la masă în jumătate de oră, avea să vină să o vâre în cadă şi apoi s-o târască afară şi să o îmbrace. Învinsă, îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Oh, pleacă odată!! explodă ea. M-am săturat până peste cap de tine şi de aerele tale de şef.

Coborând pe partea cealaltă, observă şi mai înfuriată că în loc să-l facă să-şi piardă controlul, mica ei criză mai degrabă îl amuzase. Fără un cuvânt, intră în baie şi trânti uşa. Bineînţeles că excesul ei de furie nu dură mult. Încă o dată o uimea noul ei comportament. Nu avea de gând să se dezbrace până când nu auzea închizându-se uşa de la cameră. Ieşi să se îmbrace. Însă, până ajunse la masă, era iar înspăimântată. Curând avea să se întunece, şi ea ura noaptea. Dacă în timpul zilei abia reuşea să facă faţă gândindu-se la soarta ce o aştepta, noaptea, teama căpăta proporţii cu fiecare oră nedormită. Drept urmare, doar ciuguli din mâncarea de altfel delicioasă. Le-a fost servit dolmadakia, o specialitate grecească de care mai auzise dar nu gustase niciodată, urmată de o friptură de viţel pregătită excelent. Spre sfârşitul mesei, se întreba dacă atmosfera tensionată i se datora ei sau avea şi Lazar partea lui de vină, pentru că spre deosebire de seara trecută, el vorbise foarte puţin.

— Pot pleca? întrebă când văzu că el îşi terminase cafeaua.

Lazar o privi acru. Deodată, în liniştea tensionată, se auzi un telefon sunând. Clare tresări la auzul sunetului neaşteptat. Se uită la Lazar şi cum telefonul încă suna, găsi scuza perfectă pentru a pleca. Dădu vina pe ghinion, gândindu-se că ar fi evitat încă o privire dezaprobatoare, dacă ar mai fi aşteptat câteva secunde şi întrebându-se

totodată de ce ar trebui să o deranjeze atât de mult felul în care o privea.

— Vrei să vorbeşti în linişte, zise ea ridicându-se de la masă.

Privirea lui era sarcastică.

— Cum, probabil, voi vorbi doar în greceşte, nu cred că se vor dezvălui secrete de afaceri majore.

Clare se întoarse, gata să plece spre camera ei, şi simţi că o urma. Grăbită să se îndepărteze, se ciocni de Rasmus, care venise să-i spună lui Lazar cine era la telefon. Când Rasmus se dădu la o parte, ea încercă să-şi continue drumul, ştiind că Lazar încă o urma, anticipând faptul că va scăpa de el în momentul în care ajungeau în dreptul uşii pe care o credea a fi a biroului. Rasmus o lăsase deschisă, iar când Clare trecu prin dreptul ei, văzu un birou mare şi ştiu că avusese dreptate când bănuise că aici se retrăgea Lazar, pentru a rezolva diverse probleme, atunci când nu-l vedea prin preajmă. Însă Lazar o prinse de braţ, făcând-o să se oprească şi să-l privească întrebătoare, iar îngrijorarea pentru ea dispăru când îl auzi spunând:

— M-am înşelat când am crezut că este vorba de afaceri. Şi cum ea nu înţelegea, el adăugă ca din întâmplare. Fratele meu Aeneas vrea să îmi vorbească.

Îi dădu drumul la braţ şi se îndreptă direct spre telefon, începând să vorbească în greceşte.

Dar dacă avea impresia că poate să-i dea această informaţie şi apoi s-o lase să plece în cameră fără să afle ce avea Aeneas să-i spună, se înşela amarnic. Fără să aştepte să fie invitată, Clare îl urmă, ştiind că este conştient de prezenţa ei, pentru că nu-şi întrerupse discuţia. Spre sfârşitul conversaţiei făcu o pauză, se întoarse spre ea şi-i aruncă o privire rapidă, ascultând în continuare ce îi spunea fratele lui. Apoi îl auzi spunând ceva care suna ca o comandă şi ea ştiu, instinctiv, că-l ceruse la telefon pe Kit.

S-a convins de asta o clipă mai târziu, când înainte de a-l auzi vorbind în engleză, văzu cum figura i se întunecă şi privirea îi devenea de gheaţă şi deşi se controla, se simţea în vocea lui o furie abia stăpânită.

— Răspunde-mi cu da sau nu, spuse el nelăsându-l pe Kit să zică altceva.

Ai dus-o pe sora mea înapoi cu tine în apartament?

Clare nu putea şti ce răspunsese fratele ei, dar cu siguranţă nu se limitase la răspunsurile monosilabice care îi fuseseră impuse, pentru că, dintr-odată, Lazar izbucni sălbatic:

— Cum îndrăzneşti să murdăreşti numele surorii mele, sugerând că a minţit? Şi încă o dată îl opri pe Kit. Nu trebuie să o întreb nimic. Sora mea nu şi-ar minţi părinţii, sunt sigur de asta. Apoi, înainte ca interlocutorul lui să apuce să mai zică ceva, furia lui Lazar dispăru pentru a face loc unei atitudini sobre, când adăugă cu răceală:

— Ai dus-o pe sora mea în patul tău şi i-ai luat puritatea. Permite-mi să-ţi spun că o am aici, cu mine, pe sora ta, Clare. Ea va fi tratată exact în acelaşi mod în care tu ai tratat-o pe Sophronia.

Clare rămase încremenită, când auzi cât de necruţător şi de dur îl informase Lazar pe Kit de ceea ce intenţiona să-i facă ei. Privea aproape cu încetinitorul cum Lazar îndepărta receptorul, în care se auzea urlând de furie Kit. Şi atunci Clare, care fusese totdeauna cea protejată, simţi cum se rupe ceva în ea. Îi smulse telefonul lui Lazar şi fu ea, cea care proteja acum:

— E în regulă Kit, e în regulă, încercă ea să-l liniştească.

— Cum Dumnezeu a reuşit să te aducă acolo?! întrebă Kit în timp ce făcea un efort supraomenesc de a-şi depăşi starea de şoc. Şi unde dracu’ e Bruce? A încercat porcul ăla. Oh Doamne! Şi eu sunt blocat pe insula asta nenorocită, şi nu pot să ajung la tine!

— Sunt bine, încercă ea în continuare să-l calmeze, cu lacrimi în ochi, auzindu-l cât de nenorocit se simţea.

— Nu te-a atins?

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Sunt foarte bine tratată; e mai mult ca o vacanţă, spuse ea sperând că poate termina discuţia fără să izbucnească în plâns. Dacă ar fi făcut asta, Kit nu ar mai fi crezut-o. Nu-ţi face griji, n-ai de ce să-ţi faci probleme, îţi promit.

Se auzi o voce de grec, şi Clare ştiu că fratelui ei i se luase telefonul. Fără să se uite la Lazar, îi înmână receptorul şi-l auzi cum încheie discuţia în greceşte şi închide. Abia atunci ridică privirea şi se uită la el.

— Deci, i-ai spus fratelui tău că nu trebuie să se îngrijoreze pentru tine, spuse el încet.

Clare nu răspunse. Se simţea epuizată, incapabilă de a mai spune ceva. Apoi vocea lui Lazar se auzi din nou, încă liniştită dar cu o notă ameninţătoare.

— Nu e bine să-ţi minţi familia, zise el într-un mod care o alarmă iar. Totuşi, în cazul în care nu ai înţeles care este rolul tău aici, continuă cu o voce severă, poate ar fi bine să îţi spun că ar trebui să-ţi faci griji, chiar dacă fratele tău nu-şi face!

Clare nu mai aşteptă să audă altceva şi fugi în camera ei. Un lucru ciudat se întâmplă, în acea noapte, pe când stătea în pat, în timp ce se gândea la propria teamă pentru viitor şi la chinul prin care trecea Kit, acum că o ştia singură în Grecia. Ultima persoană la care s-a gândit nu a fost nicidecum mama sau tatăl ei, nici Bruce sau Kit, ci Lazar Vardakas. Felul în care zâmbise după excesul ei de furie de dinainte de masă, îl făcuse să pară mult mai tânăr, liber de orice griji, fericit, plăcut.

Cu acest gând ciudat, adormi, şi pentru prima dată de când rămăsese singură acasă, dormi liniştită toată noaptea.

Era dimineaţă când Clare se trezi şi nu-i veni să creadă

că dormise neîntrerupt toată noaptea. Nu era însă o dimineaţă însorită. O ploaie măruntă începuse, dar asta nu o deranja. Întotdeauna se simţea mai bine în timpul zilei; cu toate că era încă preocupată de Kit, situaţia nu mai părea la fel de ameninţătoare cum fusese seara precedentă. Fiindu-i foame, Clare ieşi din cameră şi dădu peste Phoebe, care o conduse în încăperea unde avea să ia micul dejun. Abia începuse să mănânce, când Lazar apăru. Dar, spre surprinderea ei, în dimineaţa aceasta întâlnirea cu el nu îi afectă în niciun fel apetitul. Lazar o salută morocănos şi se duse să privească pe fereastră, ploaia mocnită. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi avea un tricou mulat, şi cum stătea cu spatele la Clare, putea foarte bine să-l examineze. Era lat în umeri, lucru uimitor pentru cât de zvelt era, se gândi ea, pe când îşi schimbă grăbită direcţia privirii, căci Lazar se plictisise de privelişte şi se întorsese. Simţi cum o priveşte şi ghici din tăcerea lui că nu era tocmai persoana pe care o prefera în acea dimineaţă. De aceea, fu foarte surprinsă când el spuse:

— Termină-ţi micul dejun, căci vom face o plimbare cu maşina.

— O plimbare! spuse Clare, şi privi expresia de „accepţi sau nu” pe care Lazar o avea întipărită pe faţă.

— Nu ţi se pare o idee bună?

— Ba da, dar.

I Se părea o idee foarte bună. Plimbările în împrejurimi sau pe plajă erau excluse pe o vreme ca asta, iar ideea de a sta închisă în cameră, aşa cum făcuse în ziua precedentă, nu i se mai părea atât de bună. Cu toate astea era încă bănuitoare. De ce ar fi vrut să o ia la plimbare? Nu o plăcea suficient cât să vrea să stea închis în maşină cu ea.

— De ce? întrebă ea. Dacă vrei să faci o plimbare, nu eşti obligat să mă iei şi pe mine.

— Să spunem că m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă să

vezi ceva din ţara în care te afli. Era evident că se săturase.

Dar faci cum vrei, eu plec în jumătate de oră.

Păşi pe lângă ea şi ieşi din cameră, lăsând-o să-şi termine masa singură. Zece minute mai târziu, pe când îşi aranja părul în cameră, încerca să-şi spună că se hotărâse să meargă doar pentru că ştia că el nu voia asta cu adevărat, şi ştia că decizia ei de a veni l-ar fi scos din sărite. Şi, cum el o înspăimântase de atâtea ori, merita, acum, să sufere un pic. Dar când se duse în dreptul ferestrei de la terasă, de unde nu avea cum să nu o vadă, îşi dădu seama că Lazar îi trezise interesul sugerându-i că s-ar putea să-i placă să vadă câte ceva din ţara lui. Îl văzu când aduse Mercedesul în faţă şi văzu că avea trasă capota pentru a-i apăra de ploaie. Simţi un fel de nelinişte la gândul că s-ar putea să n-o observe. Ploaia se oprise pentru moment, dar Clare se gândi că probabil va porni din nou. Lazar ieşi din maşină şi verificând ceva la ea, o observă, întâmplător, pe Clare. O fixă cu privirea câteva secunde, apoi îi făcu semn să coboare şi să i se alăture.

În prima jumătate de oră, în maşină a domnit o linişte apăsătoare. Clare se gândi că poate i se datora ei, aşa că încercă să se relaxeze, dar Lazar nu o ajuta deloc, păstrând aceeaşi atitudine care contribuia la atmosfera tensionată. Nu că şi-ar fi dorit ca el să vorbească! „Doamne fereşte!” se gândi ea concentrându-se să admire zona de munte prin care treceau. Era o privelişte minunată şi şi-ar fi dorit să poată să se bucure de acest peisaj. Apoi văzu că ploaia, despre care crezuse că o să ţină toată ziua, se mai potoli.

— Se pare că o să se însenineze, încercă ea să facă o remarcă, mai mult pentru că simţea tăcerea aceea mult prea grea.

Lazar nu răspunse, iar Clare tocmai se gândea „Oh, încetează”.

— Am sperat că aşa va fi. O să dau capota jos mai târziu

dacă se încălzeşte.

Asta însemna că plimbarea lor va dura mai mult? Clare se simţi mai relaxată. Totuşi, îi răspunsese, aşa că poate nu era atât de morocănos pe cât îl crezuse. O jumătate de oră mai târziu intra în portul Moudania, unde opri.

— Vrei să te dezmorţeşti? o întrebă el cu o figură senină, făcând-o să se întrebe cum de crezuse că e morocănos şi ursuz.

— Da, răspunse ea şi deja deschidea portiera.

Clare privea fascinată vasele pescarilor, împodobite cu felinare pe care aceştia le aprindeau în larg. Stând acolo, realiză că era înconjurată de turişti străini. Apoi văzu un vas care nu era de pescuit. Era un iaht cu steagul Marii Britanii. Deodată, se simţi mai liniştită, toate temerile îi dispărură şi întorcându-se spre Lazar, care o aşteptase răbdător alături, îi zâmbi. Pentru câteva secunde, el nu a avut nicio reacţie. Apoi, privind în direcţia în care se uita Clare, observă şi el steagul ţării ei şi se întoarse spre ea.

— Când vezi asta ţi se face dor de casă?

Clare se gândi puţin. Nu, nu o făcea să-i fie dor de casă. O luminase, o făcuse să nu se mai simtă atât de străină într-o ţară care nu era a ei, îi dăruise aproape un sentiment de fericire, dar, ciudat, nu o făcea să-i fie dor de ţară.

— Nu, spuse ea sincer, fără să mai adauge altceva. Avu apoi cea mai ciudată senzaţie, când Lazar îi zâmbi şi se arătă mulţumit de răspunsul ei. „Probabil că am mâncat prea repede la micul dejun” se gândi Clare, încercând să alunge sentimentul ciudat pe care i-l trezise zâmbetul lui. Se grăbise să mănânce mai repede, pentru ca el să nu o lase acasă. Din acel moment, nu s-a îmbunătăţit doar vremea. Era ca şi cum lui Lazar îi dispăruse orice stinghereală când Clare îi spusese că nu-i este dor de casă. Atmosfera tensionată dispăru aproape instantaneu, şi Lazar chiar o tachină că vrea să fie ca ceilalţi turişti, când se arătă

interesată de o tavernă.

— O să deschidă? întrebă ea.

Drept răspuns, el o ghidă spre una dintre terase. S-au aşezat la o masă afară, şi au băut câte o cafea înainte să se întoarcă la maşină. Lazar privi cerul senin şi descoperi Mercedesul.

Clare găsi experienţa de a-i sta alături în momentul în care acceleră, deosebit de incitantă. Poate pentru că era o situaţie diferită. Totuşi, el nu mergea prea repede, gândindu-se că trebuie să se poată bucura de priveliştile superbe. Da, asta era. Era o situaţie diferită. Noul scenariu o făcea să se simtă atât de vie. Pentru că fusese de multe alte ori pasagerul lui Kit, dar niciodată nu se simţise aşa. Plimbarea o îmbujora şi o făcea să se lumineze toată. Era uimită de tot ceea ce vedea. La fiecare intersecţie apăreau mici temple, iar când văzu pe marginea drumului un cultivator de pepeni, care îşi instalase o tarabă în speranţa că va face ceva vânzare, fu iar surprinsă. De-a lungul drumului apărură o casă sau două, şi văzu chiar şi un teren pentru aterizări şi se gândi că acolo aterizaseră şi ei. Presupunerea ei se adeveri, când Lazar o anunţă că intră în Thessaloniki, adăugând că vor lua prânzul acolo. Clare îi spuse relaxată şi nesimţindu-se deloc ameninţată de prezenţa lui acolo, că prefera denumirea grecească a oraşului în favoarea traducerii „Salonic”.

— Thessaloniki a fost sora lui Alexandru cel Mare, îi spuse el.

Se spune că numele oraşului a fost dat după al ei.

Istoria fusese întotdeauna un subiect preferat pentru Clare, şi fără a se lăuda cu propriile cunoştinţe, ea adăugă:

— Alexandru, regele macedonenilor, şi primi din partea lui Lazar un zâmbet ce o făcu să-i pară bine că se hotărâse să-l însoţească.

Îndată ce Lazar parcă maşina, Clare realiză cât de

ciufulită era din cauza vântului, şi începu să caute prin geantă pieptenele, dar îşi aduse aminte că-l uitase pe masă.

— Mi-am uitat pieptenele, se plânse ea.

Lazar se uită la ea, iar Clare simţi o uşoară panică în momentul în care se apropie de ea. Dar se linişti când îl văzu că deschide torpedoul pentru a scoate şi a-i da un pieptene.

— E al Sophroniei, spuse el.

În timp ce se aranja, Clare se gândi că fusese prima oară când pomenise numele surorii lui fără vreo urmă de furie în voce. Au luat prânzul în cel mai elegant restaurant în care fusese vreodată Clare. Lazar nu venea aici pentru prima oară, iar asta se observa după felul în care erau trataţi, dar şi după cum i se adresau lui. Datorită prezenţei ei, Lazar se adresă chelnerului în limba engleză, iar acesta îi răspunse în aceeaşi limbă. Cum Clare spusese că vrea să încerce ceva tipic grecesc, Lazar o îndemnă să aleagă o „taramosalata”, un pateu cu icre de peşte, care era atât de gustos şi ar fi putut forma de unul singur masa de prânz fără a mai fi urmat de „pastichio”, macaroane şi carne tocată într-un sos cu parmezan. Au discutat liniştiţi şi deşi uneori el o făcea să zâmbească timid, moment în care o privea mai intens decât de obicei, ea nu înţelegea motivul. Tot ceea ce ştia era că reuşise să o facă să participe la discuţie, ea care de obicei era atât de rezervată în prezenţa străinilor. El rămase surprins de faptul că ştia că Alexandru cel Mare fusese în tinereţe elevul marelui filosof Aristotel.

— Nu suntem departe de locul de naştere al lui Alexandru, o informă el. Săpăturile arheologice au scos la iveală rămăşiţe ale palatului său de vreo câţiva ani. Vrei să îl vezi?

— Am putea? îngăimă ea, iar ochii îi străluciră.

Lazar zâmbi în faţa înfiorării ei, iar Clare avu din nou acel

sentiment ciudat şi se gândi că exagerase cu taramosalata.

— Dar mai înainte, să facem o scurtă plimbare, spuse Lazar.

Afară, căldura era insuportabilă, iar Clare nu ştia care erau intenţiile lui Lazar când el o prinse de mână şi o ghidă spre unul dintre magazine. Asta înainte de a se opri cu ea la o tejghea unde, cu un amestec din toate limbile pământului, căzu la înţelegere cu vânzătorul şi alese o pălărie elegantă de soare pe care i-o puse pe cap.

— Goetevtikos, spuse el dându-se un pas înapoi pentru a o admira.

Clare nu ştia ce însemna cuvântul acela, dar sunase ca un compliment iar ea se înroşi şi fu bucuroasă că Lazar se întorsese în acea clipă să-i plătească vânzătorului, oferindu-i totodată posibilitatea de a arunca o privire în oglindă. Observă cu uimire cât de diferit arăta, sau cel puţin de la gât în sus. Era obişnuită cu rochia ei, totuşi realiză că şi-ar fi dorit să aibă şi alte haine. Respinse astfel de dorinţe, ştiind că era destul de mulţumită cu garderoba pe care o avea şi se concentră asupra pălăriei. Cum o făcea să arate? În niciun caz sofisticată, se îndoia că ar fi putut să arate vreodată aşa, dar o făcea să pară ca şi cum nu era doar tânăra sfioasă şi ciudată de până atunci. Vocea lui Lazar o făcu să se îndepărteze de oglindă.

— Nu m-ai crezut când ţi-am spus că arăţi încântător?

Se abţinu să-i spună că mai devreme îi vorbise în greceşte, din moment ce de data asta nu putea să-i ascundă faptul că se înroşise din nou. Păşind fericită alături de el, nu ştia unde avea să o ducă după ce ieşiră din magazin. Se obişnuise cu căldura, dar când el o duse într-o frumoasă biserică bizantină, simţi diferenţa de temperatură. Biserica fusese recent restaurată, află ea de la Lazar. Multe dintre clădirile de acest gen avuseseră de suferit în urma unui cutremur din Thessaloniki, cu vreo

câţiva ani în urmă. Entuziasmul îi spori pe când ajunseră la maşină. În curând aveau să ajungă la Pella, locul de naştere a lui Alexandru; abia aştepta! înainte de a ieşi din Thessaloniki, aşa cum prefera să-i spună, trecură pe lângă un turn rotund şi întrebă ce era.

— I se spune Turnul Alb, o informă Lazar povestindu-i cum este iluminat noaptea şi adăugând:

— Mă tem că nu-l vom putea vizita. Este deschis doar zece zile pe an şi asta în timpul Târgului Internaţional, ce se ţine aici. Dar asta se va întâmpla abia luna viitoare. Clare nu înţelegea de ce simţi deodată regret la gândul că în septembrie va fi departe de Grecia, ea care abia aştepta să ajungă acasă, înapoi în braţele protectoare ale familiei sale. Dar părea să arunce o umbră asupra întregii zile, o umbră ce dispăru când Lazar conduse până la un câmp în mijlocul căruia se afla Pella. Arheologii reuşiseră să scoată la suprafaţă un palat ce fusese construit în urmă cu mai bine de două mii de ani, se gândi Clare, în timp ce ea şi Lazar se plimbau fără grabă prin situl arheologic examinând coloanele înalte şi mozaicul podelelor. Mozaicul era făcut din mii de pietricele îmbinate atent. Probabil că lucrase o armată de artişti acolo şi trebuie să le fi luat o grămadă de timp, se gândi ea, păstrând liniştea asupra emoţiei ei; recunoscătoare lui Lazar că o lăsa să admire fără a spune un cuvânt. Într-un final, trebui să se întoarcă, dar era atât de preocupată de ceea ce văzuse, încât nu observă că Lazar se oprise pentru a lăsa o doamnă în vârstă să treacă în faţa lor, şi se împiedică de el prinzându-se instinctiv de mana lui. Şi tot din instinct, când realiză ce făcuse, încercă să-şi retragă mâna. Dar descoperi că lui Lazar îi făcea plăcere să-i simtă mâna pe braţul lui, căci îi spuse:

— Las-o acolo. Şi pe când inima începu să-i bată tare, el adăugă neglijent. Terenul e accidentat, ai putea să cazi. Mai sunt câteva mozaicuri într-un mic muzeu de peste drum.

Vrei să arunci o privire? continuă el pe acelaşi ton.

Odată intraţi în muzeu, îi dădu drumul la mână pentru a putea să se plimbe în voie. Lazar se apropie de ea când Clare ajunse în faţa celui mai impresionant mozaic. Era lucrat ca şi cel văzut mai devreme afară şi reprezenta un bărbat ce stătea lângă un leu. Clare ascultă fascinată cum Lazar îi spunea că era vorba de Krateros, care îi salvase viaţa lui Alexandru, la o vânătoare de lei. Când părăsiră Pella, Clare ştiu că se vor îndrepta spre vilă. Dar gândul nu o deranja pe cât ar fi trebuit, şi realiză atunci, nu fără uimire, că în ciuda a ceea ce se întâmplase, petrecuse una dintre cele mai frumoase zile din viaţa ei. În drum spre casă s-au oprit la un motel unde au băut un ceai, iar tăcerea se lăsă între ei. Clare se simţea obosită, dar nu acesta era motivul pentru care era atât de tăcută, se gândi ea confuz. Cum a putut să fie aşa de fericită când Kit.

— Te simţi bine, Clare? o întrebă Lazar când văzu că nu spusese nimic de ceva vreme.

— Sunt bine, răspunse ea şi se gândi că şi el trebuie să fie obosit după atâtea ore de condus, pentru că nici el nu mai avusese multe de spus. Şi apoi întoarse spre vilă.

Clare sări repede din maşină, redevenind timidă deodată, după ce toată ziua vorbise atât de liber cu el.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de azi Lazar, spuse ea politicos.

El redeveni sever, acum că ajunseseră acasă, iar timpul ce i-l acordase se scurgea cu repeziciune, timiditatea nu o mai lăsa să gândească şi fugi în casă. Închizând uşa camerei sale, Clare se sprijini câteva secunde de ea. Apoi, scoţându-şi pălăria de la Lazar, o privi şi gândul îi zbură la cât de minunată fusese ziua. Şi atunci ştiu că nordul Greciei o cucerise.

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Clare realiză că avusese parte de încă o noapte neîntreruptă de somn. Se întreba cum era posibil, pentru că avea destule probleme pe cap, care să o ţină trează ore întregi, şi totuşi, imediat ce închidea ochii o cuprindea somnul. „Datorită aerului curat, probabil” se gândi ea în timp ce îşi alegea fără entuziasm o rochie. Când ieşi pe terasă pentru micul dejun, Lazar nu era de găsit. Îşi dădu seama că se sfia să-l întâlnească după ziua magică pe care o petrecuseră, gândindu-se că era posibil să se fi schimbat în bărbatul dur şi rece. Nu apăruse nici la cină în seara precedentă, reflectă ea în timp ce îşi făcea un suc de fructe. Ideea care îi încolţise încă de când cinase singură, reapăru. Oare nu se simţise la fel de bine pe cât arătase? Găsise compania ei atât de neinteresantă, încât a trebuit seara trecută să iasă să caute pe cineva mai sofisticat? Nu l-ar fi putut învinovăţi pentru asta. Pentru că, în definitiv, era un bărbat monden. Stilul de viaţă pe care îl observase la el îi arătase că într-o zi putea fi la Londra cu afaceri şi la New York în următoarea. Cum ar fi putut să concureze cu femeile elegante şi versate în arta conversaţiei pe care le întâlnea, probabil, zilnic? Gândurile ei se opriră aici. „Să concureze?!” Chiar se gândise la acest cuvânt în ceea ce privea relaţia dintre ea, alte femei şi Lazar Vardakas?! Dumnezeule mare! Nu o interesa ca bărbat! Singurul ei interes fusese acela de a-l scăpa pe Kit de soarta ce-l aştepta. Dar apariţia acestui cuvânt, „concurenţă”, oricât de ridicol era, o făcu să analizeze ce anume o făcuse să-şi schimbe părerea. Tocmai termina cafeaua când realiză că fără să-şi dea seama, Lazar încercase de fapt s-o facă să lase garda jos. Nu că fusese lipsit de bun-simţ. Oh, îi admirase silueta când se îmbrăcase cu acel costum de baie. O făcuse să fie

conştientă de faptul că era femeie. Se luptaseră pe plajă, dar abia acum realiza că Lazar nu intenţionase s-o sărute în acea zi când leşinase. Fusese propria ei isterie, panica ce se crease datorită imaginaţiei sale; acele amintiri îngrozitoare făcuseră asta. Îi spusese foarte ferm că trebuia să se ducă la el până sâmbătă. Şi mâine era sâmbătă! Un sentiment de panică binecunoscut începu să o cuprindă, dar se luptă să-l îndepărteze, având nevoie de o minte cât mai limpede pentru a se putea gândi. Lazar Vardakas probabil că observase ceva care îi spusese că nu se va apropia de el dacă va continua să o trateze cu răceală. Şi deşi ieri nu încercase niciun contact fizic, Clare îşi aduse aminte de momentul din maşină când crezuse că vrea să o sărute, dar el nu dorise să facă asta, de fapt se aplecase pentru a-i scoate, din torpedou, pieptenele cerut. „Nu”, se gândi ea, ziua de ieri fusese pentru crearea unei atmosfere de prietenie. Pentru a-i câştiga încrederea. Să o facă să se destindă, să se simtă în largul ei alături de el, pentru ca în seara ce venea, când avea să se ducă la el. În acel moment, se sfii să meargă mai departe cu gândurile. Nu putea să facă faţă la ceea ce urma; de ce se chinuia Lazar atât? Era suficient de ştiut că pentru păcatul lui Kit, Lazar cerea un preţ care trebuia plătit până a doua zi. Era în joc onoarea familiei lui şi hotărâse un lucru: Clare urma să fie cea care trebuia să plătească acel preţ.

Stând pe terasă observase, fără să vrea, că Rasmus era ocupat cu udatul grădinii. Deodată, Lazar apăru de nicăieri şi se duse să-i vorbească. Clare nu ştia dacă Lazar se aşteptase ca ea să fie pe terasă. Lazar păru că vrea să vină spre ea, dar pe Clare o cuprinseră nişte emoţii pe care nu le putea controla, încât ţâşni în casă înainte ca el să apuce să facă mai mult de doi paşi. Ca şi cum Dracula însuşi ar fi urmărit-o, Clare alergă fără să se oprească, până în camera ei, unde închise uşa în urma ei şi o deschise pe cea de pe

terasă pe unde şi ieşi fugind către păduricea de pini pe care o explorase în prima zi. Acolo, se opri; avea un unghi bun din care putea observa vila şi aşteptă, dar nu era niciun semn că Lazar ar veni după ea. Agitaţia ei începu să se domolească, dar nu era nicidecum pregătită să părăsească ascunzătoarea. La scurt timp, auzi zgomotul făcut de plecarea Mercedesului, şi-l văzu pe Lazar la volan. Măcar nu plecase cu barca, se gândi Clare uşurată. Petrecu restul dimineţii plimbându-se prin pădure; având în vedere că nu putea să-l evite la nesfârşit, îşi propuse ca la masa de prânz să fie cât mai stăpână pe sine. Dar Lazar nu apăru la masă, şi Clare îşi dori să fi ştiut ceva greceşte ca s-o descoasă pe Phoebe în legătură cu plecarea lui. Mai târziu, în camera ei, pe când căuta o batistă curată, Clare dădu peste costumul de baie, într-un sertar. Phoebe probabil îl pusese acolo. Vru să închidă sertarul, dar îi veni o idee. După cum se părea, Lazar avea să fie plecat toată ziua şi ea avea la dispoziţie plaja, numai pentru ea, toată după-amiaza. Afară era o căldură arzătoare. Se gândi la apa aceea răcoritoare; apoi nu se mai gândi la nimic şi imediat fu pe plajă, având costumul de baie pe sub rochie. Se plimbă desculţă prin nisip şi fu bucuroasă că purta pălăria cumpărată de Lazar, căci soarele bătea cu putere. Se hotărî să mai aştepte un pic înainte să intre în apă, pentru că abia mâncase, găsi un petec de umbră şi se aşeză, pregătindu-se să-şi lase gândurile să rătăcească. Nu apucă să facă asta, pentru că privind înapoi către vilă, pulsul îi crescu observând nu numai că Lazar se întorsese, dar şi că se îndrepta către ea. Primul impuls de a se ridică şi fugi trebuia stăpânit. Nu putea să fugă toată ziua de el. Şi-apoi, probabil că o credea, deja, foarte diferită de celelalte femei pe care le cunoştea. Şi ea nici nu dorea să fie ca ele, nu, bineînţeles că nu dorea. Îl privi pe când se apropia, înalt, atletic, păşind uşor. Se opri când era la vreun metru de ea, făcând-o să ridice capul

pentru a se putea uita la el; nu putea să-i spună nimic, nu-i venea nimic în minte.

— Bună ziua, Clare Harper. Te deranjează dacă rămân şi eu? întrebă el şi, fără să aştepte răspunsul ei, se trânti pe nisip.

— Mi s-a părut că te-am văzut... auzit plecând, spuse ea, şi ştiind că se bâlbâise, întoarse capul în altă parte, pentru că simţi că se înroşeşte.

— Da? întrebă el, fără să comenteze asupra bâlbâielilor ei. Am venit să te întreb dacă nu vrei să vii cu mine, dar nu erai în cameră.

— Eu... începu ea, încercând să găsească o scuză care s-o facă să pară mai puţin neîndemânatică decât probabil că părea.

Dar nu mai fu nevoie.

— Nu că ar fi fost prea interesant. Ar fi trebuit să mă aştepţi până terminam cu ceea ce aveam de făcut pentru unchiul meu, dar poate ţi-ar fi plăcut plimbarea.

— Unchi?

Clare se agăţă de acest cuvânt în speranţa că-l va face să uite s-o mai întrebe de ce fugise. Iar Lazar îi povesti că primise un telefon, înainte de cină, seara trecută, când i s-a spus că unchiul lui suferise un accident de maşină. Aşa că a trebuit să plece imediat la spital.

— Îmi cer scuze că te-am lăsat să cinezi singură, încheie el.

Dar faptul că cinase singură nu o mai interesa pe Clare, care uită toate gândurile ce şi le făcuse şi adăugă înduioşată:

— Unchiul tău va fi bine?

— Oh, da. Aseară nu arăta prea bine, dar chiar şi aşa nimic nu l poate opri pe bătrân să fie mai întâi un om de afaceri şi apoi pacient, spuse Lazar, uşor amuzat.

Chiar dacă era sedat, asta nu l-a oprit să-mi dea o listă cu

telefoane pe care să le dau în locul lui, sau să mă pună să-i aduc diferite documente peste care trebuia să se uite în dimineaţa asta.

Clare trebui să zâmbească, în timp ce îşi imagina un bătrân şiret, care era bolnav, dar hotărât să nu lase frâiele din mână.

— Astăzi, când l-ai văzut, era mai bine?

— Se poate spune că le făcea zile negre, spuse Lazar afişând un zâmbet pe care Clare îl găsi fascinant.

Se uită repede în altă parte, încercând să găsească ceva ce ar fi putut spune

— Aşadar, ai rude în nordul Greciei? spuse ea realizând în acelaşi timp cât de stupidă era întrebarea. Evident că avea.

Dar Lazar păru să nu observe.

— Suntem o familie mare. Am rude aproape peste tot prin Grecia. Deşi suntem macedoneni, de fapt. Dacă rudele din partea tatii s-au axat pe navigaţie, cele din partea mamei s-au ocupat cu agricultura, textilele, cultivarea tutunului. Ceea ce a mers foarte bine, dat fiind faptul că nu au folosit altă linie de transport naval, pentru marfa lor, decât a noastră. Clare înţelese din felul în care vorbea Lazar, că nu se baza pe legăturile de familie pentru majoritatea afacerilor. Ceva îi spuse că aveau afaceri peste tot în lume.

— Şi tu, ce rol ai în toate afacerile astea? întrebă ea timid.

— Eu obţin contractele din străinătate, spuse Lazar.

Clare înţelese, acum, de ce studiase el în Europa; fusese probabil pregătit să preia postul acesta încă de la o vârstă fragedă, iar limba engleză era un lucru esenţial în obţinerea acelor contracte.

— Câte limbi străine ştii? continuă ea.

— Şase sau şapte, răspunse el la întâmplare, ca şi cum era ceva normal pentru oricine. Şi în timp ce Clare făcea

ochii mari, conştientă de lipsurile ei în acel domeniu, el adăugă: majoritatea grecilor, cu un oarecare grad de educaţie, cunosc cel puţin trei limbi străine.

Simţindu-se complet ignorantă, Clare se hotărî ca atunci când se va întoarce acasă să se apuce să înveţe o limbă străină chiar dacă va trebui să se bazeze doar pe cărţi. Ultimii ei ani de şcoală fuseseră întrerupţi brusc. Trecuse aproape un an înainte de a se reîntoarce la şcoală. Dar, pe când Lazar continua să-i povestească, fără vreo urmă de lăudăroşenie, despre cele două facultăţi pe care le făcuse, una în Anglia şi una acolo, în Grecia, Clare trecu peste sentimentul de nepotrivire în ceea ce privea tipul de educaţie pe care îl primiseră. Deşi studiile ei avuseseră de suferit, putea totuşi să poarte o conversaţie inteligentă. Aşa că orgoliul ei rămase neştirbit. Avu ciudatul sentiment că se aflau pe aceeaşi lungime de undă. Iar când Lazar o invită la o partidă de înot nu bătu în retragere, aşa cum ar fi făcut în urmă cu câteva zile.

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu ştiu.

— Vrei să spui că nu ştii să înoţi?

— Nu am învăţat niciodată, spuse ea, încurajată de faptul că nu se arătase uimit de acest lucru.

— Atunci, îţi sugerez că este cel mai bun moment să înveţi, spuse el încet. Du-te şi pune-ţi costumul de baie, o să te învăţ eu.

— O să mă înveţi tu! exclamă ea şi avu un sentiment ciudat.

Lazar îi zâmbi fermecător, lucru ce o făcu să fie şi mai confuză, adăugând:

— De fapt. Am costumul de baie pe mine.

— Atunci. Ce mai aşteptăm? o tachină el.

Şi îşi dădu jos cămaşa, pe care o lăsă să-i cadă neglijent în nisip. Clare se uită repede în altă parte când el începu să se descheie la pantaloni în timp ce adăuga într-un hohot de

râs:

— De obicei, fac baie în pielea goală când sunt prezente femei.

Când îl privi din nou, văzu că poartă un slip negru. Inima începu să-i bată cu putere, văzându-i umerii bronzaţi şi pieptul cu păr negru. Clare îi observă picioarele drepte şi muşchii coapselor şi se înroşi până în vârful urechilor când realiză că văzuse cum îl examinase. Spre uşurarea ei, Lazar nu comentă nimic, iar Clare înţelese că nu vedea nimic ruşinos în corpul uman. El nu era deloc stânjenit, ca ea!

— Te aştept să vii când eşti gata, spuse el ca şi cum îşi dădu seama că nu se va dezbrăca în faţa lui. Fără să mai aştepte răspunsul ei, se îndreptă către apă.

O perioadă, Clare îl urmări cu privirea, cum intră în apă şi înoată cu uşurinţă. Spusese că obişnuieşte să facă baie gol, când sunt şi femei prezente, îşi reaminti ea, în timp ce îşi scotea încet rochia. La un moment dat, probabil făcuse baie împreună cu alte femei; cum nu avea nicio jenă în ceea ce privea propriul corp, asta nu ar fi surprins-o. Ceea ce o surprinse, totuşi, era faptul că nu o încântă gândul că Lazar probabil avea relaţii intime cu acele femei, dacă îşi putea permite să facă aşa ceva. Ajunse în apă, privindu-l în continuare pe Lazar care înota. Apa o cuprinse până la talie şi o făcu să-şi dorească să fi ştiut să înoate bine, măcar pe jumătate cât el. Faptul că nu ştia acest lucru nu o deranjase până acum; de fapt nici măcar nu se gândise la asta până să vină aici. Dar în acel moment ar fi dat orice să poată să aibă acea libertate în mişcări. Aşa cum făcuse şi în urmă cu două zile, Clare se bălăci încântată în apă şi descoperi cu oarecare uimire că nu se mai simţea la fel de jenată de faptul că era atât de dezbrăcată în faţa lui Lazar, care între timp se apropiase şi o privea cu admiraţie. Lazar îşi trecu neglijent mâna prin păr, făcând să cadă mici picături de apă pe piept şi pe umeri. Apoi se întinse spre ea. Panica o

cuprinse şi tresări, nefiind sigură dacă era din cauza că un bărbat avea s-o atingă sau pentru că urma prima ei lecţie de înot.

— Lazar, eu. M-am răzgândit, spuse ea întorcându-se spre plajă, dorindu-şi să ajungă acolo cât mai repede.

Lazar îi puse mâinile pe umeri şi o opri. Probabil că observă cum tremura, căci exclamă surprins:

— Theos! Tremuri!

Apoi, crezând că înţelege motivul pentru care era atât de alarmată, adăugă:

— Nu te teme, pethi, nu ai de ce, zise el şi continuă pe acelaşi ton. Ai încredere în mine, micuţă Clare. Îţi promit că nu-ţi voi da drumul. Nu vrei să înveţi să înoţi?

— Oh, ba da, spuse Clare încet, convinsă că o făcuse doar din dorinţa de a cunoaşte acea libertate în mişcări şi nicidecum pentru bărbatul fermecător de lângă ea.

Asta era tot ceea ce voia el să audă. Fără grabă, o întoarse cu faţa spre el. O privi în ochi şi adăugă, tachinând-o.

— Curaj, copilă. Încă nu am înecat niciun elev.

Teama de a se afla în braţele unui bărbat, se schimbă repede într-un alt tip de panică, atunci când realiză că era întinsă cu faţa în jos, iar Lazar îi susţinea picioarele. Instinctiv, se agăţă de el.

— Relaxează-te, Clare, n-o să-ţi dau drumul, spuse el calm.

Lazar îi dădu instrucţiuni precise, pe care încercă să le respecte; era atât de concentrată să pună în aplicare cât mai bine ceea ce o învăţa, încât uită complet de faptul că Lazar o atingea. Era atât de încântată de lecţie, încât i se părea că trecuseră abia câteva minute când el o anunţă:

— Cred că e suficient pentru azi.

Dezamăgită că se opreau când abia începuseră, Clare făcu o mişcare bruscă de protest, îl prinse pe Lazar neatent

şi, pentru câteva secunde se scufundă. Deşi Lazar o trase imediat la suprafaţă, ea se sperie.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, spuse râzând Lazar.

Clare, însă, trăgea cu nesaţ aer în piept, şi nu-i păsa deloc de faptul că râdea de ea.

Apoi, deodată, Lazar se opri din râs, iar Clare simţi cum o strânge în braţe. Până în acel moment nu realizase că, înspăimântată cum era, se lipise de pieptul lui. Dar când el a făcut acea mişcare, s-a trezit din ameţeală şi privindu-l îngrozită, citi în ochii lui dorinţa. Nu se mai putu gândi la altceva. Gândindu-se la bălăceala ei copilăroasă de mai devreme, i se făcu greaţă. Îl împinse cu putere. Lazar îi dădu drumul imediat, şi păru gata să se întoarcă spre locul unde îşi lăsase ea lucrurile. Încercând să se calmeze, Clare începu să se întrebe dacă nu cumva fusese nebună să creadă că ar fi putut să-i trezească dorinţa. Pentru că vocea lui nu dezvăluia nicio urmă de emoţie, iar el nu părea să fi fost în vreun fel afectat de faptul că o avusese atât de aproape, când spuse:

— Te-ai descurcat destul de bine pentru prima lecţie.

Vocea lui era atât de calmă, încât Clare ajunse la concluzia că tot ceea ce crezuse că se întâmplase mai devreme, fusese doar în imaginaţia ei. Cu siguranţă un om nu putea trece de la o stare la alta cu atâta uşurinţă!

— Ţi-am spus că n-o să-ţi dau drumul, adăugă el când ajunseseră aproape de ţărm. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Clare.

Ajunse în locul unde îşi lăsase hainele şi se întinse spre ele.

— Aşteaptă să te usuci mai întâi, se auzi vocea lui Lazar, care ghicise că se pregătea să se îmbrace.

Clare ezită, văzu că nu o mai bagă în seamă; se întinse pe nisip, închise ochii şi păru să nu-l intereseze dacă îi urmează sfatul sau nu. Clare se gândi că ar putea foarte

bine să nu-şi pună rochia, vila era doar la o distanţă de două, trei minute. Fără să-şi dea seama, decizia fusese luată pentru ea. Rochia rămase unde era, iar Clare se aşeză lângă ea. Stătea dreaptă şi din când în când îl privea pe ascuns pe Lazar; o uşoară mişcare a pleoapelor spunându-i că nu doarme, ci doar profita de ocazie pentru a se relaxa şi a se usca. Aşa culcat, cum stătea, trăsăturile lui păreau perfecte. Clare aruncă o privire asupra buzelor lui, apoi întoarse grăbită capul în altă direcţie. Peste puţin timp trebuia să i se ofere! Oh, cum ar fi putut s-o facă?! Dar dacă nu ar fi făcut-o ce s-ar fi ales de bietul Kit? Lazar vorbise foarte serios; încercase o dată să-l facă să înţeleagă că trebuia să-şi schimbe hotărârea, şi ştia că acum ar fi o pierdere de vreme să încerce din nou. Doar l-ar fi enervat. Începu s-o cuprindă o stare de agitaţie, gândindu-se că ar fi fost insuportabil pentru ea, dacă atunci când s-ar fi dus la el, Lazar ar fi fost furios. Se ruşină la acest gând. Nu, nu trebuie să fie furios. Nu ştia când anume se hotărâse că va face acest lucru, dar pentru binele lui Kit, trebuia să fie curajoasă. Dar, deodată, realiză că accepta inevitabilul a ceea ce urma să se întâmple. Imagini ale lui Kit ţintuit într-un scaun cu rotile, poate pentru tot restul vieţii, începură să-i apară în faţa ochilor. Încercă să le alunge şi să se gândească doar la cât de bun şi de amabil fusese Lazar cu o zi în urmă. Poate că nu o să fie aşa de rău. Şi-apoi nu se săturase de fiinţa laşă care era? Inima începu să-i bată mai repede şi se uită din nou la Lazar. Încă avea ochii închişi. Părea că uitase complet de prezenţa ei acolo, şi totuşi, Clare ştia că era conştient că nu plecase spre vilă. Îi privi din nou buzele şi se simţea fascinată de forma pe care o aveau. Şi cu tot curajul pe care şi-l adunase, realiză că-i va fi imposibil să bată la uşa aceea dintre camere şi să-i spună „Am venit.”. Doar gândindu-se la asta şi i se făcea rău; se chinui din răsputeri să nu se mişte, să nu se ridice şi să

fugă în acel moment. Încercă să gândească raţional, era încă zi; dacă tot avea să se maturizeze ca femeie, nu ar fi fost mai bine să reducă din temerile pe care le avea, experimentând cât era încă lumină? Să descopere cum era un sărut, când încă nu o bântuiau demonii nopţii? Dacă era îngrozitor? Dacă pe întuneric acel prim sărut ar fi fost dezgustător? Dacă Lazar s-ar fi înfuriat în cazul în care s-ar fi luptat împotriva acelui sărut sufocant şi totul se va transforma într-un viol? Realizând că e pe punctul de a-şi pierde minţile, Clare încercă să se reculeagă. Acum trebuia să se întâmple, înainte să o cuprindă panica.

— Lazar., spuse ea repede, şi se sperie când el deschise ochii şi privi drept în ai ei. Se ducea în ea o luptă surdă de a nu pleca, de a nu fugi. Lazar vrei să mă săruţi?

Lazar îi privi leneş obrajii împurpuraţi şi spre marea ei surprindere, spuse scurt:

— Nu.

Şi fără să aştepte să vadă ce efect avea răspunsul lui asupra ei, închise repede ochii. Descumpănită, Clare îl privea fix. Se simţea umilită. El habar n-avea prin câte trecuse ca să-i ceară lucrul ăsta. Dar să o refuze aşa. Pur şi simplu! Umilinţa ei se transformă în furie. Era atât de nervoasă, încât l-ar fi putut lovi cu ceva în cap; după chinul de a pune acea întrebare, el să răspundă „Nu” şi să se pregătească să se culce la loc! Acum, de furie, ar fi plecat.

Totuşi, descoperi că era făcută dintr-un material mai dur decât credea. Nu ar fi putut să meargă în camera lui în situaţia asta. Nu ar fi putut şi nici nu ar fi vrut s-o facă. Îi era de neconceput să intre în camera lui fără ca măcar să fi încercat ceva înainte; să îl pună să stingă lumina şi să.

— De ce nu vrei să mă săruţi? întrebă ea un minut mai târziu, cu furia domolită de greutatea faptului că trebuia să forţeze lucrurile. Am crezut că asta vrei!

De data asta, el răspunse fără să se mai obosească să

deschidă ochii:

— Dacă îmi aduc bine aminte, eliberarea fratelui tău depinde de tine. Tu trebuie să mă săruţi pe mine, o corectă el leneş.

— Oh, suspină încet Clare, şi se înfurie din nou.

Se uită supărată la faţa lui nemişcată; apoi din nou la buze. Şi pe măsură ce-l privea, furia şi supărarea îi treceau. Ceva, nu ştia ce, o făcea să-şi dorească să simtă acele buze. Tulburată, întoarse capul spre mare şi câteva minute îşi fixă privirea pe lina orizontului, dar ceva mai puternic o făcu să se întoarcă. Pleoapele nu i se mai mişcau şi, frustrată, se gândi că poate aţipise. Doar pentru a verifica, întrebă încet:

— Dormi?

El nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o, apoi spuse:

— Nu, nu dorm. Sunt aici, pregătit pentru a fi sedus, adăugă el fără măcar să deschidă ochii.

Clare roşi. Pentru câteva secunde, avu impresia că Lazar se abţinea să nu râdă. Şi chiar dacă nu reuşea să-i citească nimic pe faţă, era aproape sigură că în sinea lui râdea de ea.

— Eu n-am mai sărutat pe nimeni, îi scăpă ei.

Auzind acest lucru, Lazar făcu ochii mari, demonstrând astfel uimirea cu care primise această veste. Apoi privirea i se înăspri, iar pe faţă i se putea citi o expresie ironică, de parcă ar fi spus: „Da, sigur!”. Închise ochii din nou. Minutele treceau, iar Clare stătea pur şi simplu şi se uita la el; emoţiile ei atinseră punctul culminant când realiză că dacă urma să aibă loc vreun sărut, atunci asta depindea de ea. Se îmbujoră când se apropie de el. Soarele îi încălzea spatele pe când se apleca încet, foarte încet peste el. Avea faţa foarte aproape de a lui, iar inima îi bătea puternic, gata să-i sară din piept. Deodată, Lazar o îndemnă:

— Hai, fii rea!

Bineînţeles că asta o făcu să dea înapoi, dar se petrecuse instinctiv şi dură doar câteva secunde. Apoi, apropiindu-se de faţa lui şi adunându-şi tot curajul, îşi lipi buzele de ale lui Lazar şi, la fel de repede, se retrase. Descoperi că nu avea de ce să se alarmeze, căci Lazar nu făcu nicio mişcare. Întoarse din nou capul spre mare, analizând ce se întâmplase; nu numai că-i plăcuse acel scurt contact, dar îi era ciudă că el nu reacţionase în niciun fel. Din nou avu acea senzaţie ciudată de a-l privi, neştiind pe cine era mai supărată, pe ea însăşi sau pe el, care părea că va adormi în curând. Nu mai trebui să se forţeze să repete experimentul de mai devreme, şi de data asta, când îşi lipi buzele uscate de ale lui rămase aşa mai mult timp. Apoi se retrase rapid, când îl văzu că avea ochii deschişi; acei ochi negri o priveau fix. Tremurând, se ridică. Îşi pierduse glasul, dar descoperi că Lazar nu avea asemenea probleme.

— Asta e tot ce poţi să faci? întrebă el încet; ea nu se simţise niciodată mai neîndemânatică.

— Ţi-am spus, nu ştiu cum, spuse Clare încet.

Apoi, toată frustrarea, furia şi senzaţia de nepotrivire o făcu să explodeze.

— E ca şi cum aş săruta un buştean.

Lazar râse uşor şi adăugă pe un ton încurajator.

— Ce-ar fi dacă ai încerca din nou?

Clare îl privi. Simţea o atracţie, dar era totuşi prudentă. Avea senzaţia că nu mai era ea la conducere în toată treaba asta cu săruturile.

— Nu o să tu, nu… şi îşi aduse aminte cum leşinase în acea zi în care o ţinuse în braţe.

— Promit că n-o să-ţi fac nimic din ceea ce nu vrei, îi spuse Lazar uşor, fără să se mişte.

Undeva în mintea ei se declanşă alarma, dar pentru prima dată în viaţa ei, Clare nu ţinu cont de asta. Îşi dorea să-i simtă din nou buzele. Dar fu dezamăgită să vadă că nu

fusese diferit de primele două săruturi. Când tocmai se pregătea să se retragă, simţi cum el îşi mişcă buzele şi un fior necunoscut o străbătu. Speriată, încercă să se îndepărteze, dar Lazar o ţinea nemişcată. Doar la câţiva centimetri de gura ei, îi şopti:

— E în regulă, stai liniştită… şi o trase din nou spre el.

În doar câteva minute, reuşi cu buzele să-o facă pe Clare să-i placă să fie sărutată. Nu o grăbea şi încet, fără ca ea să îşi dea seama, se relaxă. La fel de încet o făcu să se întindă alături de el; se sprijinea acum de pieptul lui. Lazar se opri s-o privească, şi văzând că nu se citea teamă pe faţa ei continuă s-o sărute. Clare simţi nevoia de a-şi mişca la rândul ei buzele. Încet, Lazar o mişcă în aşa fel încât Clare se trezi pe spate, cu Lazar deasupra ei. Clare descoperi că acest tip de contact, sărutul între un bărbat şi o femeie era de-a dreptul plăcut. Instinctiv, închise ochii, dar îi deschise, fermecată, când Lazar se dădu puţin înapoi pentru a privi în adâncul ochilor ei căprui.

— Theos! suspină el văzând inocenţa privirii ei. Nu te-am crezut la început, dar chiar nu ai mai fost sărutată, nu?

— Cred… cred că îmi place, spuse ea cu o voce gâtuită, pe care nu şi-o recunoscu.

Lazar zâmbi şi o tachină.

— Doar… crezi?

Îmbujorată, Clare răspunse:

— Nu. Sunt sigură că îmi place.

El râse, şi păru să-i placă răspunsul ei; părea că uitase cine pe cine trebuie să seducă, pentru că felul în care i se luminaseră ochii îl făcea să pară mai tânăr, iar Clare fu fermecată.

— Ai putea să mai încerci o dată, te rog? se trezi ea spunând.

Pentru o clipă, se gândi că fusese prea îndrăzneaţă, căci el nu mai avea aceeaşi expresie blândă. Se întreba dacă îi

luase întrebarea în serios. Lazar îi puse o mână pe obraz, trecu uşor cu degetul peste buze şi i le despărţi, iar Clare simţi un nou fior.

— Aşa să îţi ţii buzele data viitoare când te sărut.

— Aşa? mormăi ea şi-şi depărtă buzele.

Lazar se apropie de ea şi gura lui o revendică pe a ei. O explozie de senzaţii o învălui pe Clare şi ştiu, atunci, că asta însemna de fapt a săruta. Celelalte săruturi fuseseră doar preludiul dinaintea celui adevărat. Gura lui era mobilă, căuta şi primea făcând-o şi pe ea să se comporte la fel, fără să-şi dea seama. Fu puţin şocată când simţi limba lui Lazar atingându-i buza de jos şi sprijinindu-se de umerii lui se ridică, în timp ce bătăile inimii nu mai conteneau.

— Te simţi bine? întrebă Lazar încet.

— Da, răspunse ea înecat, simţindu-se nesigură.

Simţi în ea, senzaţii complet necunoscute până atunci. Era nesigură, parcă s-ar fi aflat pe nisipuri mişcătoare şi singura ei certitudine era că voia ca el să o sărute din nou. Mâinile cu care se sprijinea încordat de umerii lui, se relaxară. Buzele i se depărtară din instinct, acum. O uşoară expresie de triumf lumină faţa lui Lazar la vederea dulcii ei supuneri. Apoi îi revendică din nou gura în timp ce-i mângâia umerii, oferindu-i senzaţii ce o înfiorau. Clare nu se mai gândea la nimic, şi se pierdu în această lume a săruturilor proaspăt descoperită, simţind că ar fi putut petrece aşa toată ziua, bucurându-se de acea ispititoare apropiere. Lazar coborî cu săruturile pe gât, şi ea îl auzi când îi scapă un geamăt ce o făcu să se simtă în al nouălea cer. Parcă îi curgea foc prin vene. Apoi, deodată, se petrecu ceva neaşteptat. Mâna stângă a lui Lazar, care îi mângâia umerii, coborî spre sânii ei şi, foarte uşor, se strecură pe sub costumul de baie şi începu să-i dezmierde. Senzaţia creată de mâna lui, atât de intimă şi de neaşteptată, o trezi la realitate. Îi scăpă un ţipăt gâtuit şi-l împinse violent pe

Lazar. În clipa următoare fu în picioare, cu ochii mari şi îngroziţi.

— Oh! strigă ea cu voce răguşită, în timp ce se schimba la faţă, devenind palidă.

Lazar se ridicase şi el şi asista la groaza ei. Încercă să se apropie de ea şi mai făcu un pas.

— Nu-ţi fie frică, spuse el încet, eu.

— Tu… tu… Clare se chinuia să-şi adune cuvintele, în timp ce se dădea înapoi, fără culoare în obraji pe când realiza ce făcuse. Tu. Mai încercă ea o dată. Cu ochii mari, plini de groaza conştientizării momentului, simţi că se va prăbuşi.

— Oh, Dumnezeule! suspină ea, iar când Lazar făcu încă un pas spre ea, se întoarse şi aproape că zbură de pe plajă.

Capitolul 6

Când ajunse în cameră, abia respirând, Clare nu se putu opri din tremurat. Se prinse cu putere de marginea patului, pe măsură ce amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase, revenea. Dar nu asta o şocă, ci noua ei descoperire. Cine era această nouă persoană care se trezise la viaţă aici, în această regiune călduroasă din Nordul Greciei? Fusese complet nemulţumită de cum era înainte să plece din Anglia, dar în mai puţin de o săptămână, o cu totul altă Clare ieşise la suprafaţă. Avusese două ieşiri nervoase, din câte îşi amintea, cum nu avea înainte. De asemenea, fusese furioasă încât îşi dorise să lovească un bărbat, fără să mai pună la socoteală momentul în care chiar l-a lovit. Şi acum, aceste noi emoţii pe care le trăise pe plajă. Acestei noi persoane îi plăcea să fie sărutată, şi la rândul ei sărutase cu pasiune, pentru că aşa simţise. Dumnezeule, acea femeie neruşinată prinsese viaţă şi a tulburat-o într-atât încât a trebuit să fugă. Deşi fusese şocată să descopere mâna lui Lazar în acea parte intimă, descoperise nu numai că îşi dorea să o atingă, ci şi faptul că trezise în ea dorinţa de mai mult. Oare, ea fusese acolo? Ea care din acea noapte de acum cinci ani fusese protejată mai ceva decât la armată. Dorindu-şi să se poată opri din tremurat, încercă să se aşeze pe pat, căci picioarele i se înmuiaseră. Acum se întreba dacă Lazar o dorise sau nu, era însă prea tulburată pentru a putea înţelege ce efect avea asupra lui. Deşi era agitată, reuşi cumva să conştientizeze un lucru… nu ştia dacă el o dorea sau nu, dar nu se aşteptase ca ea să-l dorească! Tocmai încerca să se liniştească, deşi nu reuşea să şi-l scoată din minte, tânjind după atingerea lui, când, deodată, se deschise uşa dormitorului şi uită de tot. Clare tresări şi, la fel de palidă, îl privi pe Lazar stând în dreptul uşii. Îi adusese de pe plajă rochia şi sandalele. El

rămase pe loc, fără să aibă vreo intenţie de a intra; o privea serios şi văzând-o cum tremură şi cât este de palidă, spuse:

— Trebuie să bei ceva.

Vocea lui sună puternic, iar ei îi venea să plângă, gândindu-se că probabil Lazar o considera o şcolăriţă imatură.

— Amândoi avem nevoie să bem ceva, adăugă el scurt, apoi îi aruncă lucrurile pe pat. Îmbracă-te şi apoi vino în salon.

Nici pe departe pregătită să poarte o conversaţie cu el, Clare se simţea prea vulnerabilă pentru a-l lăsa să se întoarcă în camera ei cu băutura despre care spunea că avea nevoie. Nu voia ca el să se întoarcă şi s-o găsească tot în costumul de baie. Sperând că dacă va fi îmbrăcată îşi va mai reveni în simţiri, merse în baie pentru a se curăţa de nisip. Când termină cu îmbrăcatul, descoperi că deşi nu mai tremura la fel ca înainte, era în continuare confuză în ceea ce îl privea pe Lazar. Dar trebuia să se ducă. Nu şi-ar fi dorit ca el să se întoarcă acolo, în intimitatea dormitorului ei. Încă nu era obişnuită cu această nouă fiinţă pasională pe care o descoperise în interiorul ei; nu avea încredere în ea. Când intră în salon, Lazar se uita pe fereastră. Avea în mână un pahar cu o băutură, iar părul ciufulit demonstra că şi el făcuse un duş înainte de a se schimba cu alt tricou şi altă pereche de pantaloni. Cu toate că intrase foarte încet, el o auzi şi se întoarse. O privi la fel de serios şi văzu că era la fel de palidă. Însă deodată expresia i se schimbă şi-i zâmbi, iar Clare îşi dori să n-o fi făcut, căci avea impresia că ceva se va rupe în ea.

— Cum te mai simţi? întrebă el încet.

— Mai bine… se bâlbâi ea.

— Ia loc. O să-ţi pregătesc o băutură, spuse el arătându-i canapeaua, iar Clare se simţi puţin ciudat.

Se simţea miros de coniac, în paharul pe care i-l dădu,

dar ea nu-l voia, aşa că nu încercă să-l bea. Dar nu-l observase pe Lazar, care se afla lângă ea şi o sfătui amabil:

— Bea-l, Clare. O să te simţi mai bine.

Fără să mai aştepte să vadă dacă îl asculta, Lazar se întoarse la fereastră. Clare luă o gură din coniac, şi simţi fierbinţeala lichidului. Apoi, ştiind că era un sacrilegiu şi l-ar fi făcut pe tatăl ei, care recunoştea un coniac bun, să se încrunte, Clare bău restul băuturii dintr-o înghiţitură. Dacă Lazar spunea că se va simţi mai bine după, era gata să-l creadă. Merita să încerce orice ar fi făcut-o să se simtă mai bine decât se simţea în acel moment. Puse paharul pe măsuţa ce se afla lângă ea, iar zgomotul îl făcu pe Lazar să se întoarcă. La vederea paharului gol, se putu citi o expresie de satisfacţie pe faţa lui. Clare era pregătită să plece în camera ei, dar el o opri.

— Clare, nu pleca, spuse el, şi deşi o făcu pe un ton calm, ea simţi un ordin în cuvintele lui.

— Am crezut că tu... am venit doar pentru că ai spus că trebuie să beau ceva, spuse ea stând în picioare.

— Ia loc, îi porunci el şi se apropie, însă fără a încerca s-o facă să stea jos sau s-o atingă în vreun fel.

Coniacul o încălzi şi aproape deodată, lumea ei nu mai părea atât de răvăşită. Se aşeză fără să comenteze. Dar se alarmă din nou când Lazar se aşeză la rândul lui pe canapea. Se calmă, totuşi, când văzu că între ei era suficient spaţiu pentru încă o persoană şi Lazar nu încerca să se apropie. Pentru câteva secunde lungi se aşternu liniştea, iar ea nu se simţea în stare să o rupă. Lazar studia paharul pe care-l avea în mână ca şi cum ar fi ţinut în mâini cheia a ceea ce urma să-i spună, părând că îşi alegea cu grijă cuvintele. Tresări când el se mişcă brusc pentru a pune paharul pe masă, dovedind astfel că ajunsese la o concluzie. Pregătită să fie certată pentru că-l indusese în eroare când îi ceruse s-o sărute, după care fugise, Clare

avu parte de încă un şoc. Cuvintele lui ieşiră brusc, şi oricât încercase să le îndulcească, o tulburară.

— Spune-mi, Clare, de ce îţi este atât de teamă de bărbaţi?

Clare suspină, dar nu fu în stare să spună ceva.

— Eu. Încercă ea, dar nu putu să continue.

— Nu te agita, o linişti el. N-o să-ţi fac niciun rău, adăugă el şi făcu o pauză pentru a o privi drept în ochi. Dar este important pentru mine să ştiu.

— Eu. Începu ea din nou, dar nu înţelegea deloc de ce era asta important pentru el. Nu-mi este frică.

Atât reuşi să spună.

Era din nou confuză, căci se gândi că nu-i mai era frică de bărbaţi; nu de Lazar, sau cel puţin nu din punct de vedere fizic.

— Oh, Clare, oftă el.

„Crede că-l mint”, se gândi Clare. Apoi Lazar continuă.

— Am fost martor la prea multe lucruri în ceea ce te priveşte, pentru a mai crede asta. Îmi pare rău acum că am înţeles asta prea târziu şi că te-am supus la ceva ce te depăşea.

Clare se mai linişti şi cu toate că se îmbujoră când îşi aminti ce se petrecuse pe plajă, acum era curioasă. La ce anume asistase Lazar, înainte de această ultimă ieşire a ei, care l-a făcut să-şi schimbe părerea? Până acum câteva ore nu se purtase diferit de cum se purta în mod obişnuit, se gândi ea; poate mai puţin fricoasă, reflectă ea amintindu-şi cât de fericită fusese în ziua precedentă.

— Nu ştiu de ce crezi asta despre mine, completă ea curajos, întrebându-se cât se datora ei şi cât se datora coniacului. Dar.

— Clare, Clare, o opri el. Totul îmi arată asta, doar că am fost prea ocupat pentru a vedea.

Incapabilă să-i răspundă, Clare îl privi pe când Lazar

adăugă:

— Am ochi, am văzut cum încerci să-ţi ascunzi feminitatea în haine fără formă, am văzut cum tremuri de fiecare dată când discutam subiectul sosirii tale în camera mea. Ai leşinat în braţele mele când ai crezut că o să te sărut, ai fugit îngrozită când acel sărut a avut loc şi eu am urmat cursul firesc al lucrurilor.

Clare se înroşi şi-şi dorea ca el să schimbe subiectul şi realiză că ar fi făcut cea mai mare prostie să-i spună, acum, că tocmai datorită acelui „decurs firesc al lucrurilor” fugise ea, şi nu pentru că atingerea lui fusese neplăcută. Cerceta modelul rochiei care îi acoperea genunchii, fără să poată spune nimic, iar Lazar continuă pe un ton la fel de blând:

— Erai în stare de şoc, atunci când am venit să-ţi aduc hainele. Cred că încă mai eşti, deşi coniacul te-a mai ajutat să recapeţi ceva culoare. Dar, spre binele tău, micuţă Clare, cred că ar trebui să discutăm despre asta.

— Lazar, eu.

Clare îşi regăsi glasul. Dacă avea de gând să discute despre ceea ce se petrecuse pe plajă, ea nu era capabilă să facă faţă.

— Te rog, Lazar, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Trebuie, Clare. E important pentru mine, pentru amândoi.

Ea încercă să priceapă de ce era atât de important pentru el, apoi, în sfârşit, înţelese. Onoarea familiei lui Lazar cerea ca el să ia de la ea ceea ce Kit se presupune că luase Sophroniei, iar Lazar fusese hotărât să ducă această decizie la bun sfârşit. Dacă nu i-ar fi văzut şi cealaltă faţă, cu o zi în urmă, ar fi crezut că încă vrea să facă asta. Totuşi, fusese o companie plăcută; atent ca ea să se simtă bine. Nu trebuia să-i cumpere acea pălărie, de fapt nu era obligat să o scoată la plimbare. Dar o făcuse. Şi asta spunea ceva. Poate descoperea o parte sensibilă a lui. Dacă era la fel de

sensibil pe cât ţinea la onoarea familiei lui, atunci, poate dacă îi demonstra cu motive solide că într-adevăr îi era teamă de bărbaţi, poate că nu va mai putea duce la bun sfârşit răzbunarea. Speranţa renăscu în Clare. Redevenind rezervată, fata plină de pasiune descoperită pe plajă fu trimisă la locul ei.

— Lazar, spuse ea grăbită, dorindu-şi să-i povestească ceea ce credea că nu va spune nimănui. Dar cuvintele i se opreau şi nu voiau să iasă. Le oprise prea mult timp. Şi exact când era pe punctul de a-i povesti, Lazar micşoră distanţa dintre ei, ca şi cum ar fi înţeles dificultatea prin care trecea pentru a putea vorbi. Se mută lângă ea şi, pentru a o încuraja, îi luă mâinile între ale lui.

— Cum se face că tu, o englezoaică de nouăsprezece ani, nu te-ai mai sărutat până în această după-amiază? o întrebă el cu blândeţe.

Clare se lupta să vorbească, iar Lazar nu o grăbea. Şi deodată, secretul ei nu mai putu fi ascuns; de parcă în aceşti ultimi cinci ani secretul acesta fusese închis, iar acum acea încuietoare fusese spartă şi ieşi o propoziţie ce se auzi tare, un sunet discordant pe care îl auzea repetându-se surd.

— Am fost atacată când aveam paisprezece ani, spuse ea, şi era prea târziu pentru a mai schimba cele spuse, căci văzu şi auzi reacţia lui Lazar.

Un şuvoi de înjurături greceşti se porni; chiar dacă ar fi ştiut limba greacă, Clare se gândi că succesiunea aceea de invective nu s-ar fi găsit în niciun dicţionar grec. Apoi tot ceea ce mai simţi, fu o amorţeală a mâinilor cauzată de strânsoarea prea puternică a lui Lazar, care ameninţa să-i rupă fiecare os. El îşi recăpătă controlul şi strânsoarea încetă; cu voce calmă, îi ceru:

— Povesteşte-mi, Clare.

Îngrozită de idee, ea scutură din cap, apoi îi întâlni ochii;

avea o privire ce o hipnotiza şi în care se citea dorinţa de a şti totul.

— Nu pot! strigă ea, ştiind că nimic n-o putea face să răscolească în acele colţuri întunecate ale minţii ei.

— Te rog! doar atât spuse el.

— Nu pot! strigă ea încă o dată, dar descoperi din nou efectul hipnotic pe care îl avea privirea lui.

Nu. Încercă ea să mai protesteze o dată, dar restul nu mai putu să-l rostească.

Cu ochii lui ţintiţi asupra ei, simţi că nu-i poate ascunde nimic. Clătină din cap fără speranţă. Lazar nu mai spusese nimic de la acel" Te rog", şi însăşi tăcerea lui îi aducea o slăbiciune interioară, pe care nu o putea pune prea mult pe seama coniacului. Mutându-şi privirea în altă parte, simţi cum legământul de tăcere, pe care îl făcuse în mod inconştient, se frângea.

Privind ţintă peretele opus, Clare începu, uitând că el era acolo.

— Locuim într-un orăşel destul de izolat. Este o comunitate rurală şi pentru că nu avem o o bibliotecă, la fiecare două săptămâni trece furgoneta cu biblioteca mobilă. Nimeni nu voia să meargă în acea zi de luni, dar pentru că mama avea o carte pe care toţi aşteptau s-o citească, m-am gândit să mă duc eu s-o returnez.

Ezită să meargă mai departe, căci revedea totul cu foarte mare claritate. Îl privi pe Lazar, dorind să-l roage să n-o facă să spună mai multe. El avea o expresie atât de blândă şi de înţelegătoare, încât Clare crezu că o lăsa să se oprească.

— Continuă, Clare, spuse el cu fermitate.

Cu ochii din nou pe peretele opus, Clare continuă:

— Era coadă la furgonetă, totdeauna era, dar nu mă deranja. Eram cu două fete pe care le cunoşteam şi am început să vorbim, aşa că ora cât am aşteptat să urcăm în

furgonetă, ne-am petrecut-o chicotind.

Clare nu realiză că tocmai îi spusese lui Lazar că până în acea seară fusese, de fapt, o fată obişnuită, ca orice altă şcolăriţă.

— Ştiam că o să ajung acasă mai târziu decât se aştepta familia mea, dar nu mă deranja, pentru că ştiam că reuşisem să mai fac rost de o carte care i-ar fi plăcut mamei.

Şovăi din nou.

Este o alee întunecoasă chiar înainte de casa noastră, se opri şi simţi că i se face rău. Aproape ajunsesem în capătul ei. Vocea i se pierdu din nou şi fără să-şi dea seama, strânse puternic mâinile lui Lazar.

— Aproape ajunseseşi în capătul ei, se auzi o voce de lângă ea.

— Era foarte întuneric, uitasem să iau o lanternă. Cineva a zis „Bună”, un bărbat. „Bună”, am răspuns.

Degetele ei strângeau cu putere mâinile în care se aflau, dar Lazar nu scoase niciun sunet. Trecură câteva secunde şi el adăugă încet:

— Deci, ai răspuns unui salut.

— Şi imediat… tonul vocii crescu se agăţă de braţele lui, apoi de mânecile tricoului şi simţi că ameţeşte. Se luptă să-şi revină, ceva din interiorul ei spunându-i că trebuie să termine… Am fost lovită, bătută.

Chiar şi în starea în care se afla, observă cum Lazar devine palid în timp ce ea continuă:

— Aruncată la pământ.

Pe punctul de a leşina povestind coşmarul vieţii ei, în timp ce retrăia fiecare moment, se agăţă de bărbatul ce se afla alături de ea, nemaivăzând nimic. Când îşi reveni în simţiri, era întinsă pe canapea, iar Lazar stătea jos, lângă canapea, mângâind-o pe frunte cu blândeţe.

— Deci, de asta fratele tău îmi striga „abuz” la telefon.

De asta are Aeneas atâtea probleme cu el, spuse Lazar absent, mai având nevoie doar de un răspuns.

Clare se simţea slăbită, ca şi cum fusese golită. „Trebuie să mă duc în camera mea” se gândi ea. Voia să fie singură. Era conştientă doar pe jumătate de faptul că-i spusese lui Lazar totul. Cu toate astea, nu înţelegea de ce Lazar părea că aşteaptă să mai afle ceva. Ce ar mai fi putut fi? îi smulsese toate secretele.

— Clare, începu el şi o luă de mână. Te-a violat, pethi?

Cumva, înţelegea că acel pethi era cuvântul grec pentru copil; poate pentru că-i mai spusese aşa şi mai devreme, când o învăţa să înoate. Îi spusese „Curaj, copilă”. Poate chiar părea un copil pentru el, se gândi ea obosită. Lazar o strânse mai tare de mână, aşteptând răspunsul, iar ea îi spuse, obosită:

— Nu… Pentru că întârziasem, tata probabil că ieşise să mă caute. Probabil că m-a auzit strigând înainte să ajungă pe alee, pentru că la un moment dat n-am mai putut să strig. Îmi aduc aminte că am încercat din răsputeri să strig, când am văzut lumina de la lanternă, dar nu puteam scoate niciun sunet. Şi-apoi… tata îl trăgea într-o parte pe bărbatul acela. Eram liberă. Şi tata era cât pe ce să-l omoare.

— Doar pe jumătate gata să-l omoare! scrâşni Lazar, iar aerul de blândeţe pe care-l afişase până atunci dispăru complet şi Clare fu sigură că el ar fi mers până la capăt. A fost acuzat, acest nothos?

Nothos era probabil cuvântul potrivit, orice ar fi însemnat, se gândi Clare.

— Nu, răspunse ea şi se cutremură. O vreme, am fost bolnavă. Mătuşa mea Katy este doctor, aşa că m-a îngrijit. Părinţii mei s-au hotărât să nu cheme poliţia pentru că le era frică de faptul că îmi va întârzia recuperarea. Şi oricum, n-aş fi fost în stare să le ofer detalii.

— Ai fost în stare de şoc atât de mult timp!

— N-am putut să vorbesc mai mult de un an. A fost îngrozitor! mai adăugă ea.

Lazar părea gata s-o ia în braţe s-o liniştească; ea îi observă intenţia, dar el se opri, neştiind că nu-i mai era frică să se afle în braţele lui.

— Deci, această scursură de om a scăpat doar cu bătaia pe care a primit-o de la tatăl tău?

— Da, şopti ea. I-am auzit pe părinţii mei vorbind şi ştiam că sunt îngrijoraţi ca nu cumva să mai păţească şi altă fată aşa ceva. Era un bărbat care lucra la una din ferme, aşa că ştiam toţi cine era. Şi apoi, cam peste un an, am citit în ziarul local că se răsturnase cu tractorul şi murise. Atunci a început să-mi revină vocea.

Clare se simţea secată, nu mai avea ce să-i spună aşa că vru să se ridice.

— Lazar, aş vrea să mă duc în camera mea acum, spuse ea, extenuată.

El trebuia să se ridice pentru a-i face loc. Lazar zâmbi; un zâmbet plin de compasiune care-i încălzi inima.

— Da. Cred că ar fi bine să te odihneşti până la cină, fu el de acord.

Se ridică şi-i făcu loc să treacă. Când se ridică, picioarele îi tremurau şi era cât pe ce să cadă, dar Lazar o prinse. Apoi o luă în braţe şi pentru a nu se alarma, îi spuse:

— Nu ai de ce să te temi de mine, Clare. Mă gândesc doar că o să ajungi mai repede în camera ta, dacă te duc eu.

O duse în camera ei, o aşeză uşor pe pat, îi scoase sandalele şi

O înveli.

— Odihneşte-te acum, pethi, spuse el blând şi ieşi.

Somnul era departe când el ieşi, dar pe când stătea întinsă în pat, începu să-şi recapete forţele, şi să i se şteargă din minte chinul prin care trecuse. Gândurile îi

alunecară pe o altă pantă; cât de blând fusese Lazar cu ea, şi amintindu-şi asta, nu regreta că-i povestise tot, deşi o parte din ea era încă surprinsă că o făcuse. Nu prea înţelegea cum se transformase Lazar, în mintea ei, din demon în sfânt. Clare se ridică din pat şi reuşi să se deconecteze cât făcu un duş. Dar în timp ce se pieptăna pentru a i se usca părul şi a putea apărea la masă cu o ţinută onorabilă, realiză că nu şi-l putea scoate pe Lazar din cap. În mijlocul gândurilor plăcute pe care le avea despre el, despre faptul că acum că ştia totul despre ea, sigur nu o va mai obliga să plătească preţul teribil pentru eliberarea fratelui ei, Clare îşi aminti de Kit; parcă trecuseră secole de când nu se mai gândise la el. Dumnezeule, ce se întâmplase cu ea în această parte frumoasă a lumii? Cum fusese în stare să uite în felul ăsta? Ce anume se întâmplase cu ea? Nu numai că lăsase grijile pentru fratele ei deoparte, dar aici, în împrejurimile acestea minunate, multe dintre convingerile ei proprii fuseseră destrămate şi descoperise că nu era de fapt persoana care credea. Ce se petrecuse cu ea? Cum a putut să uite de Kit? Cum a fost în stare să se felicite pentru faptul că nu va mai trebui să se ducă la Lazar – se încruntă, căci simţi din nou nevoia buzelor lui calde. Deşi era cam târziu, se forţă să se gândească la Kit. Unde îi fusese capul? Dacă nu se mai oferea lui Lazar, atunci Kit rămânea pradă pedepsei de care ea ar fi trebuit să-l scape? îşi cercetă ceasul. Mai era încă o oră până la cină. Voia să-l vadă pe Lazar cât mai repede şi să afle ce se va întâmpla cu fratele ei; să pledeze în favoarea lui, pentru a nu fi rănit, dacă va fi necesar. Şi totuşi, tot ceea ce-i îndrugase lui Lazar despre ea, o făcea să se simtă jenată. Mai era doar o oră de aşteptare, se gândi ea. Îi va lua doar o jumătate de oră ca să se schimbe. Când era aproape gata, Clare se studie în oglindă. Părul îi stătea bine, se gândi ea. Dintr-un impuls de a arăta ceva

mai matură decât o pethi, aşa cum o numise Lazar, găsi rujul pe care i-l cumpărase el, şi îşi coloră uşor buzele. Fata care o privi din oglindă nu era aceeaşi fată care coborâse din avion luni seara. Un uşor bronz îi colorase pielea, făcând să dispară acel aspect palid care-i lua din strălucirea argintie a părului. Chiar şi buzele ei parcă prinseseră viaţă. Doar rujul făcuse asta? Sau săruturile pasionale ale lui Lazar le trezise? înroşindu-se la aceste gânduri, încercă să nu-şi mai aducă aminte de acele săruturi. Nu se mai putea uita la ea. Se aşeză pe unul dintre cele două scaune din cameră, aşteptând să se facă ora cinei. Trebuia să uite de sine şi cum Lazar Vardakas trezise la viaţă o altă Clare Harper, lucru de care abia acum îşi dădea seama, trebuia să se concentreze asupra lui Kit. Lazar trebuia făcut să înţeleagă că nu putea să continue cu intenţia de a-l pedepsi în acel mod pe Kit. Cu inima bătându-i puternic, descoperi că sosise vremea să-l vadă pe Lazar. Acceptă modul de gândire al noii Clare care, pe când se ridica, îşi dorea să fi avut ceva mai frumos de îmbrăcat, decât ce avea pe ea. Descrierea făcută de Lazar hainelor ei – „rochii cort” – era cât se poate de corectă, se gândi ea pe când părăsea camera. Îl întâlni pe Lazar pe hol. Nu se putu abţine să nu admire cât era de înalt şi de minunat aşteptând-o în dreptul uşii din sufragerie, pentru a intra prima. Purta pantaloni negri şi unul dintre tricourile lui negre mulate, ce îi descopereau muşchii. Pe când se apropia de el, observă cum îi examina norul de păr proaspăt spălat. Apoi ajunse în dreptul lui şi zâmbi timid. Se gândi că poate o s-o întrebe cum se mai simte sau orice altceva pentru a-i uşura situaţia, dacă ar fi ghicit că era un moment ciudat pentru ea. Dar zâmbetul lui Clare pieri când primi una dintre cele mai reci priviri din partea lui de până acum. Îl privi, înţepenită. Ce nu era în regulă? Unde era bărbatul atent care cu doar câteva ore înainte o aşezase blând pe pat?

— Lazar ce. Începu ea, reuşind doar să se simtă prost că spusese ceva când el adăugă cu răceală:

— După tine, dându-i impresia că era mai interesat de cină decât de a avea o conversaţie cu ea în hol.

Clare simţi că îngheaţă. Cu o expresie solemnă, se întoarse şi intră în sufragerie, aşezându-se la masă, în locul deja obişnuit. Ce se întâmplase cu el? se întreba cu uimire şi renunţă la orice altă întrebare despre Kit, pe care ar fi vrut să i-o adreseze. Rasmus intră discret şi servi masa; totul era delicios, dar pentru Clare nu avea niciun gust. Tăcerea a domnit de-a lungul cinei. Clare habar n-avea la ce anume se gândea Lazar, dar nu avea nicio intenţie de a porni o conversaţie, aşa cum făcuse altă dată, iar Clare se închise în ea, nefiind în stare să rupă tăcerea apăsătoare. Abia putea să înghită, cât pe ce să-şi piardă minţile, şi nu fu nicio surpriză pentru ea că-i scăpă lingura din mână. Când se aplecă să o ridice, Lazar îi spuse:

— Las-o acolo.

Clare se înroşi. Îşi dorea să nu mai stea nicio clipă acolo; deşi ar fi vrut să renunţe la salata de fructe şi îngheţată şi să fugă să se închidă în camera ei, încercă să-şi reprime sentimentele şi să rămână. Trebuia să întrebe despre Kit cu orice preţ. Aşteptă până când Rasmus a ieşit din cameră, apoi se luptă să-şi găsească vocea.

— Lazar, începu ea şi se gândi că după cum arăta probabil ar fi preferat să i se adreseze cu „domnule Vardakas”. Lazar eu… E ceva ce aş fi vrut să întreb.

Spre marea ei surprindere, el se ridică şi n-o lăsă să continue.

— Mă tem că orice ar fi va trebui să aştepte. Trebuie să ajung la spital, spuse el cu răceală.

— Oh!

El ajunsese la uşă înainte ca ea să realizeze ce-i spusese. Apoi se simţi uşurată. Nu din cauza ei era atât de scos din

sărite! Probabil că era foarte îngrijorat pentru unchiul lui. Când ajunse la uşă Lazar, se întoarse pe jumătate şi îi zâmbi compătimitor.

— Oh, Lazar, îmi pare rău. Unchiul tău se simte mai rău?

La vederea surâsului ei, expresia lui Lazar se înăspri, dacă asta mai era posibil.

— Nu, spuse el clar. Cu fiecare oră ce trece se simte mai bine.

Nici dacă ar fi plesnit-o, Clare nu s-ar fi simţit mai rănită. Dar el nu aşteptă să vadă în ce fel primise remarca lui, închise uşa în urma lui, iar ea rămase singură. Nu putu să nu se gândească: „Nu suportă să fie în preajma mea”. Şi apoi, ca din senin, înţelese ceea ce nu fusese în stare să înţeleagă în timpul mesei. Îl dezgustase cu destăinuirile ei, atât de mult că i se făcuse greaţă. Nu mâncase aproape nimic şi nu-i vorbise, pentru că doar văzând-o i se făcea rău. Nu suporta s-o privească; nici măcar nu-şi aşteptase cafeaua.

Îngrozită de faptul că Lazar, care fusese atât de bun cu ea, o dusese în braţe în camera ei doar ca să scape mai repede de ea. Clare se gândi apoi că ea era de vină pentru această situaţie; nu mai putea să privească scaunul pe care, nu de mult, stătuse el. Când ajunse în cameră, plângea; era rănită în adâncul sufletului că spusese totul. Îi dezvăluise acele lucruri pentru că insistase, lucruri pe care le închisese atât de bine în ea încât nici cu familia ei nu le discuta. Greşise atât de rău povestindu-i-le? Dar ce ar fi putut să facă? Părea atât de hotărât să afle. Dar povestindu-i totul şi primind acea înţelegere din partea lui, pe care fusese sigură că o vede, doar pentru ca mai apoi să se gândească şi să fie dezgustat, o întrista foarte mult. Poate că femeile din Grecia erau considerate josnice, decăzute, dacă aşa ceva li se întâmpla, şi îşi dori să fi citit mai multe despre cultura lor înainte să-i fi povestit. Lazar

spusese că şansele Sophroniei de a face o căsătorie reuşită, erau acum nule din cauza a ceea ce se presupune că făcuse Kit. Poate că, fiind victima unui atac, i se reproşa acelaşi lucru.

Amintindu-şi dezgustul lui, nu făcea decât să-şi pună sare pe rană. Şi nu înţelegea de ce trebuia s-o intereseze atât de mult faptul că-l dezgustase prin ceea ce-i povestise. Se clătі pe faţă şi se gândi să se culce, căci dacă o detesta, dacă n-o putea suferi, era sigură că Lazar n-o aştepta în patul lui în acea noapte, deci nu avea motive de îngrijorare; doar să fi răsucit mânerul uşii lui şi probabil ar fi azvârlit-o afară. Dar fie că-i convenea sau nu, a doua zi avea să abordeze problema lui Kit. A doua zi era sâmbătă, data limită. Clare nu putu să adoarmă. Parcă stătea întinsă de o veşnicie. Pe la miezul nopţii se uită la ceas şi încercă să-şi înăbuşe sentimentul de a fi considerată drojdia societăţii; aveau totuşi nişte ore de vizită foarte ciudate la spital. Apoi îi veni o idee. Probabil că era cu vreo femeie sofisticată. O femeie sofisticată, nepătată. Nepătată? Se îndoia de asta; dar era probabil vorba de o femeie căreia nu-i va lua mult pentru a-l face să uite dezgustul pe care-l avea pentru Clare Harper. Gândindu-se că era cu altă femeie, i se făcu rău, dar nu fu surprinsă. Aproape toate la câte se gândise de când se urcase în pat, o tulburaseră. Epuizată emoţional după tot ce se întâmplase în acea zi, stinse lampa. Două minute mai târziu se ridică la auzul unei maşini care se auzea venind pe alee. Dar se trânti la loc şi adormi imediat. Somnul ei fu liniştit câteva ore. Apoi, agitată, deschise ochii, văzu că era încă întuneric şi uitându-se la ceas văzu că era trei şi zece. Nu putea să sufere întunericul; şi-ar fi dorit să fie zi. „Încearcă să închizi ochii şi să adormi la loc…” îşi spuse ea „… Când o să-i deschizi, o să fie lumină”. Închise ochii, se gândi la familia ei şi la Lazar care se afla în camera alăturată. Se gândi la Kit. Aveau să îl bată pe Kit dacă nu îi

oprea; trebuia să îi oprească. Trebuia să îi oprească, nu puteau să îl bată pe Kit. Ea fusese bătută o dată – nu trebuia să se gândească la asta. „Gândeşte-te la familia ta. Gândeşte-te la Kit”. Clare pică într-un somn agitat. Aveau să-l bată pe Kit. Nu trebuie să-l bată, nu trebuie să-l rănească. Nu trebuie să o bată. Era întuneric pe alee. Cine. Era înspăimântată. Cine. Nu!! Nu, opreşte-te. Opreşte-te, opreşte-te! Nu!! Cineva ţipa. Ţipete îngrozitoare, înfiorătoare. De ce nu se opreau? Opreşte-te! Oh, Dumnezeule, acel ţipăt sfâşietor! De ce nu se opreau? Era înspăimântată. Cineva era torturat! Oh, te rog, opreşte-te. Te rog, te rog, opreşte-te! Nu mai putea suporta. Ce se întâmpla? De ce acel bărbat. De ce nu putea striga? încerca, dar niciun sunet nu se auzea. O s-o lovească din nou.

Capitolul 7

— Clare! Trezeşte-te, Clare!

Cineva o zgâlţâia şi, strigându-i numele, o scoase din acel coşmar îngrozitor. Transpirată leoarcă, deschise ochii plini de groază şi o orbi lumina.

— Eşti în siguranţă acum, agapemene, spuse Lazar repede. Eşti în siguranţă, Clare, n-o să păţeşti nimic.

Clare îl privea mirată; nu ştia de când stătea el acolo, încercând s-o trezească, dar nu fu deloc surprinsă să-l găsească pe el acolo şi nu pe părinţii ei. Uşa dintre camerele lor era larg deschisă, demonstrând modul în care se repezise când o auzise strigând.

O ţinea de umeri. Tulburată cum era, vedea totul în ceaţă. Încercă să vorbească, să-i spună că se simte bine, dar avea gâtul uscat.

— Theos! exclamă Lazar văzând cât îi era de greu să vorbească, şi lui Clare i se păru că devine palid. Vorbeşte-mi, Clare! Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!

Clare se străduia; îi fu chiar teamă că nu va mai putea vorbi niciodată. Lazar o strânse şi mai tare de umeri

— Clare, încearcă, încearcă! simţind şi el aceeaşi teamă pe care o avea şi ea.

Cu ochii plini de panică, mai încercă o dată şi într-un final se auzi pe un ton răguşit şi tremurat:

— Oh, Lazar!... Şi începu să plângă în hohote.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răsuflă el uşurat şi o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil în timp ce spunea încontinuu: „Agapemene, agapemene. Eşti în siguranţă, acum”.

Cuvintele lui o liniştiră, dar lacrimile nu conteneau şi se agăţă de el ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să plece, s-o lase în întuneric. Trecură câteva minute. Şi deodată, ea spuse:

— N-am putut să fac nimic.

Lazar încercă s-o facă să tacă, să se liniştească, ţinând-o cu o mână lângă el, cu cealaltă mângâind-o pe cap. Dar ea nu voia să tacă şi se agită şi mai rău.

— N-am putut! Nu sunt eu de vină!

— Pentru ce anume nu eşti vinovată, Clare? o întrebă el încet, simţind că era îngrijorată în legătură cu ceva şi trebuia să vorbească despre asta.

— Ţi-am produs dezgust când ţi-am povestit despre mine. Ai crezut că a fost vina mea. Dar nu a fost. Nu a fost! şi se opri într-un sughiţ de plâns. Te-ai purtat îngrozitor cu mine la cină, dar eu n-am avut ce să fac. El m-a înşfăcat.

Lazar înjură în greceşte şi privind-o, văzu tristeţe în ochii ei. Clare îl văzu cât era de surprins şi se gândi dacă nu cumva greşise interpretarea comportamentului lui de la masă.

— Clare, micuţă frumoasă Clare, începu el, revenind la engleză, acum că înţelesese la ce se referise ea. Nu eram dezgustat, nu din cauza ta. Cum aş fi putut, micuţa mea inocentă?

— Nu erai? întrebă ea, încetând să mai plângă şi privindu-l uimită.

— Nu din cauza ta, repetă el. Eram dezgustat, da, dar doar pentru că tatăl tău nu a mers până la capăt şi nu l-a omorât.

— Dar. Dar la cină, se bâlbâi ea şi vocea i se pierdu într-un sughiţ de plâns.

— Iartă-mă, am fost o brută. Ceea ce mi-ai spus m-a supărat puţin. Ştiam că te-am făcut să treci prin iad, obligându-te să-mi povesteşti, iar coşmarul tău demonstrează acest lucru. Mi-era frică să nu se întâmple asta, răscolindu-ţi amintirile, aşa că am vrut să poţi pleca la culcare cu mintea limpede, mi-era teamă să-ţi mai spun ceva ce te-ar fi putut înspăimânta având în vedere că avem

camerele alăturate. De aceea am stat până târziu pe afară, până când m-am gândit că probabil ai adormit. O trase din nou spre el, o strânse în braţe şi-o mângâie pe frunte aşa cum făcuse după-amiaza trecută. Clare voia să-i spună că nu-i era frică de el, nu în contextul în care vorbea el, dar nu putu spune nimic. El o ţinu mai departe în braţe, liniştind-o până când, treptat, groaza provocată de coşmar, trecu. Ea se mai întâlnise cu această parte sensibilă a lui, şi deodată, uitând de sine, simţi că el trebuia consolat având în vedere că se simţea responsabil pentru coşmarul ei.

— Lazar, spuse încet şi se ridică, iar el îi dădu drumul imediat. Nu a fost vina ta. Coşmarul nu a fost provocat de faptul că ţi-am povestit ţie... Poate minţea puţin, dar nu conta.

Am coşmaruri de ani de zile, dar nu mai sunt atât de dese ca pe vremuri.

Nu reuşise să-l liniştească deloc, vedea asta, el se învinovăţea în continuare. Şi atunci înţelese că el avea de gând să ia toată vina asupra lui aşa că orice i-ar fi spus, nu ar fi crezut-o. Poate doar văzând-o şi se înfuria din nou pe el însuşi.

— O să fie bine acum, îi spuse ea, ştiind că el va înţelege că poate să rămână singură.

— Ai vreo cămaşă de noapte de rezervă? întrebă el făcând-o să tresară surprinsă.

— Este una în sertarul de jos, dar...

— Cea pe care o ai pe tine e leoarcă, adăugă el şi se ridică s-o aducă pe cealaltă.

Abia atunci observă şi ea că cea cu care era îmbrăcată era fleaşcă. Şi tot atunci observă cum era îmbrăcat Lazar. Fusese prea supărată până atunci. Dar acum văzu că purta doar un halat care, dezgolindu-i picioarele până la genunchi, îi reaminti cât de sumar fuseseră îmbrăcaţi pe plajă, când descoperise că nu voia doar săruturi de la el.

Când Lazar se întoarse, era roşie până în vârful urechilor. El se încruntă puţin văzând-o, iar privirea îi alunecă o clipă pe sânii ei, în timp ce Clare îşi ţinu respiraţia când fu înfiorată de unul dintre cele mai neruşinate sentimente.

— E în ordine, Clare. Nu am de gând să-ţi schimb personal cămaşa.

Puse cămaşa de noapte lângă ea, apoi se duse pe partea cealaltă a patului şi aprinse lampa.

— Schimbă-te imediat ce ies, o sfătui el şi-i mai aruncă o privire fugară înainte să treacă în camera lui.

Clare voia să îi mulţumească pentru că fusese alături de ea, dar uşa se închise. Un timp a stat fără să se mişte, doar gândindu-se la el şi la acea senzaţie pe care o simţise, de a dori să fie din nou sărutată. Era bucuroasă să descopere că nu fusese afectată pentru tot restul vieţii, după cele petrecute acum cinci ani, dar amintindu-şi cum îl dorise pe Lazar chiar înainte ca el să plece, îşi puse întrebarea dacă nu cumva trecuse la extrema cealaltă. Dar nu se gândi prea mult la asta, pentru că nu simţea asta pentru orice bărbat. Deşi nu înţelegea de ce tocmai Lazar Vardakas trezise aceste sentimente în ea. Era încă trează când începu să se lumineze afară. Când se întinse să stingă lampa, surâse amintindu-şi cât de grijuliu fusese Lazar s-o lase aprinsă. Parcă ar fi ştiut că nu vrea să fie lăsată în întuneric după acel coşmar groaznic. Mai stătu în pat încă o jumătate de oră fără să poată să adoarmă. Era neliniştită şi nu se putea odihni. Mai stătu câteva minute în pat, după care se hotărî să coboare în salon, de unde ar fi putut vedea răsăritul soarelui în toată splendoarea sa. Ştiind că deja îi stricase somnul în acea noapte, Clare coborî tiptil din pat şi se îmbrăcă în halatul ei de bumbac subţire. Când ieşi, uşa făcu un mic zgomot, iar ea ciuli urechile, dar nu se mai auzi nimic altceva. Pe holurile luminoase se auzea doar zgomotul făcut de papucii ei. Învârti uşor mânerul uşii de la

salon şi atunci.

— Oh, exclamă ea, pentru că salonul nu era gol, cum se aştepta.

Lazar se afla acolo, îmbrăcat tot în halat. Şi avea un telefon în mână.

— Îmi pare rău, spuse ea, scuzându-se pentru întrerupere. Intenţiona să iasă, dar Lazar întinse o mână, invitând-o să i se alăture. Nesigură, privi zâmbetul cald pe care Lazar i-l oferi şi picioarele o duseră singure către canapea, fără să ştie dacă asta era direcţia pe care i-o arătase el.

— Văd că răspund cam greu, zise el întinzând un braţ pe canapea prin spatele lui Clare.

— E puţin cam devreme, sugeră Clare zâmbind.

Ca şi cum ar fi fost ceva perfect normal, după cum i se păru ei, Lazar îi puse mâna pe umeri. Ea nu se clinti. Îşi dorea braţul lui acolo. Lazar o trase uşor spre el, aproape de inimă. Apoi, trebuie că a răspuns cineva la telefon, pentru că începu să vorbească repede în greacă, făcând câte o pauză pentru a asculta ce i se răspundea. Apoi închise şi pentru o clipă dezamăgitoare, Clare crezu că o să-şi retragă braţul. Dar nu o făcu.

— Nici tu nu poţi să dormi? întrebă el încet.

La început, vru să îi spună că venise să admire răsăritul, dar în loc de asta răspunse scurt:

— Nu.

Simţi cum o strânge uşor în braţe, apoi se ridică.

— Ce-ai zice să dăm o raită prin bucătăria lui Phoebe? Aş bea ceva şi sunt sigur că şi tu ai vrea.

Clare se duse bucuroasă cu el şi se gândi că era cel mai atent bărbat din lume când, în loc să facă o cafea, pe care cu siguranţă ar fi preferat-o, el îi oferi o ceaşcă de ceai, gândindu-se poate la preferinţa englezilor pentru această licoare. Clare nu putea să-şi ia ochii de pe triunghiul făcut

de halatul lui Lazar, ce lăsa să se vadă pieptul. El surprinse direcţia privirii ei şi din acel moment Clare privi în altă parte.

— Te deranjează, Clare, să mă vezi îmbrăcat aşa?

Ea se înroşi, ruşinată că fusese surprinsă privindu-i pieptul masculin şi nu reuşi să răspundă.

— Mă duc să mă îmbrac, adăugă Lazar ridicându-se.

Dar Clare îşi regăsi vocea.

— Oh, nu e nevoie, spuse ea repede, dorindu-şi ca nimic să nu strice acel moment, iar când el o privi întrebător, adăugă:

— E plăcut să stăm aşa.

— Aşa e, nu? fu el de acord, după ce o privise mai lung, şi zâmbi mulţumit de răspunsul ei.

Apoi se aşeză la loc.

Clare aproape îşi terminase ceaiul şi se întreba dacă ar fi putut prelungi acea clipă atât de plăcută, cerând încă o ceaşcă.

— Nu pari curioasă să afli pe cine am sunat, remarcă el.

— Am crezut că era un telefon de afaceri, replică ea, care nu se gândise deloc la acel telefon, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama că nu ar fi putut să dea telefoane de afaceri la ora aceea; poate doar dacă vorbise cu cineva din străinătate.

— L-am sunat pe Aeneas, spuse el încet.

— Aeneas? repetă ea. Fratele tău?

Şi deodată o cuprinseră remuşcările când realiză că în zece minute de conversaţie liniştită pe care le petrecuse în compania lui, ea nu adusese vorba nici măcar o dată de fratele ei!

— Kit. Începu ea

— Aeneas o să-l aducă pe fratele tău la Atena, în dimineaţa asta.

Alarmată şi plină de îngrijorare pentru Kit, nu-l lăsă să

mai adauge altceva.

— Tu nu o să... el nu o să... pedeapsa pe care tu.

Nu reuşi să termine.

— Nu te pot pedepsi pe tine, Clare, zise el şi nu mai zâmbi. Presupun că ştii deja asta. Am înţeles, acum că ştiu, că te-am făcut deja să suferi prea mult.

— Nu, Lazar, negă ea, de două ori mai convinsă de sensibilitatea lui.

El nu o luă în seamă şi vru să continue, dar realiză că în cazul în care ea nu putea fi pedepsită, atunci Kit trebuia să suporte consecinţele; Lazar spusese odată că se va ocupa personal de acest lucru.

— Te duci şi tu la Atena, nu? întrebă ea stins.

El dădu afirmativ din cap şi continuă:

— Mă voi întâlni cu Aeneas şi cu fratele tău la casa părinţilor mei.

— Lazar, îl rugă ea cu vocea înecată de teamă, nu-l răni pe Kit. Te rog, spune-mi că n-o să-l răneşti.

Sperase că nu va mai vedea niciodată acea privire rece a lui, pentru că fusese atât de blând şi atent cu ea încât îşi imaginase că acest lucru devenise istorie. Dar răceala şi severitatea i se citeau pe faţă şi, cu o expresie de grec mândru, adăugă:

— O să mă port corect cu el.

Asta nu o mulţumea pe Clare. Privirea lui părea să spună că putea să pledeze în favoarea fratelui ei oricât, dar tot va primi ceea ce i se cuvine. Avea o durere în inimă. Toată bucuria ei de a fi petrecut aceste momente cu Lazar dispăru. El refuzase să creadă că sora lui îşi minţise părinţii, iar asta însemna că orice avea să spună Kit, va fi considerat drept neadevărat. Unde era dreptatea în asta?

— Lazar, sări ea deodată, lasă-mă să vin şi eu.

Poate că i se va permite să pună o vorbă bună pentru Kit; măcar să fi încercat. Dar descoperi că Lazar nu avea nici

cea mai mică intenţie s-o ia cu el, la Atena.

— Nu, Clare. Mi-e teamă că nu te pot lua, răspunse el scurt.

— Dar de ce, eu…

— Ar fi prea neplăcut pentru tine.

Neplăcut? Oh, Doamne! Bietul Kit! Clare renunţă la ideea de a mai bea încă un ceai. Se ridică, şi nu fu deloc mirată să vadă că lui Lazar nu-i părea rău că pleacă. Încă avea acea privire mândră.

— Cred că o să mă duc în camera mea, spuse ea cu răceală, descoperind că şi ea putea fi mândră.

— Am spus că mă voi purta corect cu fratele tău, Clare, replică el pe acelaşi ton, fără ca ceea ce spusese să o liniştească. Încearcă să dormi puţin.

Fără să mai spună nimic, Clare ieşi gândindu-se doar la Kit şi la ce avea să păţească. Lazar repetase că se va purta corect cu el. Dar ce însemna asta? Nu-i trecu prin cap niciun moment faptul că Lazar ar fi putut asculta ce avea de spus Kit, iar apoi să-i spună pe acel ton foarte amabil, pe care îl avea uneori, că totul este în regulă şi că amândoi puteau pleca acasă. Să plece acasă! Aceste cuvinte avură puterea de a o face să nu se mai gândească la nimic altceva. Să plece acasă! O făcură să se cutremure. Nu voia să plece acasă! Dar trebuia. Trebuia să-şi dorească să plece acasă, se gândi ea încercând să ignore ce-i spunea inima. Uimită de ceea ce realizase, sări pe pat. Oricât s-ar fi forţat să-şi spună că trebuia să-şi dorească să plece în Anglia, nu reuşea. Această parte a Greciei îi cucerise o parte din inimă, iar cealaltă fusese cucerită de… Lazar! Nu voia să plece. Voia să rămână aici, cu el! Acesta era adevărul. Se uita absentă în jurul ei. Cât de oarbă fusese! Dragostea ei pentru Lazar era acolo de câteva zile, cum de n-o înţelesese? Cum ar fi putut să o oprească? Nu putea. Îl iubea atât de mult pe Lazar Vardakas, încât nu voia să-l

părăsească niciodată. Distrusă şi necăjită, trebuia să recunoască faptul că iubea un bărbat care datorită strictului cod al onoarei după care se ghida, avea să folosească violenţa fizică asupra fratelui ei. Oh, cum putea iubi un astfel de om? Era disperată, dar nici măcar nu putea să plângă din cauza durerii. Chiar dacă ar fi fost norocoşi, şi Kit ar fi scăpat nevătămat, era sigură că Lazar n-ar fi putut ţine la ea. Strivită sub povara emoţiilor arzătoare, Clare coborî din pat, gândindu-se să facă un duş, să se schimbe şi să mai încerce o dată să-l convingă pe Lazar s-o ia cu el. Deşi realiză că voia să meargă cu el mai mult din dorinţa de a petrece cât mai mult timp împreună, era conştientă de faptul că orice s-ar fi petrecut cu fratele ei, avea să-şi ia în curând, rămas-bun de la Lazar. Când se duse să-l caute, fu şocată şi dezamăgită să afle de la Phoebe că deja plecase. Acea zi de sâmbătă fu cea mai lungă din viaţa ei. Mâncarea nici nu intra în discuţie; cum ar fi putut să mănânce când nu ştia ce se petrece la Atena, i se făcea rău doar gândindu-se la asta. Nu ieşi deloc din casă, fiind sigură că amabilitatea lui Lazar îl va face să dea un telefon să-i spună ce s-a întâmplat, ştiind-o atât de îngrijorată. De-a lungul acelor lungi ore de aşteptare, Phoebe îi aducea cafea şi ceai la intervale regulate, de parcă ar fi ştiut prin ce trece. Dar pe la patru şi jumătate, Clare nu mai rezistă să stea în casă. Era sigură că el nu va suna acum, aşa că se îndreptă spre plajă. O jumătate de oră mai târziu era tot acolo, când auzi zgomotul unei maşini. În clipa următoare alerga în direcţia vilei fără să se gândească la faptul că putea fi oricine altcineva şi nu Lazar. Ajungând în dreptul vilei, se opri. Erau doi bărbaţi care se coborâseră din maşină şi se îndreptau spre terasă, dar niciunul dintre ei nu era Lazar. Observă imediat că unul dintre ei, deşi nu era la fel de înalt şi de zvelt ca Lazar, semăna foarte mult cu bărbatul pe care-l iubea. Iar celălalt, subţirel şi blond şi părând să fie întreg,

fără vreo urmă de violenţă pe el... Inima îi tresări şi zbură către Kit.

— Kit, oh, Kit! strigă ea răsuflând uşurată.

Kit o strânse în braţe dar imediat o împinse pentru a o privi, pentru a vedea cu ochii lui că era bine.

— A spus că eşti bine, spuse el repede. Aşa e, Clare? A încercat.

— Sunt bine, se grăbi ea să-l asigure. Lazar s-a purtat foarte frumos, adăugă ea, ştergându-şi ochii şi zâmbind, pentru o mai mare autenticitate. Dar tu? Tu eşti.

— Din punct de vedere fizic, n-am nicio zgârietură. Dar toată situaţia asta a fost un coşmar. Nu aveam cum să plec de pe insula aia blestemată, chiar dacă aş fi ştiut unde să te găsesc. Am fost. Dar nu contează ce am făcut eu. Eşti sigură că te simţi bine?

Din nou Clare îl asigură că nu a păţit nimic; durerea din inimă o ţinea secretă. Apoi îşi dădu seama cât de nepoliticoasă trebuie să îi fi părut bărbatului ce aştepta în spatele lui Kit ca sora şi fratele să termine. Kit observă direcţia privirii ei, apoi, nesigur că ea va mai vrea să facă vreodată cunoştinţă cu un grec, i-l prezentă pe fratele lui Lazar, Aeneas Vardakas. Fără să ezite, Clare îi întinse mâna. Aeneas, zâmbitor, o primi cu multă căldură.

— Lazar nu s-a întors cu tine? întrebă ea, încercând să nu lase pe niciunul dintre ei să vadă cât era de important să afle.

— Am zburat până la Thessaloniki împreună, dar Lazar s-a dus de la aeroport să-l viziteze pe unchiul nostru. E la spital, îi răspunse Aeneas.

— Oh, da, murmură ea şi, spre marea ei dezamăgire, Kit continuă.

— A fost aranjat un zbor pentru noi, în seara asta.

— În seara asta? exclamă Clare deşi ştia că nu se putea aştepta la altceva.

— Nu are rost să pierdem vremea pe aici, adăugă Kit.

— Desigur… mă duc să împachetez, spuse Clare simţind cum o podidesc lacrimile.

— Mă duc să mă ocup de ceva de băut, spuse Aeneas când ajunseră pe terasă.

— Eu nu vreau nimic, se grăbi Kit să-l oprească. O însoţesc pe Clare cât împachetează.

Clare îl conduse spre camera ei, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Nu era însă în stare să-i răspundă lui Kit la întrebări. Aşa că începu ea, fără să îi răspundă lui Kit cum fusese capabil Bruce s-o lase să plece cu un străin.

— Kit, vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat la Atena, azi? A fost o zi îngrozitoare pentru mine, să aştept, să nu ştiu dacă tu.

— Bine, scumpo, zise el renunţând la propriile lui întrebări, liniştea lui Clare fiind ca întotdeauna mai importantă. De unde să încep? Ştii probabil că am fost acuzat că aş fi îmbătat-o pe Sophronia şi că aş fi profitat de ea, începu el uitându-se repede la ea pentru a vedea dacă o astfel de discuţie o supăra.

— Da, mi-a spus Lazar, dar eu am susţinut că n-ai fi făcut asta dacă ea nu ar fi fost de acord.

Kit îi mulţumi din priviri.

— Bun. Trec peste faptul că aproape înnebunisem de îngrijorare pentru tine, şi sar direct la dimineaţa de azi, când Aeneas mi-a spus că este pregătită o barcă să ne ducă la Atena. Am ajuns la o casă de vis – visul oricărui arhitect de fapt-unde locuiesc părinţii lui. Ei nu s-au arătat deloc, apropo. Dar mincinoasa aia de Sophronia era acolo.

— Sophronia! exclamă Clare, care se gândise la ea de-a lungul zilei; nu se aşteptase că Lazar o va mai aduce în preajma lui Kit vreodată.

— Da. Imediat ce am văzut-o, am început să mă simt mai uşurat. Deşi nu mă gândisem că mă vor lăsa să spun şi

varianta mea, când am văzut-o acolo am fost convins că Lazar Vardakas era hotărât să afle adevărul.

— Dar… Dar el era sigur că ea spunea adevărul, amintindu-şi că, la început, Lazar nici nu dorise să ia în calcul această variantă.

— Şi eu am crezut asta la început, spuse Kit. Oricum fără să mă privească şi cu foarte mare răceală, m-a pus să-i spun şi lui ceea ce-i spusesem lui Aeneas de o sută de ori deja.

— Despre cum ai dus-o pe Sophronia în apartamentul tău?

— Nu sună prea bine, nu? Sunt de acord cu asta. Dar ştii cum se spune, circumstanţele modifică situaţiile.

— Care au fost circumstanţele, Kit?

— Încep. Pentru a suta oară, spuse el cu un zâmbet cald, după care făcu o pauză. Mă plimbam pe lângă nişte clădiri părăsite şi-mi vedeam de treaba mea, când am auzit pe cineva plângând. M-am apropiat de locul de unde se auzea şi am dat peste o fată care stătea pe nişte scări stricate şi plângea în hohote.

Nu puteam să plec şi s-o las acolo, nu? Adică… I se putea întâmpla orice, dacă mă înţelegi.

Clare înţelegea. Protejând-o şi ocrotind-o de ani buni, lui îi intrase acest lucru în reflex şi când a dat peste Sophronia, a acţionat în consecinţă.

— Stătea în beznă şi nu spunea mare lucru, deşi am fost uşurat să văd că ştie engleză. Am întrebat-o dacă pot s-o duc acasă, dar a devenit aproape isterică, aşa că ştiind cum gândesc grecii în ceea ce le priveşte pe femei-Pete Nolan m-a avertizat înainte să vin; Doamne, cât îmi doresc să-i fi ascultat sfatul – şi văzând cât de agitată era când i-am propus s-o duc acasă, m-am gândit că i se întâmplase cel mai rău lucru.

— Că a fost atacată, spuse repede Clare.

— Da. Nu ştiam ce ar fi fost bine să fac, dar m-am gândit că familia ei probabil nu voia să implice poliţia, aşa că am stat pur şi simplu de vorbă cu ea pentru a o linişti. I-am povestit tot ce mi-a trecut prin cap. I-am spus că eram în vacanţă, i-am povestit despre mama şi tata, despre casa mea din Anglia, despre Bruce şi slujba mea şi despre tine. Oh, cât îmi doresc acum să fi tăcut, să nu-i fi spus nimic, adăugă el amărât. Păru să se mai calmeze când i-am povestit despre sora mea, aşa că am continuat să vorbesc despre tine, crezând că o să aibă încredere în mine dacă va afla cât de mult te preţuim. M-am gândit să o fac să înţeleagă că având o soră la care ţin atât de mult, nu aş fi în stare să fac rău altei fete.

Lacrimi apărură în ochii lui Clare.

— Şi ai reuşit asta?

— Da, după ce mi s-a părut că trecuseră ore întregi. Atunci, am încercat să-i sugerez că ar trebui să meargă acasă. Dar asta parcă a distrus tot ceea ce construisem până în acel moment. Oricum, nu puteam sta acolo toată noaptea, dacă ceea ce credeam eu că se întâmplase era adevărat, aşa că m-am gândit că ar trebui să o vadă un doctor; aveam un telefon în apartament şi o sticlă de coniac, pe care o cumpărasem în dimineaţa aceea pentru tata. Părea să-i convină mai mult ideea de a merge la mine în apartament decât să se ducă acasă. Când am ajuns acolo, am văzut că nu fusese bătută aşa cum fuseseşi tu, şi mi s-a luat o piatră de pe inimă, dar am început să mă îndoiesc de faptul că fusese atacată. Însă era în continuare agitată şi după ce am aflat că are optsprezece ani, am deschis sticla de coniac şi am mai flecărit puţin până când am văzut-o suficient de calmă pentru a-i sugera, încă o dată, să meargă acasă. N-a vrut să mă lase să vin cu ea, dar a folosit telefonul, pentru a chema un taxi.

— Şi cu asta credeai că ai terminat.

— Corect. După ce am condus-o la maşină, am urcat în apartament, am mai luat o gură de coniac, gândindu-mă să-i iau alta tatii, şi m-am culcat. Pe la trei dimineaţa m-am trezit aruncat din pat de doi bărbaţi puternici, care m-au luat pe sus şi m-au aruncat într-o barcă.

— Şi i-ai spus toate astea lui Lazar? întrebă Clare.

— Da, printre micile lui intervenţii. Am evitat pe cât posibil să vorbesc despre tine şi am fost şocat când Lazar – ce temperament are! – i-a spus drept în faţă Sophroniei ceea ce ştia despre tine. Nu-mi venea să cred că i-ai povestit. Noi n-am fost în stare să aflăm nimic de la tine.

Se citea semnul întrebării în vocea lui Kit. Evident, voia să ştie cum de reuşise un străin să facă asta. Dar Clare era mult mai interesată să afle cum îşi pierduse Lazar cumpătul încât a luat-o pe Sophronia la întrebări.

— Spuneai că Lazar a luat-o pe Sophronia la întrebări?

— Da, şi foarte serios! răspunse Kit. Ăsta a fost primul semn că după ce aveam să plec de acolo nu voi arăta ca după un accident de maşină. Cât timp am vorbit, ea a stat bosumflată, fără să zică nimic. Şi Aeneas era acolo, dar l-a lăsat pe Lazar să se ocupe de tot. Apoi, când am terminat tot ce aveam de spus, Lazar m-a întrebat dacă eram gata să jur că tot ceea ce povestisem era adevărat. Iar eu am zis: „Pe viaţa lui Clare, dacă e nevoie”. Apoi, fără să-mi mai zică nimic, s-a întors spre Sophronia şi a întrebat-o ce avea de spus.

— Şi? întrebă Clare, grăbită să afle cum se rezolvase totul. Ce a spus Sophronia?

— La început, nimic. Acum avea o expresie de om încăpăţânat şi am crezut că nu va reuşi s-o facă să-şi schimbe povestea. Dar a întrebat-o încet dacă susţine în continuare că era adevărat ceea ce-i spusese tatălui ei. Nu a răspuns nimic, doar a încuviinţat din cap. Apoi Lazar a întrebat-o pe un ton la fel de calm dacă, în cazul acesta, nu

crede că ar trebui să fiu pedepsit. Şi nu te mint Clare, m-am şi văzut pus la zid, până când ea a ridicat privirea şi a fost pe punctul de a protesta. Totuşi, nu a zis nimic.

— Nu a. Începu Clare.

— Nu a scos absolut niciun cuvânt. Am încercat să protestez şi am spus că e o mincinoasă, dar mi s-a spus să tac. Şi în clipa următoare, spre marea mea mirare, el îi spunea că nu crede nimic din ce le spusese părinţilor ei. I-a spus că îndată ce a auzit de la Aeneas ce păţise, s-a dus la casa celui care profitase de ea şi a luat-o pe sora aceluia. „Am dus-o la vila mea doar cu intenţia de a o face să treacă exact prin ce trecuseşi tu”, a continuat Lazar. Clare, atunci am simţit că înnebunesc. M-am repezit la el, gata să-l lovesc pentru ceea ce a vrut să-ţi facă, dar Aeneas m-a oprit înainte să mă apropii; Sophronia a început să plângă, iar Lazar şi-a pierdut cumpătul. S-a răstit la ea şi a întrebat-o cum s-ar fi simţit să te aibă pe conştiinţă, cum ar fi trebuit s-o facă şi el dacă şi-ar fi dus la îndeplinire planul şi ar fi distrus o fată nevinovată care învăţase o dată că bărbaţii pot fi nişte bestii. Eram atât de şocat să descopăr că probabil îi povestiseşi ce păţiseşi când aveai paisprezece ani, încât stăteam pur şi simplu fără să ştiu ce să mai spun. Apoi, ca şi cum ar fi fost prea dificil să mai continue în limba engleză a supus-o unei tirade în limba greacă ce a făcut-o pe Sophronia să spună tot.

— Deci nu ştii ce a spus Sophronia, oftă Clare, care uitase de împachetat.

— Ba da. Lazar a aşteptat să se oprească din plâns şi pe un ton de gheaţă, i-a spus: „Acum în engleză, te rog. Măcar atât îi datorezi domnului Harper”.

— A făcut-o să povestească încă o dată?

— Fiecare cuvânt. Deşi, până a terminat, mi-era milă de ea.

Clare surâse. Kit era atât de inimos. În ciuda a ceea ce se

întâmplase, mai avusese puterea de a-i fi milă de fata care plângea. Deşi împărtăşi aceleaşi sentimente când îl ascultă mai departe pe Kit.

— Se pare că tatăl ei încercase de câteva ori să o mărite – aşa e obiceiul în Grecia, ca părinţii să aranjeze căsătoriile – dar Sophronia nu voia. Pe drum încoace, Aeneas mi-a spus că e implicată într-o grupare de feministe ce a început să ia amploare în Grecia. În fine, Sophronia s-a hotărât că vrea, mai întâi, să-şi facă o carieră şi doar când va fi pregătită va vrea un soţ, pe care îl va alege singură.

— Oh, suspină Clare, imaginându-şi cât de puternic era acel conflict, dacă Sophronia se hotărâse să se împotrivească şi să încalce tradiţiile greceşti.

— Bine spus „oh”. Totul explodase în noaptea în care m-am întâlnit cu ea. Vardakas senior o pusese la încercare spunându-i că-i invitase la cină pe viitorul ei soţ şi pe familia acestuia, iar ea trebuie să se supună.

— Sophronia s-a enervat… ghici Clare.

— Şi ce a urmat! Tatăl ei a pus piciorul în prag. Din câte am înţeles, fiind cea mai mică, Sophronia fusese răsfăţata familiei, Aeneas avea şaisprezece ani, iar Lazar optsprezece, când s-a născut ea. Dar acum nimeni nu se mai lăsa învârtit după bunul ei plac. Trebuie să fi fost o ceartă pe cinste. Iar când Vardakas senior n-a vrut să renunţe la decizia lui, Sophronia, frustrată, a plecat de acasă.

— Şi atunci te-ai întâlnit cu ea?

— Îmi doresc să n-o fi făcut, spuse Kit strâmbându-se o clipă, apoi continuă. A doua zi când a ajuns acasă, părinţii ei erau morţi de îngrijorare, neştiind unde fusese. Apoi au supus-o unui interogatoriu, obligând-o să le spună unde fusese toată noaptea. E foarte încăpăţânată, am văzut asta cu ochii mei, şi n-a vrut să le spună nimic. Asta până când tatăl ei nu i-a spus că ar fi putut păţi orice, moment în care

ei i-a venit minunata idee de a spune că fusese sedusă. Ştia că după aşa ceva niciun bărbat de familie bună n-ar mai fi dorit să o ia în căsătorie.

— Şi putea să facă ce voia ea… zise Clare care urmărise foarte atent ceea ce-i povestise Kit.

— Exact. Trebuie să spun, în apărarea ei, că nu intenţionase să le spună unde să mă găsească, deşi pentru o mai mare autenticitate le spusese numele meu. Tatăl ei a sunat la compania de taxiuri şi prin ei au ajuns la mine. Până să termine de povestit asta, a doua oară, plângea în hohote.

Clare îşi imagină scena: figura mândră a lui Lazar, expresia rece şi imobilă la ruşinea pe care o adusese Sophronia asupra lor prin minciunile ei.

— Apoi, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Lazar a pus-o să-şi ceară scuze. Kit făcu o pauză. Apoi m-a rugat să vorbim între patru ochi.

„Bietul Lazar” – se gândea Clare fără să se poată abţine. Mândria lui suferise o grea lovitură. Probabil dorise să-i vorbească în particular pentru a-şi prezenta scuzele şi poate pentru a-l asigura că nu-şi dusese răzbunarea la capăt.

— Hai, Clare, să ieşim de aici, spuse Kit văzând-o că era pe punctul de a izbucni în plâns, neştiind totuşi că inima ei suferea gândindu-se prin ce trecuse Lazar.

— Sunt aproape gata, încercă ea să spună veselă.

Kit ieşi cu valiza ei, în timp ce Clare arunca o ultimă privire prin cameră, oprindu-se asupra uşii dinspre camera lui Lazar. În acel moment, duse o luptă grea cu lacrimile. Oh, măcar dacă ar fi avut curajul să deschidă acea uşă! Acum, măcar, ar fi avut ce să-şi amintească. Instinctul îi spunea că Lazar ar fi avut multă răbdare cu ea; şi-şi aminti ce simţise când îi atinsese sânii şi ea… i-ar fi dat totul. Acum, era prea târziu. Prea târziu.

Capitolul 8

Pentru că acolo se afla şi Aeneas, Kit nu reuşi să-i pună întrebări lui Clare. Şi pe când Clare stătea alături de Kit, în maşina condusă de Aeneas, era mult prea supărată că deja îşi luase rămas-bun de la Lazar, pentru a-i povesti ceva lui Kit din proprie iniţiativă. I se părea de neconceput faptul că nu-l va mai vedea vreodată pe Lazar. Inima ei plângea după o ultimă şansă de a-l vedea; doar o dată, asta era tot ceea ce cerea. Totuşi, ştia că el nu va fi la aeroport, pentru a-i conduce. Chiar dacă mândria lui rezistase loviturii date de minciuna surorii lui, Clare nu se aştepta ca el să plece de la spital, de la unchiul lui, doar ca s-o vadă pe ea plecând. Îşi aminti cât de drăguţ fusese cu ea în acea dimineaţă, cum o ţinuse în braţe pe canapea, cum îi făcuse ceai. Oh, Doamne, fuseseră prieteni, atunci, era sigură de asta. Dacă ar fi ştiut că-l vedea pentru ultima oară, nu ar fi ieşit din cameră atât de mândră şi de rece, aşa cum o făcuse. Îşi reveni când observă că Aeneas aproape ajunsese la aeroport.

Era o prostie din partea ei să caute cu privirea Mercedesul decapotabil, pentru că nu avea cum să fie acolo, ştia asta, dar dragostea nu ţinea cont de logică.

— Urmează-mă, Clare, spuse Aeneas amabil, iar Clare îi zâmbi, pentru că era fratele lui Lazar.

Apoi Aeneas îi lăsă singuri, pentru a merge să facă aranjamentele necesare.

— Pari un pic slăbită, Clare, eşti sigură că te simţi bine?

A avut nevoie de un mare efort pentru a se înveseli, căci se gândea la cu totul altceva acum; se gândea dacă putea să-l roage pe Aeneas să-i spună la revedere lui Lazar din partea ei.

— Sunt bine, Kit, spuse ea, şi continuă, minţind: abia aştept să ajung acasă.

— Aşa sper şi eu! spuse Kit din inimă.

Aeneas se întoarse, cu un teanc de reviste sub braţ pe care i le dădu lui Clare şi-i spuse:

— Poate aşa n-o să-ţi se pară atât de plictisitor drumul.

Clare luă revistele, îi mulţumi pentru amabilitate şi se gândi că Aeneas avea o parte din farmecul lui Lazar. Îi stătea pe vârful limbii să încerce să formuleze un mesaj pe care acesta să i-l transmită fratelui său, dar timiditatea o opri pentru un moment şi era prea târziu, căci Aeneas se întorsese spre Kit să-i spună că avionul era gata şi-i aştepta. Şi-a luat la revedere de la Clare, urându-i să aibă un zbor plăcut, apoi dădu mâna cu fratele ei. Deodată, fu separată de Kit de un grup de oameni. Kit crezuse probabil că ea plecase deja, pentru că-l văzu dispărând. Şi Aeneas crezuse la fel, căci plecase, la rândul lui, în direcţia opusă. Tocmai se întorcea pentru a merge spre punctul de îmbarcare, când ochii i se măriră şi rămase încremenită locului. Pentru că recunoscându-i părul nins, Lazar se îndrepta spre ea. Încercă să zâmbească, dar oricât încercă, nu reuşi. Când ajunse mai aproape, văzu că nici el nu zâmbea. Oprindu-se, o privi şi lui Clare i se păru că îmbătrânise de când îl văzuse ultima oară, la prima oră a dimineţii.

— Lazar, eu... Începu ea, dorind să-i spună să nu fie supărat pentru ce făcuse Sophronia, dar se gândi că orgoliul lui ar fi preferat să fie scutit de asta. Mă bucur că ai venit.

Lazar continua s-o privească, încercând parcă să memoreze imaginea ei, care de fapt arăta cât de mult o afecta prezenţa lui în opinia lui Clare, care dădea vina pe dragoste pentru persoana stupidă ce devenise. Aşa că ea adăugă:

— Nu aş fi vrut să plec fără să-mi iau rămas-bun.

— Atunci, mă ierţi, Clare? întrebă el cu o voce uşor

pierdută.

— Să te iert!

— Kit ţi-a povestit despre minciuna Sophroniei.

Clare surâse.

— Oh, Lazar, bineînţeles că te iert! exclamă ea simţind că n-ar fi avut nimic de iertat dacă i-ar fi zâmbit şi el.

— Eşti prea bună, spuse el pe un ton cald, fără să-i zâmbească, totuşi. Te pregăteşti să pleci.

Era o simplă afirmaţie care nu cerea răspuns, dar ea zise:

— Da.

Ştia că trebuia să plece, să-l părăsească; nu mai putea să spună nimic, îi era teamă ca nu cumva să-l sperie dacă l-ar fi implorat s-o lase să rămână. O parte din ea îi spuse să-i întindă mâna, deşi nu se regăsea în acel gest formal. Îi era teamă că dintr-o clipă în alta va izbucni în plâns şi-l privi cum îşi ţinea mâinile pe lângă corp; nu avea nicio intenţie de a-i lua mâinile într-ale lui. Observă, tulburată, cum i se încleştară pumnii şi înţelese că orgoliul lui fusese supus unei grele încercări prin faptul că venise să-şi ia personal la revedere de la ea. Când îl privi în ochi, zâmbetul îi dispăru şi lăsă mâna jos.

— La revedere, Lazar, spuse ea încet şi se întoarse.

Atunci, spre marea ei uimire-şi bucurie-Lazar o opri şi o luă în braţe.

— Herete, karthia mou, spuse el cu o voce ce trăda o mare tulburare, care o făcu să se retragă şi să-l privească, palidă.

Nu ştia ce însemna, dar era atâta emoţie în glasul lui, încât trebuia să vadă cu ochii ei dacă auzul o înşelase. Aşa era. „Nenorocită imaginaţie” se gândi ea în timp ce-l privea. Pentru că nu i se citea nimic pe faţă, nici emoţie, nici tulburare sau altceva. Încordat, îi privea ochii speriaţi. Apoi se dădu un pas înapoi, şi imediat, aruncându-i o scurtă privire, se întoarse şi plecă.

Decolaseră de vreo zece minute, când Clare reuşi să vizualizeze despărţirea de Lazar. Oh, Doamne, ce proastă fusese! De ce nu acceptase, pur şi simplu, îmbrăţişarea lui de rămas-bun ca pe cea dăruită de un om care asistase la câteva dintre crizele ei emoţionale – primul ei sărut şi coşmarul fiind doar două dintre ele? El intenţionase să se despartă ca prieteni, acum înţelegea. Şi ce făcuse ea? sărise din braţele lui ca şi cum încă îi era frică de bărbaţi, de el.

— Cum ai reuşit să-l păcăleşti pe Bruce şi să pleci? Şi de ce ai plecat? o întrebă Kit.

Întrebările lui o făcură să se gândească la altceva; să-i povestească modul în care se petrecuse totul. Era bucuroasă că îl avea pe Kit alături de ea, bucuroasă că trebuia să răspundă la atâtea întrebări, căci toate necesitau răspuns, pentru că, măcar aşa, putea să uite de miile de kilometri ce o separau de Lazar. Ea fu cea care sugeră să nu le povestească nimic părinţilor. Kit o privi neîncrezător, aşa că ea continuă; îi reaminti că se simţea vinovată că toţi din familie se gândeau mai întâi la ea şi pe urmă la ei şi de aceea îl minţise pentru a avea la rândul lui, la fel ca şi Bruce, o vacanţă de unul singur.

— Doar o să-i îngrijorez mai rău; or să se întrebe dacă nu cumva toată această aventură m-a făcut să mă închid şi mai mult în mine, şi nu e aşa, Kit. Serios că nu e aşa. Nu putem să le spunem doar că am stat amândoi în apartamentul închiriat de Peter Nolan, în Atena?

Kit se gândi câteva minute, apoi spuse:

— Poate că ai dreptate. I-aş îngrijora dacă le-aş povesti ce s-a întâmplat şi n-ar fi un cadou prea frumos de bun venit, nu?

După august sosi septembrie; după septembrie urmă octombrie şi nu trecu nicio zi fără să nu se gândească la Lazar. Nu primise niciun semn de la el – nu că s-ar fi

aşteptat la aşa ceva, dar asta nu o făcea să-i fie mai uşor. Familia se reunise şi vacanţa aproape că fusese uitată. Bruce se distrase în concediul lui, iar părinţii se întorseseră mai odihniţi după acea pauză. De atunci, toţi începură să remarce mici schimbări la Clare; schimbări ce au fost primite cu teamă, dar cu mare mulţumire. Erau momente când stătea liniştită cu gândul departe; erau zile de adevărată sărbătoare, ca aceea când s-a urcat în Mini One şi s-a dus în oraş de unde şi-a cumpărat o întreagă gamă de cosmetice pe care voia să le testeze sau ca în ziua când a încercat tot felul de noi coafuri, până când a realizat că tot cea veche îi stă cel mai bine. E drept, lucruri mici, dar pentru familia ei, care-i fusese alături în perioada când se temea şi de umbra ei, acestea erau lucruri de o mult mai mare importanţă. În noaptea în care Clare plecase la culcare şi închisese uşa dormitorului, se priviseră neliniştiţi, unul pe altul. Dar, când acelaşi lucru s-a petrecut în seara următoare şi în cealaltă şi aşa mai departe, au savurat în linişte victoria. Oare nu-i mai era frică de întuneric? Teama şi bucuria au fost egale în ziua în care Clare le-a spus că a acceptat invitaţia lui Rob Edmonds, prietenul lui Bruce, de a merge la cinema. Clare trebui să recunoască faptul că şi ei îi era, oarecum, teamă de această întâlnire. Nu simţea ceva pentru Rob, inima ei rămăsese în Grecia, dar când Lazar îi redase viaţa, trezise în ea şi curiozitatea de a învăţa toate micile lucruri ce se petreceau în fiecare zi în lume. În seara în care Rob a venit s-o scoată în oraş, Bruce a ieşit să-şi întâmpine prietenul, dar au trecut câteva minute până când au intrat în salon. Familia ei continua să o protejeze? Clare era sigură că Bruce îi ţinuse lui Rob o predică, spunându-i să n-o rănească şi ameninţându-l, probabil, că va suporta consecinţele dacă va face contrariul. Timidă – poate că totdeauna va fi timidă, nu se ştia – s-a aşezat lângă Rob, în maşină; tot timid s-a aşezat lângă el la cinema. Rob s-a

purtat ca un gentleman şi după ce s-a terminat filmul a dus-o direct acasă, fără să se oprească pe drum sau să încerce s-o sărute când au ajuns acasă. Nici nu şi-ar fi dorit asta; prinzând încredere, a acceptat să mai iasă de vreo două ori cu el. Într-una dintre aceste întâlniri, Rob a încercat, totuşi, să o sărute, dar ea a strigat repede „Nu” şi s-a luptat să scape; Rob i-a dat drumul imediat şi şi-a cerut scuze, spunându-i că Bruce îi povestise despre timiditatea ei, dar fusese atât de drăguţă şi de dulce, încât uitase complet. Când intră în casă, Clare realiză că nu-i fusese frică de Rob când o luase în braţe. Nu-i era frică nici de sărutul lui. Doar că iubindu-l atât de mult pe Lazar nu putea săruta pe altcineva. A trecut şi octombrie şi a sosit noiembrie, iar Clare se simţea la fel. A început să vorbească despre Crăciun, pregătirile urmau să înceapă, la fel şi cumpărăturile. În ultima sâmbătă din noiembrie Clare l-a însoţit pe Kit în oraş pentru a alege ceva ce ar fi putut să-i dea unui copil la tombola organizată la Târgul de Crăciun. În timp ce Kit plătea setul de construcţii pe care îl alesese, Clare se plimba printre standurile raionului de jucării. Deodată, o păpuşă ieşi în evidenţă. Fără să vrea, îi scăpă un suspin în timp ce privea păpuşa îmbrăcată în costumul naţional al Greciei. Cu gândul departe, Clare nici nu observă când venise Kit lângă ea.

— Hm… mormăi Kit, iar Clare reveni cu picioarele pe pământ. Greci… mormăi el dispreţuitor, şi o scoase din magazin. Nu mai vorbiră până la maşină, dar pe drum Clare se gândi. Modul dispreţuitor în care Kit spusese acel cuvânt, „greci”, o rănea. Nu voia ca el să gândească în acest fel.

— Kit, spuse ea repede, înainte ca el să pornească motorul, te-au tratat atât de rău în Niakos? Vreau să spun. Dar vocea i se pierdu când Kit se întoarse să o privească. Bietul Kit, nu-i fusese uşor. Cum putea să-i ceară să-şi amintească de locul unde fusese prizonier?

Deşi era surprins că ea adusese vorba despre asta, Kit spuse:

— Ca să fiu sincer, era un loc foarte frumos, dar eram prea îngrijorat pentru tine ca să am timp să mă bucur de asta. Totuşi, trebuie să spun că din momentul în care m-au aruncat în barca aia, s-au purtat foarte bine cu mine, deşi erau reci şi distanţi.

Se pregăti să pornească motorul, gata să încheie discuţia. Dar Clare nu era mulţumită cu atât. Bănuia că fratele ei nutrea sentimente nu tocmai plăcute la adresa lui Lazar, şi voia ca el să vadă ceva din calitatea acestui bărbat, aşa cum îl descoperise ea însăşi.

— Nu porni, încă, îl opri ea şi se bâlbâi puţin când văzu că îi captase atenţia. Lazar a fost foarte bun cu mine, spuse ea, pronunţând cu dificultate numele lui Lazar, deşi nu avusese problema asta atunci când făcea acest lucru în intimitatea camerei ei.

— Bun?

— Da, spuse ea, grăbită să-l facă să înţeleagă că bărbatul pe care-l iubea nu era niciun fel de criminal. Am avut un coşmar într-o noapte, iar Lazar s-a purtat minunat cu mine.

Îl auzi pe Kit suspinând când auzi că avusese un coşmar şi nimeni din familia ei nu-i fusese alături, dar Clare exclamă:

— Hei, dar n-am mai avut coşmarul acela de când am ajuns acasă!

— Aşa e, nu l-ai mai avut, continuă el surprins. Trei luni, Clare! Trebuie să fie un record!

Apoi, amândoi tăcură câteva clipe. Clare se gândea cât de mult îi era datoare lui Lazar. Se schimbase mult, şi în bine, de când se întorsese din ţara lui. Kit păru că se gândea la acelaşi lucru.

— S-ar părea că a reuşit să facă ceva pentru tine, ce nu a reuşit nimeni din familie.

— Toţi aţi fost minunaţi cu mine, spuse ea încet.

N-o să pot niciodată să vă răsplătesc îndeajuns, pe tine, pe Bruce, pe mama şi tata, pentru suportul vostru în toţi aceşti ani.

Era un moment plin de sensibilitate şi iubirea pentru familia ei crescu.

— Nu toţi au o soră atât de încântătoare, spuse Kit. Poate că tipul ăsta, Lazar Vardakas nu era atât de rău. Cel puţin a făcut-o pe mincinoasa aia de Sophronia să ciripească tot!

Clare zâmbi la expresia folosită de Kit pentru cum dezvăluise Sophronia totul. Dar zâmbetul îi pieri când Kit continuă ca şi cum ar fi uitat de prezenţa ei acolo!

— Nici să se ofere să te ceară în căsătorie nu trebuia, dar a făcut-o.

— Să mă ceară în căsătorie! exclamă ea. Vrei să spui. Vocea începu să i se piardă pe măsură ce neîncrederea o cuprindea. Vrei să spui că Lazar a spus că vrea să se însoare cu mine?

Kit înţelese greşit tulburarea ei.

— Stai puţin, nu te enerva! I-am spus: „Nu mulţumesc”, din partea ta. Nu am vrut să îţi spun nimic, dar ai fost atât de schimbată în ultima perioadă, încât am uitat să mai am grijă la ceea ce spun ca să nu te superi.

Kit îi demonstra încă o dată ceea ce ea ştia deja; faptul că familia ei continua să o protejeze. Dar în acel moment, discuţia pe care o avuseseră în particular, Lazar şi fratele ei în Atena, depăşea în intensitate recunoştinţa ce o purta familiei ei.

— Am crezut că a vrut să te vadă între patru ochi pentru a-şi cere scuze, spuse ea tulburată. Dar.

— Oh, a făcut şi asta. Dar când a întrebat când vor fi părinţii noştri acasă pentru a veni să discute cu tatăl meu despre tine, i-am spus că acţionez în numele tatălui meu şi orice ar vrea să-i spună lui poate să-mi spună mie, aşa că a

început să vorbească despre căsătorie. Dar nu trebuie să te nelinişteşti, draga mea. Tot vorbea despre treaba asta cu onoarea, aşa că m-am gândit că asta credea el că trebuie să facă, din moment ce avea impresia că te compromisese.

Kit probabil că avea dreptate, se gândi Clare, totuşi nu se opri. Se întorseseră de trei luni şi abia acum discutau despre ceea ce se întâmplase. Nu putea să mai aştepte să treacă alte trei luni pentru a afla totul.

— Şi. Ce a spus Lazar când i-ai răspuns „Nu mulţumesc”? întrebă ea muşcându-şi buza de jos. Adică, a acceptat pur şi simplu şi a părut uşurat?

— Clare, vrei să discutăm despre asta? răspunse Kit, părând tulburat de faptul că deja spusese prea mult.

— Da, vreau, spuse ea hotărât. Nu mai sunt fetiţa speriată de altă dată, Kit!

Kit tăcu câteva clipe, în timp ce se gândea la răspunsul ei.

— Bine, atunci, spuse el în sfârşit. Trebuie să recunosc, mă aşteptam să accepte refuzul meu, în numele tău. Credeam că, pentru onoarea lui, era suficient faptul că făcuse oferta.

O privi pentru a vedea dacă e în stare să audă şi restul; văzând hotărârea de pe faţa ei, fără urmă de panică, el continuă:

— Dar nu a fost aşa. Mi-a cerut să-i spun motivul refuzului meu.

— Oh, spuse Clare, încercând să-i ascundă lui Kit tulburarea ei, pentru că dacă ar fi observat-o nu i-ar mai fi povestit nimic. Oh, trebuia să pară cât mai calmă, dar cum?!

— Şi, ce motiv ai invocat?

Kit ezită.

— În primul rând, trebuie să fi observat timiditatea ta. Şi ai spus chiar tu cât de multă grijă a avut de tine atunci

când ai avut coşmarul; Doamne, trebuie să se fi speriat groaznic la ţipetele tale! Atunci i-ai spus cauza coşmarurilor tale?

Kit a fost nevoit să accepte asta, căci Clare nu răspunse; era prea nerăbdătoare să afle ce o interesa, pentru a mai deschide o parantează.

— Continuă, Kit, îl rugă ea încercând să îşi ascundă nerăbdarea.

— Păi... Ştiind toate astea, nu cred că a fost o surpriză când i-am spus cât de bolnavă ai fost, şi că mătuşa noastră, doctorul tău, a spus că... şi ezită din nou.

— Kit, dacă nu-mi spui mai repede, mă duc eu însămi să o rog pe mătuşa Katy să îmi spună ceea ce tu nu poţi! explodă Clare.

— Nu ar trebui să-ţi spun asta, se apără Kit. Dar pentru că te simţi de o mie de ori mai bine ca înainte, o să-ţi spun. Mătuşa Katy ne-a spus că există şanse foarte mici să te căsătoreşti vreodată. Ea se îndoia că vei putea fi vreodată o soţie pentru orice bărbat.

Clare păli, realizând că până în urmă cu trei luni ar fi fost de acord cu acest pronostic.

— Continuă, îi ceru, păstrând pentru ea cele auzite. Ce a mai spus?

— Chiar dacă te vei căsători, va trebui să fie cu un bărbat care să te iubească atât de mult, încât să fie foarte blând cu tine atunci când. Ştii tu.

— Şi mai ce, Kit? întrebă Clare pe un ton calm, simţind că mai era ceva.

— A spus că acest bărbat trebuie să te iubească atât de mult, încât să te pună mai presus de orice. Dar mai mult decât atât şi tu va trebui să-l iubeşti la fel de mult, pentru că dacă nu ar fi aşa, ai putea să revii la starea proastă pe care o aveai înainte, sau mai rău.

Kit termină de povestit cele spuse de mătuşa Katy pe un

ton care dezvăluia regretul de a o fi făcut.

— Şi. I-ai spus lui Lazar toate astea? întrebă Clare încet după câteva clipe.

— Da.

— Şi ce a spus?

— Nimic. Nici măcar un cuvânt. Părea că odată cu ceea ce-i spusesem încheiasem discuţia. S-a dus şi s-a uitat pe fereastră aproape un minut, apoi, când s-a întors, mi-a spus că amândoi suntem invitaţi să stăm la vila lui oricât vrem, pentru că el nu va fi acolo. Când i-am spus că nu e nevoie, că vreau să te duc acasă cât mai repede, a început să facă aranjamentele de zbor.

În seara aceea, când rămase singură în camera ei, Clare se gândi la tot ce-i povestise Kit. Oh, cât şi-ar fi dorit s-o fi lăsat pe ea să-i dea răspunsul lui Lazar! Răspunsul ei nu ar fi fost „Nu, mulţumesc”. Apoi, revenind la realitate, se gândi cum ar fi putut să-i spună da? Nu ar fi fost corect faţă de Lazar, care făcuse această propunere doar pentru că onoarea lui de grec o cerea. Dar dacă acesta nu fusese singurul motiv? Pentru vreo zece minute pluti, gândindu-se că poate o ceruse în căsătorie pentru că o iubea. Şi acceptase motivele lui Kit pentru că nu ştia că ea îl iubeşte şi pentru că o iubea destul cât să renunţe la ea, fiindu-i teamă de ce ar putea să-i facă. Clare dormi puţin şi cu intermitenţe în acea noapte, deşi nu coşmarurile n-o lăsau să se odihnească. De fapt, coşmarurile erau o parte din trecut, iar dimineaţa gândurile ei erau îndreptate tot către Lazar. După-amiază, pretextând că are ceva de făcut în camera ei, s-a închis în dormitor şi a disecat tot ce-i spusese Lazar de când îl cunoscuse. Îşi aminti momentul în care o făcuse să-i povestească de ce îi era frică de bărbaţi. „E important pentru mine, pentru amândoi” spusese el. O întrebase asta pentru că dacă ea ar fi avut un motiv întemeiat, atunci el nu ar fi putut să o facă să plătească

preţul răscumpărării onoarei, sau pentru că se gândea la fericirea lor viitoare? Putea oare să se fi referit la faptul că trebuia să ştie de ce îi era frică de bărbaţi pentru ca el, prin paşi mici, să o facă să nu-i mai fie frică de el? „Vise; un produs al imaginaţiei mele”, se gândi Clare, când îşi reveni din reverie. Şi totuşi, pe când stătea în pat în acea noapte, îşi reaminti pentru a suta oară modul în care se despărţiseră pe aeroportul din Micra. „Herete, karthia mou”, spusese el foarte emoţionat. Oh, Doamne! De ce se retrăsese din braţele lui ca şi cum ar fi înspăimântat-o?

A doua zi dimineaţă când coborî, Clare o găsi pe mama ei foarte veselă.

— Hai să uităm de treburile casei, azi, îi spuse lui Clare. Îi trimitem la muncă pe bărbaţi şi noi ne petrecem dimineaţa în Guildford.

Clare fu de acord cu planurile mamei ei, şi imediat ce terminară micul dejun s-au suit în Mini şi au pornit spre oraş. Mama ei îi reaminti ce vorbiseră despre cadoul ei de Crăciun: o rochie nouă.

— O să fie frumos să porţi ceva nou de Crăciun, îi spuse Ruth Harper fiicei ei, în timp ce hoinăreau pe strada principală din Guildford, nehotărându-se în ce magazin să intre mai întâi. Dar dacă o cumpărăm azi, să nu îndrăzneşti să o porţi până la Crăciun, continuă ea tachinând-o.

Clare văzu o rochie care-i plăcu şi observă şi un zâmbet pe faţa mamei ei, mulţumită că fiica nu alegea o altă rochie din aceea ca un cort, cum avea în garderobă.

— Încearc-o, dragă, o sfătui ea, iar când Clare ieşi din cabina de probe, continuă. Da, da, trebuie să o iei!

Era o rochie dintr-o lână delicată într-o nuanţă închisă de roşu, o culoare ce-i scotea în valoare culoarea părului. Şi toată croiala rochiei îi punea în evidenţă silueta şi formele frumoase. „Îmi stă bine”, trebui Clare să admită în timp ce părăseau raionul de rochii. I se părea că o arăta chiar

sofisticată. Gândurile îi zburară spre Lazar, şi-ar fi dorit ca el s-o poată vedea. Sigur şi-ar fi schimbat părerea şi n-ar mai fi crezut că-i era ruşine de propriul corp. Oh, Lazar.

— Uite-o pe Chloe Rattenbury! exclamă Ruth Harper, întrerupând gândurile lui Clare şi conducând-o spre cealaltă femeie.

— Ce bine că ne-am întâlnit! E tocmai vremea pentru o cafea, exclamă Chloe Rattenbury.

Se îndreptară toate trei spre lift. Cele două femei erau nerăbdătoare să recupereze toate veştile de parcă nu s-ar fi văzut de vreun an, dar Clare ştia că mama ei o vizitase pe Chloe Rattenbury săpătămâna trecută. În timp ce aşteptau liftul, hotărî că trebuie să pună în practică ideea care o frământase toată noaptea. Ştia că dacă nu va face asta, nu va avea linişte.

— Mamă, doamnă Rattenbury, vă deranjează dacă nu vin cu voi la cafea?. Am ceva de făcut.

— Ah, spuse Chloe Rattenbury, crezând că a înţeles la ce se referea Clare. Haide, Ruth. Ne vedem mai târziu Clare.

— Cum…? făcu mama ei, evident surprinsă.

— S-ar putea să dureze o vreme, adăugă Clare repede. Dacă nu vă găsesc aici mă duc în parcare, am cheile mele de la maşină.

— Dar, Clare…

— Haide, Ruth, spuse Chloe, împingând-o în lift.

Înainte ca uşile să se închidă Clare o mai auzi spunându-i mamei ei:

— Cu siguranţă, Clare vrea să îţi ia un cadou surpriză pentru Crăciun.

Cu gândul de a-i lua mamei ei un cadou, Clare ieşi din magazin, şi aproape zbură spre bibliotecă. Cumva trebuia să afle ce însemnau acele cuvinte greceşti pe care i le spusese Lazar înainte să plece. Ştia că probabil urma să fie foarte dezamăgită, dar auzea mereu vocea lui, tonul plin de

emoţie cu care rostise acele cuvinte. Trebuia să afle ce spusese; părea vital să afle acest lucru, acum când ştia că fusese gata s-o ceară în căsătorie. Înarmată cu dicţionare de tot felul, Clare se apucă de lucru şi descoperi că nu-i va fi uşor. Greşi de câteva ori traducerea unui sunet grecesc, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. Nu avea idee cât timp trecuse. Pierduse noţiunea timpului. Dar până la urmă reuşi. A tradus în engleză „Herete, karthia mou"; a verificat de trei ori, pentru că nu-i venea să creadă. Apoi, când fu sigură că n-a făcut nicio greşeală, rămase acolo fără să mai zică nimic; era uluită, căci „Herete, karthia mou" însemna „Adio, iubirea mea".

Capitolul 9

„Adio, iubirea mea", şopti ea. Ce însemna asta? însemna oare – mâinile începură să-i tremure – ...însemna oare că oferta lui Lazar de a se căsători cu ea nu fusese doar pentru că aşa o cerea onoarea? îi era frică să se mai gândească la asta de teama sentimentului de dezamăgire care ar fi cuprins-o dacă ar fi ajuns cumva să-şi răspundă „Nu fi ridicolă". Se întinse spre dicţionar, încercând să-şi amintească acel cuvânt pe care i-l spusese în timp ce o ţinuse în braţe şi o legănase după coşmar. Agapemene, asta era! „Agapemene. Eşti în siguranţă, acum". Mult mai familiarizată cu toate dicţionarele din faţa ei, cercetă fiecare literă cu mare atenţie şi inima îi bătea nebuneşte pe măsură ce descoperea răspunsul. Avea trei sinonime şi toate erau dezmierdări: dragă, scumpă, preferată. Nu-i mai era teamă. Oare Lazar dorise cu adevărat să se însoare cu ea pentru că o iubea? Oh, Doamne. Îi venea să leşine; îşi amintea încontinuu ce-i spusese, ce făcuse. Crezuse că o dorise, dar şi ea îl dorise pe el, încă din ziua aceea când, atingând-o, o trezise la viaţă. Totuşi... să o iubească? Oare o iubea? „Adio, iubirea mea" spusese el la aeroport. Clare

încerca să fie optimistă. Era sigură că nu-şi imaginase tonul acela plin de emoţie. Doamne, se gândi ea, poate interpretase gestul ei drept o confirmare a ceea ce-i spusese Kit; faptul că acele trăiri o făcuseră să se închidă în ea, că acele trăiri o înspăimântaseră, că-i era prea frică să se afle în braţele lui.

Realiză că cineva se uita ciudat la ea şi se întrebă dacă nu cumva era la fel de palidă pe cât se simţea şi îşi aminti că mama ei o aştepta. Returnă toate cărţile şi se duse direct la maşină aproape fără să-şi dea seama, fiind prea preocupată de propriile gânduri, pentru a mai fi atentă unde o duceau picioarele. Oh, dacă ar fi putut să-l anunţe pe Lazar că departe de a o fi înspăimântat, aprinsese un foc în ea care îndepărtase orice teamă. El topise gheaţa din inima ei, dar nu va afla asta niciodată.

Săptămâna următoare, luni, la începutul lui decembrie, Clare observă cearcănele pe care le avea şi realiză că trebuia să facă ceva. Nu mai putea continua în felul acesta. Pur şi simplu se autodistrugea. Ceva îi spunea că avea o şansă la fericire dacă ar fi avut curajul să facă ceva. Stătea mult timp în camera ei şi se gândea. Nu lua în calcul varianta de a merge în Grecia ca să-l vadă pe Lazar. Ce ar fi putut să spună? Asta presupunând că el ar fi fost acolo, pentru că la cât de mult călătorea, putea fi oriunde. Şi oricum, s-ar fi făcut de râs dacă totul era doar imaginaţia ei. Ar fi fost minunat, ca faţă în faţă, el să-i arunce acea privire de gheaţă pe care o mai folosise şi altă dată, şi să-i spună dispreţuitor: „Eu să te iubesc? Aş putea să îţi recomand un doctor psihiatru bun?”

Când nu mai putu să reziste, Clare ieşi din cameră. Se îmbrăcă şi intră în bucătărie după mama ei.

— Pleci undeva, scumpa mea? o întrebă Ruth Harper.

— Eu… îmi mai trebuie nişte felicitări. M-am gândit să merg până în oraş. Vrei ceva?

Nu ştia de ce spusese asta, aşa că înarmată cu o listă şi un coş de cumpărături, plecă de acasă. Nu mai fusese nevoită să inventeze scuze până acum. Văzu că, fiind îndrăgostită, devenise mult mai vulnerabilă, mai sensibilă până şi la cel mai simplu „Pleci undeva, scumpa mea?”. Era îmbujorată când ajunse la poştă, dar nu se datora mersului pe jos de mai mult de o jumătate de milă. Fusese timidă atât de mult timp, dar ştia că acum sosise vremea să fie hotărâtă. Petrecuse o săptămână lungă cât un an, pentru a-şi aduna curajul. Acum ştia ce urma să facă. Minciuna cu acele felicitări, îi dăduse o idee. Cumpărase de la poştă o felicitare de Crăciun, deşi nu avusese intenţia asta când plecase de acasă. Avea desene cu zăpadă şi o luase cu ea când se dusese să aştepte în staţia de autobuz. Pentru câteva clipe foarte lungi, a stat şi s-a uitat la ea, apoi a scos un stilou din rucsac şi a scris „Cu dragoste, Clare”. Apoi, repede ca să nu-i piară curajul, a scris adresa şi numele lui Lazar şi a aşteptat să i se spună cât costă să o trimită în Grecia. Au urmat zile lungi şi pline de agonie; zile în care descoperea mii de motive care să-i sporească neliniştea. Oare ajunsese felicitarea ei la destinaţie? Scrisese corect adresa? Lazar o să fie la vilă când va sosi poşta? Dacă mergea acolo doar pe perioada verii? Ce va spune în cazul în care o va primi şi o va deschide? Va crede oare că adresarea ei „Cu dragoste, Clare”, era ceva ce fac toate fetele din Anglia? Sau, aşa cum spera, dacă într-adevăr o iubea, o va înţelege pe deplin? Nu era sigură de cât de un lucru. Nu regreta ce făcuse. Dacă nu avea să mai audă de Lazar vreodată, cel puţin avusese curajul de a face un lucru constructiv pentru a afla, într-un fel sau altul, dacă însemna ceva pentru el. În dimineaţa ajunului Crăciunului, Clare îl aştepta cu nerăbdare pe poştaş. Până acum, Lazar ar fi avut timp să-i trimită o felicitare drept răspuns; dar nu sosi nimic. Fu mai tăcută decât de obicei, când coborî să i se

alături mamei ei, pentru că ceilalţi plecaseră mai devreme la serviciu. Lazar nu o iubea, acum ştia asta. Mândria ei fusese pusă la pământ şi nu ştia dacă va fi în stare să ascundă familiei faptul că suferea îngrozitor. A fost o lovitură dură pentru speranţele ei, când Ruth i-a spus că poştaşul nu adusese nimic pentru ea. Se hotărâse ca în cazul în care nu va primi nimic dimineaţa aceea, va pune totul pe seama imaginaţiei ei.

— Cafea, mamă? întrebă ea încercând să pară că nu aştepta nimic.

— Da, o s-o bem în… răspunsul mamei ei a fost întrerupt de soneria telefonului. Răspund eu, zise ea pentru că era mai aproape.

Clare puse ibricul pe foc, nefiind prea interesată de cine ar fi putut să sune. Nu se apuca de făcut cafeaua înainte ca mama ei să termine, în cazul în care ar fi fost Chloe la telefon.

— Nu era doamna Rattenbury, încercă ea s-o tachineze când se întoarse în bucătărie. Apoi observă că avea o expresie de uluire întipărită pe faţă. Ce s-a întâmplat?

— E pentru tine. El aşteaptă, răspunse mama ei.

— El. Şopti Clare în timp ce speranţa reînvia.

— Nu sunt sigură, dar parcă are un uşor accent de străin, spuse Ruth Harper încet.

Clare scăpă cana şi farfuria pe care le avea în mână şi izbucni în plâns.

— Oh, mamă! spuse ea înecându-se. Apoi se repezi la receptor. Lazar, spuse ea răguşit. Nu putea să fie altcineva; soarta nu putea să fie atât de crudă.

Nu se auzi niciun răspuns şi se temu că-l lăsase să aştepte prea mult şi închisese. Apoi se auzi o voce. Iar din ochi îi curgeau şiroaie de lacrimi şi se simţea atât de slăbită, încât se aşeză.

— Abia am ajuns la vilă, spuse el, şi vocea i se auzea

perfect, cu toate că o suna din Grecia. Apoi, brusc, adăugă: Ai vorbit serios în felicitare?

Gâtul i se uscă şi-i îngreună vorbirea.

— Da. Şi se temu ca nu cumva să n-o fi auzit, cu toate că ea îl auzea perfect. Da, am vorbit serios, spuse ea mai tare.

Cuvintelor ei i se răspunse printr-o tăcere agonizantă. Ar fi vrut să-i vadă faţa. Apoi spuse doar un cuvânt:

— Dovedeşte-o!

— S-o dovedesc?

Cum ar fi putut să facă asta? Nu o credea? apoi el adăugă calm şi rar pentru a nu fi înţeles greşit de ea.

— O să vină o maşină cam într-o oră. Şoferul o să aibă instrucţiuni să te ducă la aeroport, unde te aşteaptă un avion.

Probabil că o auzise când reacţionase la această surpriză, se gândi ea, pentru că vocea lui se pierdu la sfârşit, ca şi cum i-ar fi fost greu s-o controleze. Apoi, în timp ce nu putea face altceva decât să strângă receptorul în mână, el adăugă:

— Petrece Crăciunul cu mine.

Clare nu mai era capabilă să spună nimic.

Se întâmpla cu adevărat? Se întâmpla cu adevărat faptul că Lazar o ruga să... – probabil că se plictisise să aştepte căci, neprimind niciun răspuns de la ea, Lazar spuse de această dată mai dur:

— Vrei, Clare?

Iar Clare se sperie ca nu cumva să închidă în cazul în care n-o auzea şi, fără să se gândească la altceva, se grăbi să-i răspundă.

— Da, Lazar, vreau, spuse ea, iar el păru că nu aşteptase altceva.

Pentru câteva clipe, nu a fost în stare să facă altceva; se gândea la tot ce vorbiseră.

— O să vină o maşină într-o oră, spuse el din nou, iar

Clare îşi reveni.

Clare închise şi se duse în bucătărie unde o găsi pe mama ei care strângea ultimele resturi ale vaselor sparte.

— Mamă, spuse Clare în timp ce lacrimi de fericire îi curgeau pe obraji.

Oh, mamă plec în Grecia de Crăciun.

— Grecia!

Ruth Harper era uimită, surprinsă peste măsură.

— Clare, tu.

— Te rog, mamă, se rugă Clare mergând şi luând-o de mâini. Ştiu că asta e probabil un şoc pentru tine, dar… dar te rog mai întâi ascultă ce am de spus înainte să încerci să mă opreşti.

Zece minute mai târziu, mama ei o privea la fel de uimită pe cât fusese Clare la început. Considerând că dura prea mult să-i povestească modul în care o scosese Lazar chiar din casa lor şi pentru ce, Clare o lăsă pe mama ei să creadă că-l întâlnise în vacanţa pe care o făcuse în Grecia.

— Cu siguranţă, te-ai schimbat de când te-ai întors din această vacanţă, spuse în sfârşit doamna Harper. Toţi am observat asta. Chiar vorbeam cu mătuşa ta Katy despre tine, acum câteva zile şi ea spunea că a sosit vremea să te lăsăm să iei propriile decizii, dar. Grecia!

Nu se putu abţine şi întrebă:

— Nu ţi-e frică de bărbatul acesta?

— Îl iubesc, mamă. Cu Lazar nu-mi este frică de nimic.

Ruth Harper îi privi ochii sinceri şi totuşi nu putea să renunţe la atenta vigilenţă cu care o păziseră în ultimii cinci ani.

— Ai spus că l-a întâlnit şi Kit.

— Da.

— Atunci, lasă-l pe Kit să vină cu tine. O să-l sun la.

— Nu, mamă, zâmbi Clare. Tu, tata şi băieţii aţi fost minunaţi cu mine şi vă sunt atât de recunoscătoare. Dar

asta trebuie să o fac singură. Nu înţelegi că Lazar, care ştie totul despre mine, va crede că încă mă tem de el dacă nu mă duc singură?

— Te iubeşte. Lazar?

Clare îşi dorea să fi putut spune că da.

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar trebuie să mă duc, mamă.

Văzând-o atât de hotărâtă, poate văzând ceva din propria ei determinare, Ruth Harper se ridică şi spuse:

— Presupun că dacă îl sun pe tatăl tău să vină acasă să vorbiţi, nu ar fi nicio diferenţă, nu? întrebă ea.

— Nu, mamă, răspunse Clare repede.

— În cazul ăsta, am face bine să ne apucăm de împachetat; doar un lucru să-mi promiţi, Clare. Clare era gata să-i promită orice. Promite-mi că ne vei suna cât poţi de repede.

Clare nu era satisfăcută de garderoba ei şi niciodată nu o iubi mai mult pe mama ei ca acum, când îi aduse rochia cea nouă, pe care o ţinuse în dulapul ei pentru a doua zi.

— Probabil că vei vrea să te îmbraci cu rochia cea nouă, spuse ea.

Singură în tot avionul, Clare simţi nevoia să se ciupească pentru a verifica dacă totul se întâmpla cu adevărat. Se afla aici, îmbrăcată cu rochia cea frumoasă, după ce îşi luase la revedere de la mama ei, încercând să nu bage în seamă lacrimile ce le avea în ochi pentru că altfel ar fi început şi ea. Fusese condusă de către un şofer la aeroport; îşi cercetă ceasul, în aproape o oră avea să-l vadă pe Lazar. Tremura din tot corpul, dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să formuleze un salut care să nu sune preţios. Când ajunse pe aeroportul din Thessaloniki, fu dezamăgită să nu-l întâlnească pe Lazar. Totuşi, încercă să nu ţină cont de asta şi-i zâmbi lui Rasmus care, recunoscând-o, venise s-o ajute cu bagajele. În maşină, realiză că era mult mai bine că Lazar nu venise, pentru că putea profita de drumul de la

aeroport până la vilă, pentru a se putea linişti. Tremura ca o frunză şi trebuia să înceteze să se mai întrebe ce avea să se întâmple. Îi veni o idee îngrozitoare. Dacă Lazar crezuse că îi trimisese felicitarea doar pentru ca s-o invite de Crăciun? Dacă o invitase doar pentru că încă simţea că îi datora ceva? Oh, Doamne! Ce moment îşi alesese să se gândească la aşa ceva; încercă să-şi amintească faptul că o pusese să-i dovedească ceea ce îi scrisese în felicitare. Dar când Rasmus întoarse maşina în faţa vilei, Clare deja nu mai era sigură de nimic. Se întreba dacă fusese înţeleaptă să vină aici. Picioarele i se înmuiaseră când coborî din maşină. Lazar ar fi trebuit să audă maşina, totuşi nu se vedea nici urmă de el în hol. Simţindu-i nervozitatea, Rasmus îi spuse:

— To saloni.

Clare înţelese că acolo avea să-l întâlnească. Deschise uşa încet, tuşind uşor. Lazar domina camera; ea nu mai văzu altceva decât pe el. O sfială copleşitoare o cuprinse. Stătea în picioare şi era îmbrăcat în negru, dar nu mai arăta ca demonul care o înspăimânta odinioară. Arăta la fel cum şi-l amintea şi totuşi nu era la fel. Niciodată nu arătase atât de slăbit, ca şi cum viaţa nu-i fusese uşoară în aceste ultime patru luni. Vocea ei îngheţă. Ar fi vrut să se ducă la el să-l ia în braţe, s-o ţină în braţe. Dar cu cât stătea mai mult în dreptul uşii, de unde nu se mişcase, fără să zică nimic, cu atât expresia lui căpăta un aer mai serios în timp ce o privea. Lazar vorbi primul.

— Ai venit singură? întrebă el aspru.

— Mama a vrut să vină şi Kit cu mine, se trezi ea spunând pe acelaşi ton, şi încercă să vorbească mai blând.

Dar eu am vrut să vin singură.

— Nu credeam că ai să vii, zise el la fel de distant.

— Eu… Clare se opri.

Oh, dar era îngrozitor! Erau ca doi străini. Şi el simţea

acelaşi lucru? Sau mai rău, o considera o străină? Clare îşi muşca buza de jos, aproape dorindu-şi să nu fi venit. „Curaj, Clare” se gândi ea. „Ai făcut atâta drum doar ca să fugi la primul obstacol?”

— N-aş fi putut să nu vin, spuse ea, şi deodată redescoperi căldura pe care voia s-o pună în cuvinte. Şi niciodată nu se simţi mai curajoasă ca acum, când spuse suficient de tare pentru ca el să o audă.

— Te iubesc, Lazar.

Nu regretă că o spusese. Asta până să-l vadă că se înroşeşte, închide ochii şi-l văzu cât era de încurcat. Atunci se schimbă şi ea la faţă; se făcu roşie ca focul. Avea lacrimi în ochi, lacrimi de umilinţă pentru că interpretase situaţia atât de greşit.

— Îmi pare rău, şopti ea. Te-am făcut să te simţi prost. Nu. N-am vrut să fac asta. O să plec, se bâlbâi ea şi se întoarse, neştiind unde ar fi putut pleca, dar nefiind capabilă să suporte consecinţele a ceea ce tocmai făcuse.

— Nu! se auzi vocea gâtuită a lui Lazar.

Asta o făcu să se oprească şi să se întoarcă.

— Clare, nu pleca, spuse el mai calm, dar nesemănând nicidecum cu acel Lazar Vardakas perfect controlat pe care-l ştia.

— Scoate-ţi haina şi ia loc, adăugă el.

Confuză, neînţelegând de ce ar fi trebuit să rămână, după ce-l făcuse să se simtă prost. Poate va uita că spusese că-l iubeşte, poate-dacă Dumnezeu era bun-Lazar îi va permite să stea aceste câteva zile de Crăciun aici; nici nu ar fi cerut mai mult, doar să petreacă măcar câteva zile alături de el. Ştiind că nu-i va putea refuza nimic, îşi scoase încet haina şi o puse pe un scaun. Observă cum Lazar o privea din cap până-n picioare. Altă dată, cu o astfel de privire, ar fi făcut-o să tremure şi să-şi încrucişeze braţele pentru a se acoperi. Dar nu se mişcă de sub privirea lui, în schimb luă o

expresie curajoasă. Când el îi făcu semn să ia loc pe scaunul cel mai apropiat, se aşeză şi observă că el se aşezase ceva mai departe. Stând faţă în faţă, văzu că Lazar îşi recăpătase controlul şi că arăta mai mult cu vechiul Lazar şi prin asta o făcu să-şi recapete la rândul ei controlul. Asta până când el spuse, serios:

— Ştiu că ţi-a trebuit mult curaj să poţi să vorbeşti despre sentimentele pe care le ai. Probabil ţi-ai dat seama până acum că te iubesc trup şi suflet.

Clare izbucni în plâns şi vru să se ridice să meargă la el.

— Nu, spuse el repede, forţând-o să-şi stăpânească impulsul. Aşteaptă să termin.

Ce mai era de spus? se întreba, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lazar o iubea! Lazar o iubea! Trebuia să rămână unde era; în curând se va afla în braţele lui, dar mai întâi, părea că mai avea să-i spună nişte lucruri. El aşteptă până când ea se aşeză la loc.

— Ţi-am vorbit despre iubirea mea pentru tine. Într-adevăr, sunt îndrăgostit până peste cap de tine, mărturisi el uimind-o din ce în ce mai mult.

Am atâta nevoie de tine, Clare.

Se opri, ca şi cum îşi alegea cu mare atenţie cuvintele ca să n-o sperie.

— Iartă-mă că vorbesc atât de direct, dar nevoia de tine are şi o latură fizică, pe care mi-e greu să o controlez.

Clare vru să strige că şi ea simţea acelaşi lucru, dar timiditatea o opri.

— Ştiu că eşti îngrozită de dragostea fizică. Deci, cum m-aş putea căsători cu tine când eu însumi sunt îngrozit că nu m-aş putea controla?

— Oh, Lazar, suspină ea încet cu ochii plini de lacrimi, în timp ce se lupta cu propria timiditate pentru a-i spune ce simţea.

— Am sperat atâtea, atunci când am primit felicitarea ta,

continuă el fără să aştepte ca ea să spună ceva şi părând întristat de faptul că ea avea lacrimi în ochi. Trebuia să te văd. Doream să te văd atât de mult, încât am uitat sentimentele de sinucigaş pe care le-am simţit când m-ai respins la aeroport, ultima dată când te-am ţinut în braţe.

— Nu te-am respins.

Cuvintele ieşiră repede. Îşi uitase timiditatea la lovitura pe care o primi când află despre durerea pe care o suferise el. Văzându-i nelămurirea, se grăbi să explice.

— Am fost surprinsă, atâta tot. Ai vorbit în greceşte, habar n-aveam ce spuseseşi şi n-am apucat să te întreb pentru că ai plecat. Am aflat abia cu o săptămână înainte să-ţi trimit felicitarea.

Lazar încă era nelămurit.

— Am vorbit în greceşte şi în ziua aceea pe plajă, când am avut frumosul tău corp în braţe? în acea zi când, fericit că te aveam acolo, m-am pierdut? Atunci ai fugit speriată de ceea ce făcusem.

— Nu, Lazar, nu, îl opri ea. Poate că aşa a părut, dar eram şocată.

El păru complet distrus şi n-o lăsă să termine.

— Eu am făcut asta, prin faptul că te-am atins...

— Da, spuse ea sincer.

Apoi, văzând cum i se încleştează mâna pe spătarul scaunului şi cum se întoarce pentru ca ea să nu vadă prin ce trecea, Clare se grăbi să adauge:

— Dar asta doar pentru că ai trezit în mine ceva ce nu ştiam că se află acolo, ceva care m-a uimit şi care m-a făcut să-mi dau seama că...

El se întoarse, privind-o cu ochii aceia negri, ce o făcură să ducă o luptă surdă împotriva timidităţii, pe care o câştigă.

— Mi-am dat seama că... nu voiam să te opreşti acolo.

El nu era pe deplin convins. O studie tăcut. Observă că

era îmbujorată şi stătea nemişcat vrând s-o creadă, dar parcă se temea.

— Când am ajuns în camera mea, continuă Clare, oh, Lazar, dragul meu Lazar, asta o să ţi se pară îngrozitor. Voiam să faci dragoste cu mine. Descoperind asta la mine, m-am speriat şi asta m-a făcut să fug.

Lazar păru ca a întinerit cu zece ani şi un surâs uşor îi apăru pe faţă.

— Eşti sigură? insistă el fără să facă vreo mişcare de a veni lângă ea. Trebuie să fii sigură, Clare. Oh, scumpa mea, fii sigură. Mi-ai lipsit atât de mult în aceste ultime luni. Nu cred că pot să răspund pentru ceea ce va urma odată ce te voi avea în braţe; ai mai fugit o dată de mine, adu-ţi aminte.

— Sunt încă timidă Lazar, recunoscu ea şi zâmbi. Dar asta e tot.

El se ridică încet de pe scaun, înalt, frumos, singurul bărbat potrivit pentru ea. El se apropie şi fără să vrea se ridică şi ea.

— Îţi vine bine noul gen de rochie, spuse el aproape pierdut. Chiar şi prin asta îmi demonstrezi că trebuie să te cred. Nici nu te-ai fi gândit să porţi o rochie atât de feminină acum câteva luni.

Clare privi cum i se luminează ochii în timp ce o privea. Apoi, ca şi cum nu mai putea aştepta să n-o ţină în braţe, o trase uşor spre el. Clare suspină uşor când se sprijini de pieptul lui. Îl simţea cum tremură, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva ţinând-o atât de aproape, să nu se alarmeze. Nu încerca s-o sărute, dar n-o deranja. După atâtea zile lungi, era ca în rai doar prin faptul că era acolo, în braţele lui; era fericită că nu se înşelase în privinţa lui Lazar. O iubea, ba mai mult, voia să fie soţia lui.

Lazar se dădu un pas înapoi şi o privi din nou, ca şi cum încă nu-i venea să creadă că era acolo, cu el. Şi totuşi, nu

încercă să o sărute. La rândul ei, îl sorbea din priviri. Apoi înţelese că încă nu era convins de schimbarea ei. „Îi este frică să mă sărute!” se gândi ea. Apoi îi trecu uşor degetele peste buzele calde, depărtându-le

— Ţi-am mai spus, zise ea încet, că aşa trebuie să le ţii când săruţi.

Auzi atunci cel mai plăcut sunet; un fel de amestec între râs şi sfârşitul frustrării. Apoi nu mai fu nevoie de indicaţii. Lazar o săruta, iar ea voia să îi demonstreze că era gata să înveţe orice altceva voia el să-i arate.

Lazar o privi din nou, şi nu putu să spună altceva decât:

— Clare, oh Clare! o ţinea aproape, iar ea îi auzea inima bătând puternic.

O ridică tandru în braţe, ducând-o pe canapea, dezmierdând-o.

— Clare, Clare a mea, şopti el revendicându-i gura.

Apoi se priviră din nou în ochi, de data aceasta ea dezmierdându-i faţa.

— Ştii cât de mult te doresc? întrebă el

— Cred că da, murmură ea privindu-l în ochi. Şi eu simt la fel, mărturisi ea. Cred că o să-mi explodeze inima. Atinge-mă, şopti ea simţind că-i era teamă ca ea să nu se alarmeze din moment în moment.

— Nu-ţi este frică? întrebă el, căci înţelesese ce-i cerea.

— Cu tine nu îmi este frică de nimic, dragul meu, spuse ea sincer.

— Oh, Clare, şi nu se mai opri.

O mângâie tandru şi o sărută, iar Clare simţi un fior de plăcere, căci în sfârşit o credea. Nu mai avea nicio reţinere, o lipi de el şi gemu uşor când îi simţi corpul aproape.

— Iubita mea… Lasă-mă să-ţi ating pielea fină, murmură el descheindu-i nasturii rochiei.

— Te rog, susură Clare în timp ce, dorindu-şi acelaşi lucru, îi descheie nasturii cămăşii negre.

Simţi, la atingerea lui, un fior de plăcere. Lazar o privi încă o dată, ca şi cum acesta ar fi fost momentul în care ea ar fi trebuit să se sperie şi să fugă.

— Oh Lazar, suspină ea temându-se doar că el s-ar putea opri. Aş vrea să stau goală alături de tine.

— Aşa va fi draga mea, şi o tachină.

S-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa.

Clare se înroşi. Deşi Lazar nu părea să se grăbească, îi scoase uşor sutienul. Îi exploră tandru sânii, iar Clare se agăţă de el.

— Oh Lazar, şopti ea cu un glas răguşit de dorinţă.

— Iubita mea, te doresc atât de mult!

O sărută în timp ce mâinile îi rătăceau peste umerii şi braţele ei.

— Nu e nicio grabă, iubita mea, îi spuse el tandru. Vreau să fie perfect pentru tine. Doar bucură-te de aceste momente.

Ea zâmbi. Apoi, el îi luă capul în mâini.

— Dulcea mea Clare, te iubesc, şi o sărută tandru. Apoi, în timp ce amândoi se priveau, auziră zgomotul unei maşini.

— Theos, ohi! spuse el, iar Clare înţelese că însemna „Oh, Doamne, nu!”. Am uitat, spuse el, şi se ridică, ajutând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru.

O ajută să se îmbrace, înainte să facă şi el la fel. Era pe jumătate nervos, pe jumătate trist când o privea. Stăteau acum liniştiţi pe canapea, deşi îi ţinea un braţ pe umeri.

— Cred că într-un fel şi eu am fost la fel de speriat ca şi tine, micuţa mea Clare. Mi-a fost prea frică să vin să te aştept la aeroport, de teamă de a nu spune ceva nepotrivit care ar fi făcut să pornim cu stângul.

Mi-era frică că nu mă voi putea controla şi vom termina amândoi într-un accident de maşină.

— Deci, de aceea a venit Rasmus, spuse ea, abia acum

înţelegând pe deplin efectul pe care-l avea asupra lui.

El confirmă.

— Nu ştiam nici ce se va întâmpla după ce Rasmus te va aduce aici, spuse el repede, pentru că voia să dea o explicaţie înainte ca vizitatorii să ajungă. Ştiam că mi-era greu să mă controlez când te aveam prin preajmă. Când ai plecat data trecută, nu aveam de gând să vin să-mi iau la revedere. Am amânat prea mult, sau cel puţin aşa mi s-a părut, şi apoi m-am trezit că goneam cu maşina spre Micra, pentru că trebuia să te mai văd o dată. Şi dimineaţă când am vorbit, ce bucurie să-ţi aud vocea! spuse dăruindu-i un zâmbet cald, apoi continuă: le-am telefonat părinţilor mei şi le-am spus să lase baltă orice ar face pentru că e foarte important să ajungă în seara asta aici.

Rămase fără cuvinte şi încercă să-şi revină după momentele petrecute cu doar câteva clipe în urmă. Clare înţelegea ce-i spunea. El îşi sunase părinţii pentru că astfel ea ar fi fost în siguranţă.

— Oh, Lazar, atât putu să spună.

— Poate că totuşi e mai bine că au venit, nu?

— Mai bine? întrebă ea şi încercă să înţeleagă ce voia să spună.

— Mâine vom pleca amândoi spre Anglia, pentru ca să discut cu tatăl tău. Dacă vrei, o să-i rog pe părinţii mei să ne însoţească şi vom face o reuniune de familie.

— Vrei să-l vezi pe tatăl meu mâine? spuse ea, întrebându-se dacă se va obişnui cu plimbările pe care le făcea Lazar cu avionul aşa cum făcea ea cu Mini One-ul.

— Bineînţeles, spuse el mândru. Mâine suntem în douăzeci şi cinci şi nu ne rămâne prea mult timp să facem aranjamentele.

— Aranjamente?

Lazar o privi calin.

— Insist să fii soţia mea până la sfârşitul anului, micuţă

Clare. Clare încă încerca să-şi revină, când se auzi zgomotul unor paşi pe hol.

— Micuţa mea Clare, şopti Lazar văzând-o emoţionată la gândul că-i va cunoaşte părinţii, o s-o iubească pe noua lor fiică. Zâmbi, un zâmbet care îi spuse că deţinea cheia inimii lui. Cine ar putea să nu te iubească? spuse el tandru.

Buzele li se întâlniră într-un sărut uşor.

Sfârşit